

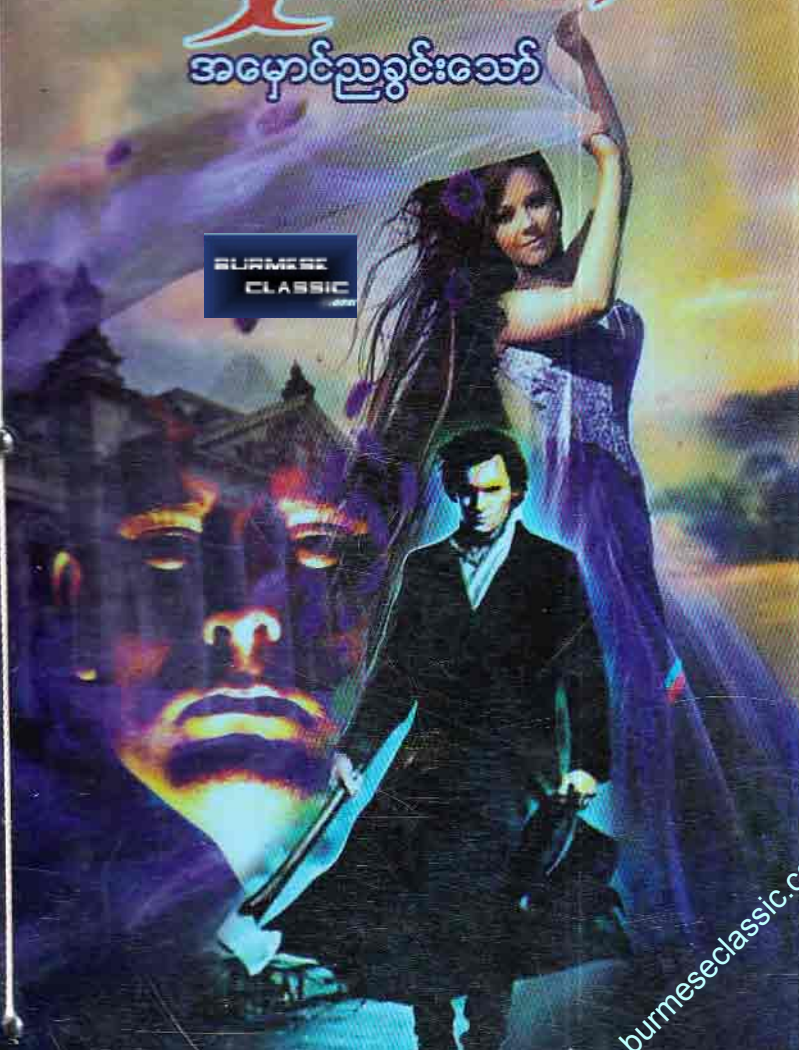

သဗ္ဗမ္မန် စာပေ

နှိုင်းမဟာ

အမှောင်ညခွင်းသော်

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ စာပေပွဲ။
- အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လှိုင် (မြ-၀၈၀၄၂)
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
စာပေလမ်း၊ စာပေကြီး (က-၁) ရပ်ကွက်၊
စာပေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံနှိပ်သူ - Lလင်း
- ကွန်ပျူတာ - ပန်းအိမ်
- ပြန်ဆိုရေး - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းပလင် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၈၉၅.၈၃

နိုင်ငံမဟာ
အမှတ်(၁)၊ ဝိသုဒ္ဓိ၊ ဝိသုဒ္ဓိ/နိုင်ငံမဟာ - ရန်ကုန်
သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၃။
၂၁၈ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ၊
(၁) အမှတ်(၁) ဝိသုဒ္ဓိ၊ ဝိသုဒ္ဓိ

သွင်း

ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်သို့ (x x x) လေယာဉ်

ကြီးထိုးဆိုင်ကလားသည်နှင့်...

လေဆိပ်အဆောက်အဦထဲမှ အရေးပေါ်လူနာတင်ယာဉ်
တစ်စီးမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုကားနောက်တွင် အထူးထောက်
လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များလိုက်ပါသော ကားတစ်စီးပါလိုက်လာ၏။

အထူးထောက်လှမ်းရေးကားပေါ်တွင် ထောက်လှမ်းရေး
အရာရှိရဲရင့်ဒီပါနှင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များလိုက်ပါလျက်...

“ဆရာ...လေယာဉ်ခရီးသည်တွေကိုတစ်ခါတည်း ဆင်းခိုင်း

၂ နှိုင်းမဟာ

လိုက်ရမလား”

“ဆင်းခိုင်းပြီးလေဆိပ်နားနေခန်းမမှာနေခိုင်းထားလိုက်ပါ။

ဪ...ဆရာ မြင့်မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“ခရီးသည်တွေကိုနားလည်အောင်တော့ရှင်းပြလိုက်နော်၊
ပြီးရင် နိုင်ငံခြားသားစာရင်းပါတစ်ခါတည်း ကောက်ယူထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာမြင့်မောင်...ပြည့်စုံပါစေဗျာ”

“စိတ်ချပါဆရာ”

လေယာဉ်ပေါ်မှ ခရီးသည်တွေကို ကားဖြင့်ခေါ်ဆောင်သွား
ပြီးရဲရင့်ဒီပါနှင့် တာဝန်ရှိသူများ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

လေယာဉ်ထိုင်ခုံ ဒုတိယတန်း စကြိုလမ်းနံဘေးခုံပေါ်တွင်
ခေါင်းကျိုးကျပြီး သေဆုံးနေသော နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

ရဲရင့်ဒီပါ အခြေအနေကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးပြီး လေယာဉ်
မှူးကိုမေးလိုက်သည်။

“သူ့သေဆုံးတာ ဘယ်အချိန်မှ သိခဲ့တာလဲ”

“လေယာဉ်ဆိုက်ခါနီးမှ လေယာဉ်မယ်က သတိပြုမိပြီး
သတင်းလာဖို့လို့ သိရတာပါ”

“သူ့ဘေးမှာ လူမရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်။ အဘွားအိုတစ်ဦးပါ။ စင်္ကာပူကနေ မျက်လုံးခွဲပြီး
ပြန်လာတာပါ။ အဘွားအိုကတော့ သတိမပြုမိဘူး”

“စပြီးတွေ့တဲ့လေယာဉ်မယ်ကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ခေါ်ပေးပါမယ်”

ရဲရင့်ဒီပါ အလောင်း၏ ဘေးဘက်တွေကို ကြည့်ရှုပြီး လေ
ယာဉ်မယ်နှင့် ထိုင်ပြီး စကားပြောလေသည်။

“ကျွန်မနာမည် မေရီလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ကိုယ်က ရဲရင့်ဒီပါပါ။ မင်း... သူ့သေတာကို ဘယ်လိုစပြီး
တွေ့ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြောပြပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ လေယာဉ် ဆင်းသက်ချိန်မှာ ခရီးသည်
တွေကို သွားပြီးကြည့်ရှုကူညီရတဲ့ တာဝန်ကျသူပါ။ ကျွန်မ ခရီးသည်
တွေကို လိုက်ပြီးကြည့်တော့ ခု သေဆုံးနေတဲ့သူဟာ ခေါင်းကြီး
အောက်စိုက်နေလို့ သူ့အနီးကို သွားပြီး ပခုံးကိုပုတ်ပြီး ခေါ်သော့ ပြန်

www.burmeseclassic.com

ပြီးမထူးတာနဲ့ ခေါင်းကိုမကြည့်တော့ သေနေတာကို တွေ့ခဲ့ရတာပါ။
သိသိချင်းလေယာဉ်မှူးကို အသိပေးပြီး လေဆိပ်ကို အကြောင်းကြား
ခဲ့တာပါ။

“သူမသေခင် မမေရီနဲ့ စကားပြောတာမျိုးရှိခဲ့သေးလား။”

“ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့လေယာဉ် ဘန်ကောက်က ထွက်ပြီး
သိပ်မကြာဘူး သူက ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ပေးခဲ့
ဘူးပါတယ်။”

“ဒီတုန်းက သူ့မျက်နှာအခြေအနေ သယ်လိုရှိသလဲ။”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လန်းလန်းဆန်းဆန်းပါပဲဆရာ။”

“လေယာဉ်ပေါ်မှာ ထူးခြားတာမျိုးရှိခဲ့သလား။”

“မရှိပါဘူးဆရာ။”

“သေဆုံးသူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားမှုတွေ ရောသတိပြုမိလား။”

“အင်း... ထူးခြားမှုဆိုလို့...”

မေရီ တစ်ခုခုကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားကာ...

“သတိရပြီဆရာ၊ သူ့ဆီမှာ ပါလာတဲ့ ရွှေရောင်ဖောင်တိန်
လေးကို ခဏခဏ ထုတ်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဘေးဘက်ကို မျက်လုံး
အရမ်းကစားတယ်။ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေပုံမျိုးပဲ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

မေရီဘေးမှ ချက်ချင်းထပြီ သေဆုံးသူအလောင်းဆီသို့
သွားလိုက်သည်။

“ဆရာ... အလောင်းကို သယ်ရတော့မလား။”

“ခဏလေး စခန်းမှူးကြီးရေ...”

ရဲရင့်ဒီပါ သေဆုံးသူ အိတ်တွေထဲကို လိုက်လံစမ်းကြည့်ပြီး
ဖောင်တိန်ကို ရှာဖွေပေမယ့် ဘာမှမတွေ့သောကြောင့်

“သေဆုံးသူဆီက ဘာတွေ သိမ်းဆည်းထားသေးလဲ

စခန်းမှူး။”

“ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ ပတ်စပို့ လက်ပတ်နာရီ သိမ်းထားတယ်ဆရာ။”

“ရွှေရောင်ဖောင်တိန် တစ်လက်ရော မတွေ့မိဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း... မတွေ့မိဘူး။”

ရဲရင့်ဒီပါ စိတ်ကျေနပ်အောင် ရှာဖွေပြီးမှ

“သယ်သွားလို့ရပါပြီ။”

မေရီပြောသည့် ရွှေရောင်ဖောင်တိန် ဘယ်ကိုရောက်သွား
သလဲမသိ၊ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးနေလေပြီ။

အလောင်းကို သယ်ယူရန် လူနာတင်ယာဉ်ပေါ်သို့ ဘင်စဉ်

www.burmeseclassic.com

“နေဦး...နေဦး...”

ရဲရင့်ဒီပါ ရှူးဖိနပ်ကို သတိပြုမိလိုက်ပြီး ဆွဲချွတ်ကာ သေ
သေချာချာကြည့်တော့မှ ရှူးဖိနပ်အောက်ခံရာဘာခုံထဲတွင်
ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း စာအံ့ဂုက်လေးကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။
အံ့ဂုက်ထဲမှဖောင်တိန်လေးကိုထုတ်ယူပြီး သေသေချာချာကြည့်ပြီး
ဖောင်တိန်ထဲမှစိမ်းရွှေရွှေအနံ့တစ်မျိုးကိုရှုက်မိလိုက်သည်။

“ဟာ...”

ရဲရင့်ဒီပါမှာ ခေါင်းထဲတွင် မူးနေောက်နေောက်ဖြစ်သွားသည်။
အနံ့အသက်မှာ ရိုးရိုးအနံ့မဟုတ်၊ အဆိပ်တစ်မျိုး၏အနံ့မျိုး
ဖြစ်နေသည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှအောက်သို့ပြန်ပြီးဆင်းချိန်တွင် မှုခင်း
ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အတူ ဆင်းခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာ ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“သေဆုံးသူရဲလက္ခဏာက အဆိပ်ကြောင့်ဖြစ်နိုင်တယ်။

“ဟင်...”

ရဲရင့်ဒီပါမှာ သတ်သည့်လက်နက်ကိုရလိုက်ပြီး သတ်သည့်
တရားခံဘယ်သူဆိုတာ မသိ၊ လေဆိပ်အဆောက်အဦထဲသို့ရောက်

တော့

“ဆရာ ခရီးသည်အားလုံးကို စာရင်းကောက်ယူပြီးသွားပြီ၊
ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“လိုအပ်မှခေါ်မယ်လို့ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ အားလုံးကိုသွားခွင့်
ပြုလိုက်ပါ”

“ဆရာ မေးမြန်းတာ မလုပ်တော့ဘူးလား”

“မလိုတော့ဘူး ဆရာမြင့်မောင်၊ လူသတ်ခဲ့တဲ့လက်နက်ကို
ရပြီ”

“သတ်တဲ့သူကိုရော ဆရာ”

“သတ်တဲ့သူကိုတော့ မသိသေးဘူး၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံးက
သူ့ကိုယ်သူပြန်ပြီး သတ်သေသလိုဖြစ်သွားတဲ့ပုံပဲဗျာ”

“ဟင်... ဘယ်လိုလဲဆရာ၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာ”

“သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာ မဟုတ်ပေမယ့် သူမသိလိုက်တဲ့
လုပ်ကြံမှုတစ်ခုက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသလိုဖြစ်သွားတာ”

“လုပ်ကြံတဲ့သူတော့ ရှိမှာပေါ့ဆရာ”

“လုပ်ကြံတဲ့သူရှိတယ်၊ ဒီလေယာဉ်နဲ့ ပါလာနိုင်တယ်၊
သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အကွက်ဆင့်ပြီး သတ်ခဲ့တာ”

၈ နိုင်းမဟာ

“ဆရာပြောမှပဲရှင်းမရအောင်ဖြစ်သွားပြီ”

“နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီဖောင်တိန်ကို ဓာတ်ခွဲခန်းပို့
ပြီး စစ်ဆေးရင် ပိုပြီး တိကျသွားမှာပါ”

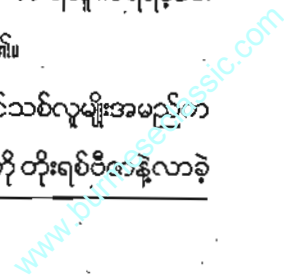
ရဲချုပ်ကြီးအခန်းထဲတွင် ရဲရင့်ဒီပါ အပါအဝင် တာဝန်ရှိသူ
တွေအားလုံး စုံညီစွာ ရောက်ရှိနေသည်။ ရဲချုပ်ကြီးထံမှ ထွက်ပေါ်လာ
မည့် စကားသံကို နားစွင့်နေကြသည်။

“သေဆုံးသွားတဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆုံး
တွေ့ရှိချက်ကို တင်ပြပါ”

ရဲမှူးကြီးက ရဲရင့်ဒီပါ ဘက်ကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်
သည်။

ထိုဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ယူထားရသူက ရဲရင့်ဒီပါ
ဖြစ်သောကြောင့် ရဲချုပ်ကြီးကို တင်ပြရမှာဖြစ်၏။

“လေယာဉ်ပေါ်မှာ သေဆုံးသွားတဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုးအမည်က
မစ္စတာ ဒီအိန်းဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ မြန်မာပြည်ကို တိုးရပ်စီမံနဲ့လာခဲ့

သူပါ။ အလုပ်အကိုင်က သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးပါ”

“မစ္စတာဒီဇန်း ဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်လို့ ထင်ကြေးပေးထားတယ်၊ ဒါကိုအတည်ပြုပေးနိုင်ပြီလား”

“မစ္စတာဒီဇန်းဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လုပ်ကြံခံခဲ့ရတာပါ”

“သေချာရဲ့လား ရဲရင့်ဒီပါ”

“သေချာပါတယ် ရဲချုပ်ကြီး”

“ဘယ်လိုအသတ်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာတိုသက်သေပြနိုင်လား”

“ပြနိုင်ပါတယ်၊ မစ္စတာဒီဇန်း အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့လက်နက်ဟာ

ဒီဖောင်တိန်လေးဖြစ်ပါတယ်”

“ဟင်...”

ရဲရင့်ဒီပါ..... ရွှေရောင်ဖောင်တိန်လေးကို ရဲချုပ်ကြီးထံကို တင်ပြလိုက်သည်။ ရဲချုပ်ကြီး ရွှေရောင်ဖောင်တိန်လေးကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီး

“ဘာမှထူးခြားတာ မတွေ့ပါလား”

“ဒီဖောင်တိန်ဟာ အရမ်းကို သေသေသပ်သပ်လုပ်ထားတဲ့ အဆိပ်ငွေ့ဖောင်တိန်လေးပါ။ ဖောင်တိန်နစ်ဟာ အဆိပ်ငွေ့ကို တိုက်

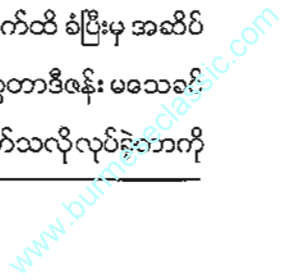
ရိုက်ထွက်စေတဲ့အရာပါ။ အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေ့ရှိချက်အရ ဖောင်တိန်မှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့အဆိပ်ဟာ (x x x) အမျိုးအစား အဆိပ် တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး ဒီအဆိပ်မျိုးကို အာဖရိကတိုက်ထဲက လူရိုင်းတွေသား ကောင်လိုက်တဲ့အခါ အသုံးပြုပါတယ်...”

“ရဲရင့်ဒီပါ ပြောဆိုချက်က လွှဲနေပြီထင်တယ်၊ ဖောင်တိန်ကို မစ္စတာဒီဇန်း ရူးဖိနပ်အံ့ဂုတ်ထဲက ရခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး အဆိပ်က အပြင်ကို ထွက်မှာလဲ”

“မစ္စတာဒီဇန်း သေစေခဲ့ရတဲ့အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆိပ် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဒေါက်တာ ဦးဘဦးဆီက သိရှိခဲ့တဲ့ အချက်ပေါ်မှာ ကောက်ချက်ချပြီး သုံးသပ်ခဲ့တာပါ”

“မင်းတွေ့ရှိချက်၊ သုံးသပ်ချက်ကို ဆက်ပြီးပြောပါဦး”

“အဆိပ်ပါရဂူ ဒေါက်တာဘဦးဆီက ပထမဦးဆုံး သိခဲ့ရတာ က အဆိပ်ရည်ကို ဓာတုဗေဒဆေးတွေနဲ့ အငွေ့ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပြီး ဖောင်တိန်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ဒီအဆိပ်ဟာ ရှူပြီးပြီး ချင်း သေစေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိနစ်ပိုင်းလောက်ထိ ခံပြီးမှ အဆိပ် သင့်စေခဲ့တာပါ။ လေယာဉ်မယ် မေရီဆီက မစ္စတာဒီဇန်း မသေခင် မိနစ်ပိုင်းလောက်က ဖောင်တိန်ကို ဖွင့်ပြီး နမ်းရှိုက်သလို လုပ်ခဲ့တာကို

တွေ့ခဲ့တယ်လို့ဆိုတာကြောင့် မစ္စတာဒီဇန်းဖောင်တိန်ထဲက အဆိပ်
ငွေကို ရှူရှိုက်ပြီး ဖောင်တိန်ကို ရှူးဖိနပ်ထဲမှာ ပြန်ပြီး သိမ်းခဲ့တာ ဖြစ်
နိုင်ပါတယ်”

“ဒီဖောင်တိန်ကို သူ့ဘာလို့ပြန်ပြီး သိမ်းရတယ်ဆိုတဲ့ပေါ်မှာ
ရောဘယ်လိုမြင်ထားလဲ”

“အဆိပ်ငွေထည့်ထားတဲ့ဖောင်တိန် အဖြစ်နဲ့ သိမ်းဆည်း
တာမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တခြားသော လျှို့ဝှက်ချက်ပါတဲ့ဖောင်တိန်အဖြစ်နဲ့
သိမ်းဆည်းထားတာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ယူဆပါတယ်”

“ဖောင်တိန်ကို စစ်ဆေးပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီရဲချုပ်ကြီး။ ဖောင်တိန်ဟာ အဆိပ်ငွေအတွက် အထူး
လုပ်ထားတဲ့ဖောင်တိန်ကလေးပါ”

“မင်းပြောသလိုဆို မစ္စတာဒီဇန်းဆီက ရတဲ့ဖောင်တိန်ဟာ
အဆိပ်ငွေထည့်ထားတဲ့ဖောင်တိန်လို့ဆိုရမှာပေါ့”

“ဒီလိုပဲ ယူဆမိပါတယ် ရဲချုပ်ကြီး”

“အမှုကတော့ အရမ်းကို ရှုပ်ထွေးနေပြီ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲ
မှာ ဖြစ်တဲ့အမှုဆိုတော့ ကိုယ့်တာဝန် ဖြစ်နေပြီ။ လူသတ်တရားခံကို
မဖြစ်မနေဖော်ထုတ်ပေးရလိမ့်မယ်။ မောင်ရဲရင့်ဒီပါ”

“အမိန့်ရှိပါရဲချုပ်ကြီး”

“မင်း မစ္စတာဒီဇန်း အသတ်ခံရမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူး
တာဝန်ယူပြီး ဖော်ထုတ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးစားပါမယ်”

“ထူးခြားမှုရှိရင် ချက်ချင်း တင်ပြပါ။ လိုအပ်တဲ့ ဆောင်ရွက်မှု
တွေအတွက် ရဲမှူးကြီးနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး ဆောင်ရွက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲချုပ်ကြီးသည် အစည်းအဝေးကို ရပ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ
ပြန်ထွက်သွားသည်။

ရဲရင့်ဒီပါရဲမှူးကြီးနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ရင်း

“ရဲရင့်ဒီပါရဲ... မင်းတော့ တကယ့်အမှုကြီးတစ်မှုကို လက်ခံ
လိုက်ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရဲမှူးကြီး... ပြည်တွင်းမှာတော့ ဆက်ပြီးဖော်
ထုတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး”

“ပြည်တွင်းမှာမလွယ်တော့ မင်းက ဘယ်မှာသွားပြီး ဖော်
ထုတ်မှာလဲ”

“မစ္စတာဒီဇန်း နေထိုင်တဲ့နိုင်ငံကို လိုက်သွားရမယ့်အခြေ

၁၄ နှိုင်းမဟာ

အနေမျိုးရှိတယ်..."

"ဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ရဲမှူးကြီး"

"မစ္စတာဒီဇန်းက ပြင်သစ်လူမျိုးသာဆိုတယ်။ သူ့နေထိုင်တဲ့နေရာကတိတိကျကျ မရှိဘူး။ အင်္ဂလန်မှာလို့လို့၊ အီတလီမှာလို့လို့ နဲ့ကွ"

"သူ့နေထိုင်တဲ့ နေရာကို သေသေချာချာတော့ ရအောင် စုံစမ်းပေးပါ ရဲမှူးကြီး"

"အင်းလေ... ငါပြင်သစ်သံရုံးတာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ ထပ်ပြီးတွေ့လိုက်ပါ့မယ်... မင်းဘက်ကခုလောလောဆယ်ဘာလုပ်ဖို့ရှိလဲ"

"မစ္စတာဒီဇန်းနဲ့အတူ လေယာဉ်တစ်စီးထဲမှာ ပါလာတဲ့ သူတွေထဲက အီတလီနိုင်ငံသား (၂)ဦးကိုစိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးမသင်္ကာဘူး။ သူတို့ကိုအနီးကပ်လေ့လာချင်တယ်"

"မြန်မာပြည်ကိုတိုးရင်စီမံမဟုတ်ဘဲ ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ လာတဲ့ အီတလီနိုင်ငံသား (၂)ဦးလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ရဲမှူးကြီး"

"သူတို့ မြန်မာပြည်မှာ တစ်လလောက်တော့ ကြာမယ်ကွ"

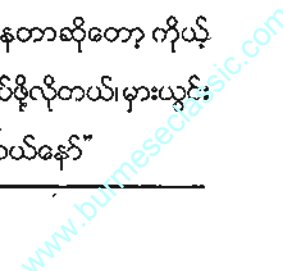
သူတို့ကုမ္ပဏီက ခုမှစတင်ပြီး အခြေတည်မှာဆိုတော့ ဒီမှာ အချိန်ယူပြီး ပြင်ဆင်လုပ်ဆောင်မှာ၊ ရဲရင့်ဒီပီက ဘာကြောင့် သံသယဖြစ်ရတာလဲ"

"ဒီဇာတ်ပုံကြောင့်ပါ ရဲမှူးကြီး"

ရဲရင့်ဒီပီ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို မိမိအိတ်ကပ်ထဲမှ ထုတ်၍ ရဲမှူးကြီးကိုပြလိုက်သည်။

"မစ္စတာဒီဇန်းနဲ့အတူ တွဲပြီးရိုက်ထားတဲ့ သူတို့နှစ်ဦးထဲက တစ်ဦးဟာ ဒေးဗစ်ဆီးလ်ဆိုတဲ့လူရဲ့ပုံပါပဲ။ သူတို့ဟာ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ပေမယ့် ယခု လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဘာမှ မသိသလိုလိုက်ပါလာတာ တွေခွဲရတယ်။ မစ္စတာဒီဇန်းဟာ ဒုတိယတန်းခုံမှာ ထိုင်ပြီး ဒေးဗစ်ဆီးလ်ဟာ နောက်ဆုံးခုံမှာ လိုက်ပါလာတယ်။ ဒါဟာ ကွဲပြားပြီး မသင်္ကာစရာအချက်တွေပါ"

"ရဲရင့်ဒီပီ... တစ်ခုတော့ သတိထားရမှာက ခု သံသယပစ်မှတ်ဖြစ်နေတဲ့သူဟာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်တဲ့အပြင် ပြည်တွင်းမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလားပြီးလုပ်ကိုင်တဲ့သူဖြစ်နေတာဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က ချဉ်းကပ်စုံစမ်းတဲ့နေရာမှာ ပိုမိုသေသပ်ဖို့လိုတယ်။ မှားယွင်းသွားတာနဲ့ပြဿနာက ပိုပြီးကြီးထွားသွားနိုင်တယ်နော်"

“စိတ်ချပါ ရဲမှူးကြီး၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ပီပီရီရီ လှုပ်ရှားမှာပါ”

“ကြိုးစားပေါ့ကွာ”

ရဲမှူးကြီးကို လိုက်လံပို့ပေးပြီး နားနေဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဒီပါ”

“လာကွာ မျိုးလေး”

မျိုးလေးနှင့် ရဲရင့်ဒီပါတို့က ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် မရောက်ခင်ကတည်းက ကျောင်းနေဘက်တွေဖြစ်ကြသည်။ ဝါသနာတူ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးပင်။

“မင်းသတင်းငါကြားပြီးပြီ၊ ရဲချုပ်ကြီးက အထူးတာဝန်ပေးသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် မျိုးလေး”

“ဒီပါ အခုအမှုက ကိုယ့်ပြည်တွင်းက အမှုမဟုတ်ဘူးနော်”

“မတတ်နိုင်ဘူး မျိုးလေးရေ၊ တာဝန်ပေးမှပေဘေ့၊ ငြင်းလို့မှ မရတာ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဖော်ထုတ်ပေးဖို့တာဝန်ရှိဘယ်”

“မင်းဘယ်ကစပြီး ခြေရာခံမလဲ”

“ခြေရာခံဖို့တော့ သဲလွန်စရထားပြီးပါပြီ”

“ဟေ... သဲလွန်စရပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ညနေကျနင်းမင်းငါနဲ့တစ်နေရာကို လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဒီပါ”

“ဘာလဲကွ”

“မင်း ငါ့ကို သိပ်ပြီး ခေါင်းစားတဲ့ကိစ္စတွေကို မတွဲပါနဲ့ကွာ၊ ခုတလော ငါ့အိပ်မက်တွေ မကောင်းဘူး”

“အံ့မာ မင်းက ဘာတွေ အိပ်မက်မက်လို့လဲ”

“ငါ့ခေါင်းကို ဆင်နင်းလို့တဲ့..”

“ခွေးကောင်”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

www.burmeseclassic.com

နာယပစ်မှတ်

ဒေးဗစ်ဆီးလ်တည်းခိုသော တိုတယ်သို့သွားပြီး အရိပ်
အခြည်ကိုစောင့်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီပါ”

“ဘာလဲ မျိုးလေး”

“စောင့်ကြည့်လို့ဘာထူးခြားမှာလဲ၊ ဝင်ပြီးတွေ့လိုက်ရင်
မကောင်းဘူးလား”

“ဝင်ပြီးတွေ့လို့ မဖြစ်သေးဘူး မျိုးလေး၊ ကိုယ့်ဘက်က ချဉ်း
ကပ်ဝဘကို သိတာနဲ့ ဒီကောင်တွေက အရမ်းပါးနပ်တယ်၊ ပြန်ပြီး
တပ်ခေါက်သွားရင် ခက်မယ်”

“ကိုမှာ ဆင်းလာတဲ့လူ(၂)ယောက်မဟုတ်လား၊ သူတို့ဘေး
ကလူကြီးကိုရောသိလား”

“အေး...သိတယ်၊ ဒီကောင်တွေ ကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်ပြီး
မြန်မာပြည်မှာ တာဝန်ခံလုပ်မယ့် ဦးမြတ်ထက်အောင်တဲ့၊ အရင်က
ဆေးပါရဂူတစ်ဦးပဲကွ၊ နောက်ပိုင်း အလုပ်ထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ
သွားပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်၊ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာတာ (၃)နှစ်
လောက်ပဲရှိသေးတာလေ”

“သူတို့ကုမ္ပဏီက ဘာကိုအဓိကထားတာလဲ”

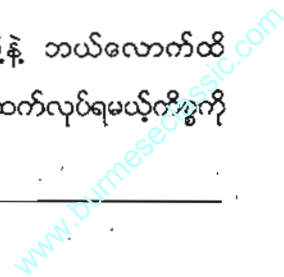
“စက်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းချမှာလို့တော့ သိထားတယ်၊
ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေ ရောင်းချမလဲဆိုတာတော့ သူတို့ဘက်က မပြော
သေးဘူး၊ မြန်မာပြည်အနေအထားပေါ်မှာ လေ့လာပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်
ချမှာလို့ပြောတာပဲကွ”

“မင်းဒီအတိုင်းပဲထိုင်ကြည့်နေမှာလား”

“သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို ပစ်မှတ်
ပြောင်းလဲရမယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဒီပါ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင်ဟာ သူတို့နဲ့ ဘယ်လောက်ထိ
ကျွမ်းဝင်မှုရှိတယ်ဆိုတာကို အရင်စုံစမ်းပြီး ဆက်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို
စဉ်းစားမယ်”

“ခု...သူတို့နောက်ကိုလိုက်မှာလား”

“မလိုက်တော့ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ဆီကိုသွားမယ်”

နစ်ယောက်သားဟိုတယ်ထဲမှပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြတော့

သည်။ မျိုးလေးကကားမောင်းနေရင်း

“ငါကဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ”

“ဗဟန်းဘက်ကိုမောင်းကွာ”

“ဒီပါရေ...အမှုကတော့ဘယ်ထောက်ထိခေါင်းစားမလဲမသိဘူးနော်”

“ငါ့အထင်တော့ခုအမှုဟာသာမန်လူသတ်မှုတစ်ခုမဟုတ်ဘူးမျိုးလေး၊ အရမ်းကိုကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့အမှုတစ်ခုပဲ။ အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့မစ္စတာဒီဇန်းနောက်ကြောင်းကိုသိရပြီဆိုရင်အမှုအတွက်တော်တော်ကိုအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ကားလေးမှာ ဝတ္ထုလစ်ဘက်သို့ရောက်ရှိလာပြီး ဆရာစံလမ်းသို့ဆက်ပြီးမောင်းခဲ့လေသည်။

“ရှေ့ကခြံနားမှာရပ်လိုက်”

ကားကခြံရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ရဲရင့်ဒီပါ ကားပေါ်မှဆင်းပြီးလူခေါ်ဘဲလ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာ ခြံစောင့်အမျိုးသားတစ်ဦးထွက်လာပြီး

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ ဆရာ”

“ခင်ရိုစီရိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်”

“ဒီပါလို့ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ခဏလေးစောင့်ပါ”

ခြံစောင့်လေးမှာ အိမ်ဘက်သို့ပြန်ပြီးထွက်သွားကာ ခဏအကြာတွင်ပြန်ထွက်လာပြီးတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ရဲရင့်ဒီပါ ကားလေးကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအိမ်ဝတွင် ဆီးပြီးကြိုနေလေသည်။

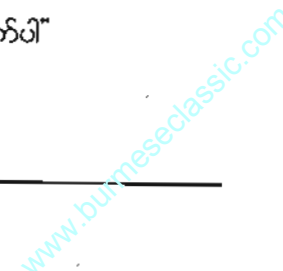
“ဆရာဒီပါ...လာပါ... အလည်သက်သက်ပဲလား”

“ကိစ္စလေးလည်းရှိတယ် ရိုစီ၊ အချိန်ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ကရိုစီနားရက်ပါ”

ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကြပြီး

“ရိုစီ... တစ်ခုခုစဉ်လိုက်မယ်”

“သိပ်ပြီးလုပ်မနေနဲ့ရိုစီ၊ ကော်ဖီလောက်ပဲလုပ်”

ရိုစီအိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းလိုက်ပြီး

“ဆရာဒီပါ ကိစ္စကိုပြောလေ”

“ရိုစီဦးမြတ်ထက်အောင်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးလုပ်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ (၁)နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ အတွင်းရေးမှူးသာ ဆိုရပါတယ်၊ အလုပ်ဆိုလို့ မည်မည်ရရလုပ်ရတာ တစ်ခုမှမရှိဘူး”

“ဦးမြတ်ထက်အောင်ကုမ္ပဏီက အလုပ်မရှိတာလားရိုစီ”

“ကုမ္ပဏီက အမည်သာခံထားတာပါ... တကယ်တော့ ပွဲစား ပုံစံမျိုးပါ”

“ရိုစီပြောတာ သိပ်ပြီးမရှင်းဘူး”

“ဒီလို ဆရာ ဒီပါ၊ ဦးမြတ်ထက်အောင်က တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်တို့ကို အိတ်လီ၊ အင်္ဂလန်တို့တစ်ကလာတဲ့ ကုန်ပစ္စည်း တွေကို ကြားခံကိုယ်စားလှယ်လုပ်ပေးနေတာလေ၊ မြန်မာပြည်မှာက ဘာမှ ရောင်းဝယ်မှု မရှိဘူး တစ်ခါတလေ အိန္ဒိယကို ပဲနဲ့ဆန် တင်ပို့ ပေးတာရှိတယ်”

“ရိုစီ... သူကိုယ်စားလှယ်လုပ်ပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သိလား”

“မသိဘူးဆရာ... သူကိုယ်တိုင်က တစ်ခါမှ မပြောပြဘူး”

“ဒါဆိုရိုစီက သူ့ဘေးမှာ ဘာလုပ်ပေးရတာလဲ”

“နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ သွားပြီးတွေ့တဲ့အခါး စာရွက်စာတမ်း လောက်ပဲ ကိုင်တွယ်သိမ်းဆည်းပေးရတယ်၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေရဲ့ လစာကိစ္စလောက်ပဲ ဆောင်ရွက်ပေးရတာပါ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်ထိ သိထားတာရှိလဲ”

“ရိုစီ သိသလောက်ကတော့ ဦးမြတ်ထက်အောင်က အိတ်လီဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ သူလုပ်တဲ့ဆေး ကုမ္ပဏီဟာ အရမ်းကိုအောင်မြင်ခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်၊ ဒီနောက်တော့ မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုထောင်ထားရင်း ခုအိတ်လီက စက်ပစ္စည်းတွေကို မြန်မာပြည်မှာ ရောင်းချဖို့ပြင်ဆင်နေတယ်၊ ပထမ ထောင်ထားတဲ့ကုမ္ပဏီကို နာမည်ပြောင်းပြီးလုပ်မှာပါ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင်ရဲ့မိသားစုအခြေအနေကရော”

“သူမိသားစုက အိတ်လီ ရောမမှာနေတယ်လို့ သိရတယ်၊ တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ သူပြန်တယ်”

“မြန်မာပြည်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာဒီပါ၊ အင်းယားလမ်း နောက်ဘက်က

အိမ်မှာနေတယ်။ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်လောက်ရောက်ဖူးတယ်”

“ရိုစီ... ဦးမြတ်ထက်အောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့ကိစ္စ

တွေကိုတွေ့ဘူးလား”

“အင်း.....”

ရိုစီ ခဏမျှစဉ်းစားပြီး

“သတိရပြီ ဆရာဒီပါ။ သူ့အသက် (၅၀) ပြည့်မွေးနေ့တုန်းက

ရိုစီကို သူ့အိမ်ကိုခေါ်သွားခဲ့တယ်။ မွေးနေ့ဆိုပေမယ့် သူများတွေလို ဧည့်ခံပွဲလုပ်တာတော့မဟုတ်ဘူး။ ကုမ္ပဏီက မိန်းကလေး (၅) ဦး၊ အမျိုးသား (၃) ဦးလောက်ပဲ သူကကျွေးမွေးတဲ့သဘောပါ။ ဒီတုန်းက ရိုစီကို ဦးမြတ်ထက်အောင် စကားတစ်ခွန်းပြောဘူးတယ်။ တစ်နေ့နေ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် သူဟာ ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ် ရမယ်တဲ့။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပြောသလဲတော့မသိပါဘူး။ သူပြောနေပုံ ကတကယ်ဖြစ်တော့မယ့်ပုံစံမျိုးပဲ ဆရာဒီပါ”

“ရိုစီရေ... ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာရော အိတ်လီ ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေသိထားသေးလဲ”

“ဟိုတလောက ဦးမြတ်ထက်အောင် ရှိ(စ်)ကို အိတ်လီက အထူးဧည့်သည်တစ်ဦးကို ကြိုရမယ်လို့ပြောတော့ ရှိ(စ်)က ကုမ္ပဏီ

နဲ့ပတ်သက်လားလို့မေးတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့နဲ့အထူးဧည့်သည်တဲ့၊ နောက်တော့အထူးဧည့်သည်ရောက်မလာဘဲ အိတ်လီလျှံ (၂) ယောက် ပဲရောက်လာတယ်”

“ဪ... သူတို့ဒီမှာကြာမှာပေါ့”

“ကြာမယ်မထင်ဘူးဆရာဒီပါ။ ခုပုဂံကိုသွားပြီးရင်ပြန်မှာ”

“ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေဆုံးဖြတ်ချက်ချမယ်ဆို”

“ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေလို့သာပြောတာပါ။ သိပ်ပြီး ဆောင်ရွက် တာမှမရှိတာ။ ကုမ္ပဏီအမှုဆောင်လူကြီးတွေနဲ့တောင် ခဏပဲတွေ့ပြီး ဟုတ်တိပတ်တိ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို ပြောခဲ့တာမရှိဘူး ဆရာဒီပါ”

“ဒီလောက်ဆိုပြည့်စုံပါပြီ။ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာဒီပါ။ လိုအပ်ရင်လာခဲ့ပါ”

“ရိုစီဆီကို မကြာခဏ ရောက်ရဦးမှာပါ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ် တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ မပေါက်ကြားစေနဲ့ကွာ။ သိပ်ကိုအရေးကြီးလို့”

“စိတ်ချပါဆရာဒီပါရယ်။ ရှိ(စ်)က အလုပ်သဘောအရ ဦးမြတ်ထက်အောင်နဲ့ဆက်ဆံနေရပေမယ့် ဥပဒေလမ်းကြောင်းပေါ် မှာပဲရှိနေသူပါ”

ရိုစီကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“မင်းနဲ့ဘယ်တုန်းကရင်းနှီးနေတာလဲ၊ ငါတောင်မသိရပါလား”

“ငါ့ရမ်းပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျတုန်းက ရိုစီကို ကယ်ခဲ့ဘူး တယ်၊ ဒီတုန်းကမင်းက မြစ်ကြီးနားမှာ တာဝန်ကျချိန်ပေါ့၊ ရိုစီရန်ကုန် ရောက်တော့ ငါနဲ့တစ်ခါပဲ ဆုံခဲ့ရတာ၊ ဦးမြတ်ထက်အောင်နဲ့ပတ်သက် ပြီးသူ့နောက်ကြောင်းကို သိရတော့မှ ရိုစီဟာ အတွင်းရေးမှူး လုပ်နေ တာကို သိရတာ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင် နောက်ကြောင်းကို သိနေပြီးပြီ ပဲ၊ ဘာလို့ရိုစီဆီမှာ ထပ်ပြီးမေးရတာလဲ”

“ရိုစီဆီက ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စလေးတွေကို ဖြည့်စွက်ပြီး သိချင် လို့”

“ခု သိခဲ့ရပြီလား”

“အင်း... (၂) ချက်တော့ သိလိုက်ရပြီ”

“ဘာတွေလဲ ဒီပါ”

“ကမ္ဘာ့ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ စာရင်းထဲမှာ ပါရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်”

“ဒါက သူ့စိတ်ကူးယဉ်ပြီးပြောတာနေမှာပေါ့”

“စိတ်ကူးယဉ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ တကယ်ယုံကြည်

နေတဲ့စကားပဲကွ”

“နောက်ဟစ်ချက်ကရော”

“အထူးစဉ်သည်ဆိုတဲ့အချက်၊ ဒါဟာ ငါ့အတွက် သိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေပဲ”

“မင်းဒီအချက်တွေကို အတည်ပြုဖို့က လိုသေးတယ်လေ”

“ဒီအတွက် ငါတို့စွန့်စားမှုတစ်ခုတော့ လုပ်ရမယ်”

“ဘာစွန့်စားမှုလဲ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင် အိမ်ထဲကို ဝင်ရမယ်”

“ဟာကွာ... ရှာဖွေဝရမ်းနဲ့ ဝင်ပြီးရှာရင်ရတာပဲ”

“မျိုးလေး... ကိုယ့်ဘက်က သူ့ကို သံသယပစ်မှတ်ထားတယ်

ဆိုတာကို ဘယ်လိုမှ အသိခံလို့မရဘူးကွာ”

“ဘယ်တော့ လှုပ်ရှားမှာလဲ”

“သူတို့ပုဂံကို ခရီးထွက်တာနဲ့ လှုပ်ရှားမယ်”

အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူပြီး ဦးမြတ်ထက်အောင်
လှေဆိပ်လေးနားသို့ ရေသံလုံစွာနဲ့ လှော်ခတ်ခဲ့ကြသည်။

ခြံဝန်းထဲကို ကြည့်တော့ အခြေအနေက ကောင်းနေသည်။

“လှေကို ဒီမှာထားခဲ့ပြီး ဝင်မယ်”

နစ်ယောက်သား လှေဆိပ်ကနေ အိမ်ဝန်းထဲသို့ ဝင်ရန်

ကြိုးစားတော့၏။

“ဒီပါသော့ခတ်ထားတယ်ကွ”

ခြံဝန်းတံခါးကို သော့ပိတ်ထားသောကြောင့် ဝင်ရန်ခက်
သွားသည်။ ကျော်ပြီး ဝင်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

“ငါအရင်ဝင်မယ် မျိုးလေး”

“အေး...”

ရဲရင့်ဒီပါ... လျင်မြန်စွာ တံခါးကို ကျော်တက်ပြီး ခြံထဲသို့ ဝင်
ကာ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ဖုန်းကွယ်ကာ မျိုးလေးကို အရှက်ပြုလိုက်သည်။

နစ်ယောက်လုံး ခြံထဲသို့ ရောက်တော့မှ အိမ်ကြီးနားသို့

ကပ်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်

“ဝုတ်... ဝုတ်.”

“ဟင်...”

အင်းယားကန်ရေပြင်ထက်မှာ ညအမှောင်ရိပ်က စိုးစိုးနေ
လေပြီ။

ရဲရင့်ဒီပါနှင့် မျိုးလေး လှေလှော်အသင်းမှ လှေငယ်တစ်စင်း
ကို ယူဆောင်ပြီး လှော်ခတ်လာခဲ့သည်။

“ရှေ့က အိမ်ကြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မျိုးလေး”

“လှေကို ခြံနားထိ ကပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ခြံစောင့်တွေ ဘာတွေ
တွေ့သွားနိုင်တယ်”

“အခြေအနေ ကြည့်ပြီး ကပ်ကြတာပေါ့၊ လှေဆိပ်တော့ လှုပ်
ထားတယ်”

“ဟာ...”

ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် ရဲရင့်ဒီပါတို့ဘက်သို့ ကြည့်ပြီး ဟောင်နေလေသည်။

ခွေးနက်ကြီးဟောင်သံကြောင့် ခြံစောင့်တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဓာတ်မီးဖြင့် လျှောက်ပြီးထိုးကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ ရဲရင့်ဒီပါတို့ဘက်ကို လျှောက်လာသည်။ နောက်မှလူတစ်ယောက်ပီ ထပ်ပြီးလိုက်လာပြန်၏။

“မျိုးလေး...ဟိုချုံထဲကို လိုမ့်ပြီးဝင်လိုက်”

တစ်ယောက်စီခွဲပြီးချုံထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။

ခွေးနက်ကြီးမှာ ချုံဆီသို့ပြေးလာမည်အပြု

“ညောင်...”

“ဝုန်း...”

အိမ်ထဲမှကြောင်တစ်ကောင်ဆင်းလာသည်ကိုခွေးနက်ကြီး တွေ့သွားပြီးအတင်းပြေးလိုက်သည်။

“အလကားခွေးစုတ်၊ သက်သက်မဲ့အရက်သောက်နေတာ အရှိန်ပျက်အောင် လုပ်တယ်၊ ဖိုးထူး သွားမယ်၊ ဒီကောင်က ကြောင် မြင်ရင် သူပထွေးမြင်သလိုဖြစ်နေတာ၊ အသည်းအသန်ကို ကိုက်ချင်

နေတာ”

“ဟုတ်ပါကွာ”

ခြံစောင့်(၂)ယောက်နောက်သို့ပြန်ပြီးလှည့်သွားကြတော့

သည်။

“ဟူး...”

ရဲရင့်ဒီပါတို့ကိုကြောင့်ကဝင်ပြီးကယ်သလိုဖြစ်သွားတော့

သည်။

ခွေးနက်ကြီး အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ပြီး အိမ်ကြီးအနောက်

ဘက်သို့ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြီး

“ပြတင်းပေါက်ကဝင်မယ်”

“အထဲကနေပိတ်ထားတာ ဘယ်လိုဖွင့်မလဲ”

“ဒီမှာကြည့်”

ရဲရင့်ဒီပါ မှန်ချပ်နားကို ကပ်လိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှ အဆီ ပုလင်း လေးကိုထုတ်ကာ သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လက်ဖြင့် အသာ လေး ရိုက်ချလိုက်သည်နှင့် မှန်မှာ ကြေမွပြီး ကြမ်းပြင်သို့ သဲမှုန် ကလေးတွေကျသွားသလိုအသံမြည်လိုက်

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

ရဲရင့်ဒီပါသည်ပေါက်ထွက်သွားသော အဝမှ ချက်ကိုဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

တစ်အိမ်လုံးမီးများထွန်းထားသဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် အခက်အခဲရှိနေသည်။ အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝတွင် အစောင့်နှစ်ယောက် ကအရက်ထိုင်ပြီးသောက်လျက်

“အိမ်ကြီးထဲမှာ အိမ်ဖော်ရှိနိုင်လား”

“မရှိဘူး မျိုးလေး... ဦးမြတ်ထက်အောင်က ဘယ်တော့မှ အိမ်ဖော်မထားဘူး”

“အိမ်ပေါ်မှာ သူ့အခန်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှိဖို့ဆီက သိထားတာက ဘယ်ဘက်ထောင့် စွန်းအခန်းက ဦးမြတ်ထက်အောင်အခန်းပဲ”

“ဟိုနှစ်ကောင် ထသွားပြီ”

ခြံစောင့်(၂)ယောက် အိမ်ဝမှ အပြင်ကိုထွက်သွားသည်နှင့် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ အမြန်ဆုံးပြေးတက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒီပါအခန်းသော့ပိတ်ထားတယ်”

“လွယ်ပါတယ် ဒီမှာလေ”

သွပ်နန်းကြီးလေးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး အခန်းသော့

ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ဂျီ-”

“ဟင်...စောက်ထွင်းပိဇ္ဇာ လုပ်ပါလား”

“ဒီပညာအတွက် တကယ့်ဖောက်ထွင်းဆရာကြီးတွေဆီက တပည့်ခံခဲ့ရတာကွ”

အခန်းထဲသို့ရောက်တော့ ရဲရင့်ဒီပါလက်ရာမပျက်ရှာဖွေမှု တွေကိုပြုလုပ်တော့သည်။ ထူးထူးခြားခြားတစ်ခုမှ မတွေ့ပေ။

“ဒီပါဘာမှထူးခြားတဲ့ သဲလွန်စမတွေ့ပါလား”

ရဲရင့်ဒီပါ ခုတင်အောက်သို့ တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာကတ်ဘူးတစ်ခုကွ၊ ခုတင်အခင်းပျဉ်နဲ့ကပ်ပြီး တွဲထားတာ၊ ကွန်ပျူတာတစ်ခုပဲ”

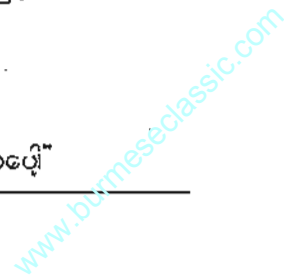
ရဲရင့်ဒီပါ ခုတင်အောက်ထဲသို့ ပက်လက်လှန်ပြီး ဝင်ကာ မူလ ထားခဲ့သည့် ခြေရာလက်ရာတွေကို မှတ်ကာ ဖြုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ကတ်သေတ္တာဘူးကို လျှို့ဝှက်နံပါတ်ဖြင့် ပိတ်ထားသော

ကြောင့် အခက်တွေ့နေပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒီပါ”

“ရအောင် ဖွင့်ရမှာပဲ၊ ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့”

ရဲရင့်ဒီပါ(၃)ကြိမ်လောက်ကြိုးစားပြီးမှပွင့်သွားလေသည်။

“လက်ဆွဲကွန်ယူတာတစ်လုံးပါလား”

“သူ့ဒါနဲ့အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီးပို့ပေးနေတာဖြစ်မယ်”

“သေချာတယ် မျိုးလေး”

ရဲရင့်ဒီပါကွန်ယူတာကုတ်တွေကိုဖော်ပြီးရှာဖွေတော့သည်။

လိုအပ်သည့်အချက်အလက်များကို မှတ်ယူပြီးစိတ်ကျေနပ်တော့မှ ပြန်ထားကာ

“လုံလောက်ပြီ...ပြန်ထွက်ကြမယ်”

အခန်းထဲတွင် သဲလွန်စ တစ်ခုမှ မထားခဲ့ဘဲ အပြင်သို့ပြန် ထွက်ခဲ့ရင်း ဧည့်ခန်းစားပွဲရှေ့မှ ဓာတ်ပုံအယ်(လ်)ဘန်တစ်ခုကိုတွေ့ လိုက်ရပြီး

“ခဏနေဦး မျိုးလေး”

ရဲရင့်ဒီပါဓာတ်ပုံအယ်(လ်)ဘန်ကို လှန်ကြည့်ပြီး

“ဟင်...”

ဦးမြတ်ထက်အောင်နှင့်အတူ သေဆုံးသူ မစွတာဒီဇန်း

တို့တွဲရှိက်ကားတဲ့ဓာတ်ပုံကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်ပါလာသောကင်မရာ နှင့်ချက်ချင်းရိုက်ယူကာ

“ရပြီသွားမယ်”

အိမ်ကြီးထဲမှ ပြန်ပြီးအထွက်တွင် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ပြန်ပြီးပိတ်ကာ

“မင်းအရင်သွားနှင့် မျိုးလေး”

“မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မှန်တစ်ချပ်လုံးကွဲအောင်လုပ်ခဲ့မယ်၊ ဒါမှအစောင့်တွေမှန် ကွဲတာကို သိပြီး ဦးမြတ်ထက်အောင် ပြန်လာရင် အကြောင်းကြား နိုင်မှာပေါ့၊ အပြင်ကတစ်ယောက်ယောက်လက်ချက်ကြောင့် မှန်ကွဲ တယ်လို့ပဲယူဆမှာ”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အဝေးကနေ လှမ်းပြီးပစ်ရမှာ နော်”

“ငါ့လက်က ခပ်ညံ့ညံ့မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းသာ အရင်အပြင်ကို ထွက်၊ ငါပစ်ပြီးတာနဲ့အမြန်ဆုံးလာခဲ့မယ်”

မျိုးလေးကို အပြင်သို့အရင်ထွက်ခိုင်းပြီး ရဲရင့်ဒီပါ သစ်ပင် ကွယ်မှနေရာယူပြီး မှန်ချပ်ကိုလှမ်းပြီး ပစ်လိုက်သည်။

“ခွမ်း”

“ဝုတ်...”

ခွေးနက်ကြီးရောမြဲစောင့်နှစ်ယောက်ပါအပြေးရောက်လာပြီး

“ဘယ်ကောင်လက်ဆော့ပြန်ပြီလဲမသိပါဘူးကွာ”

“ညဘက်ရေဘဲလိုက်ပစ်တဲ့ကောင်တွေ ခွဲနဲ့ပစ်တာဖြစ်
မယ်”

“ခွေးကောင်တွေ၊ သူတို့လက်ဆော့တာ အရေးမကြီးဘူး၊
ငါတို့ကိုလုပ်ခဲဖြတ်ဦးမယ်”

“လာပါကွာ၊ မှန်တစ်ချပ်လောက်တော့ ဆရာကြီးက မပြော
လောက်ပါဘူး”

ခွေးနက်ကြီးကို ပြန်ပြီးဆွဲကာ ပြန်သွားတော့မှ ရဲရင့်ဒီပါ
မျိုးလေးဆီသို့လာခဲ့တော့သည်။

“ဟူး...ရမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်”

“ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ”

“မင်းကွန်ပျူတာထဲက အချက်တွေကို သိလား”

“သိပ်ပြီးမသိဘူး၊ ကွန်ပျူတာဌာနကိုပျိုးစစ်ရမှာပေါ့၊ ငါတို့
အတွက် အရေးကြီးတဲ့ သက်သေကံ ဓာတ်ပုံပဲ”

“ဘယ်သူ့ဓာတ်ပုံလဲ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင်နဲ့ မစ္စတာဒီဇန်းဓာတ်ပုံ”

“သူတို့ဟာ ဆက်နွယ်မှုရှိနေတဲ့ပုံပဲကွ”

“ဆက်နွယ်ရုံတင်မကဘူး၊ အရမ်းကို ခင်မင်တဲ့ အဆင့်မှာ
ရှိတယ်၊ အဖြေကတော့ နီးစပ်နေပါပြီ”

လှေကလေးမှာ အင်းယားရေပြင်ထက်တွင် တရွေ့ရွေ့လှော်
ခတ်လျက်...

အခန်း << ၁ >>

ကွန်ပျူတာဌာနတာဝန်ခံဆရာကျော်နိုင်သည် ရဲရင့်ဒီပီတို့ ထံမှ ပေးခဲ့သော ကွန်ပျူတာအချက်အလက်တွေကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီး ရှင်းလင်းပြနေလေသည်။

“ဦးမြတ်ထက်အောင်ကွန်ပျူတာထဲက အီးမေးလ်နှင့်ပေးပို့ချက်တွေဟာ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို အဒါးန့်မဲ့မှောင်ခိုဈေးကွက်ထဲကို ပို့ပေးတဲ့လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်မှုလောက်ပဲတွေ့ရတယ်။ တခြားထူးခြားတာတွေတော့ မတွေ့ရဘူး”

ရဲရင့်ဒီပီမျှော်လင့်ထားသလိုမဟုတ်သောကြောင့်စိတ်ပျက်

သစ္စာမွန်စာပေ

သွားသည်။

“ဆရာကျော်နိုင်”

“ပြောပါဆရာဒီပီ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင် အီးမေးလ်အချက်အလက်တွေထဲမှာ ဒီလောက်အဆင့်နဲ့တော့ သူ့ကျွန်ပျူတာကို ဝှက်ထားမှာတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လေးနက်တဲ့အချက်အလက်တွေ ရှိနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်ရှာဖွေသလောက်ကတော့ ဒါအကုန်ပါပဲ။ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားစရာရှိတယ် ဆရာ၊ အဆင့်မြင့်စကားဝှက်နဲ့ ပို့တဲ့ အီးမေးလ်မျိုးဆိုရင် တော့ သူ့ရဲ့သော့ချက်(ကီး)ကို သိမှဖြစ်မယ်။ အခုဟာကတော့ ဒီလောက်ပဲ ကျွန်တော်တို့အဆင့်နဲ့ သိနိုင်တဲ့ အီးမေးလ်တစ်ခုပါပဲ”

“ဟင်..”

“နိုင်ငံတကာသုံး အီးမေးလ်လမ်းကြောင်းပေါ်ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ပြီးအဆင့်မြင့်တဲ့ နည်းပျူဟာတစ်ခုပဲဆရာဒီပီ။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ပြင်သစ်၊ အီတလီ သုံးမျိုးရောယှက်ထားတဲ့ စနစ်နဲ့ပြုလုပ်ထားတာဆိုတော့ အချိန်ယူပြီး အဖြေထုတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဒီအချက်တွေဟာ ဦးမြတ်ထက်အောင်ရဲ့အဖိက လျှို့ဝှက်

သစ္စာမွန်စာပေ

ချက်ပါကြိုးစားပေးပါဆရာကျော်နိုင်”

“စိတ်ချအမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်နိုင်အောင်ကြိုးစားနေပါတယ်”

ဆရာကျော်နိုင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကွန်ပျူတာဌာနအခန်းထဲမှ

ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဒီပါ...ထူးခြားလား”

“ရထိတော့ ထူးထူးခြားခြား မရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် မကြာ

ခင် တိကျတဲ့ အဖြေတစ်ခုတော့ သိရပါလိမ့်မယ်”

“ဆရာဒီပါ”

ရဲဘော်လေးနိုင်ဦး ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရပ်ပြီးစောင့်နေ

လိုက်ကြသည်။

“ရဲမှူးကြီးက ဆရာဒီပါကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“အေး...”

ရဲရင့်ဒီပါအတွက် အကြောင်းတစ်ခုပေါ်လာပြီဟု ထင်လိုက်

သည်။ ရဲမှူးကြီးအခန်းထဲသို့ရောက်သော်.....

“ရဲရင့်ဒီပါထိုင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲမှူးကြီးကို အရိုအသေပေးပြီး ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စက တခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊

မစ္စတာ ဒီဇန်းရဲ့ နေရပ်လိပ်စာ အမှန်ကို ရသလို၊ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့

အချက်တစ်ခုကိုလည်း ရခဲ့တယ်။ ဒီအချက်ဟာ (F.B.I) ထောက်

လှမ်းရေးအဖွဲ့ဆီက ရခဲ့တဲ့ အချက်ဖြစ်တယ် ဆိုတော့ ငါတို့အတွက်

အရမ်းကို တာဝန်ကတော့ ကြီးပြီကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... အမိန့်ရှိပါရဲမှူးကြီး”

“မစ္စတာ ဒီဇန်း နေထိုင်တာ အိတ်လီ ရိုးမား ပြည်နယ်မှာ၊ ဒါ

သူ့နေထိုင်တဲ့ လိပ်စာပဲ”

ရဲမှူးကြီးဆီက မစ္စတာ ဒီဇန်း လိပ်စာကို ကြည့်ပြီး စားပွဲတွင်

ပြန်ပြီးထားလိုက်တယ်။

“မစ္စတာ ဒီဇန်းဟာ ရုရှားနိုင်ငံ အနုမြူ ဓာတ်ပေါင်းဖိုမှာ ပါရဂူ

တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) နှစ်လောက်က ရုရှားနိုင်ငံ ရဲ့ အနုမြူ

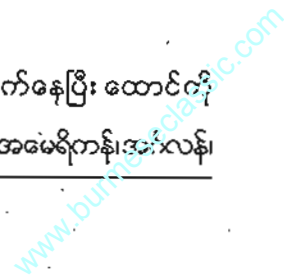
နဲ့ နျူးကလီးယား လျှို့ဝှက်ချက်တွေ၊ ဖော်မြူလာတွေကို တခြားနိုင်ငံ

တွေ ဆီရောင်းချခဲ့လို့ သေဒဏ်ပေးခံခဲ့ရတယ်”

“ဟင်...”

“ရုရှားထောင်ထဲမှာ (၁) နှစ်လောက်နေပြီး ထောင်ကို

ဖောက်ပြီး လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်။ ဒီနောက် အမေရိကန်၊ ဒေးလန်၊

ပြင်သစ်၊ အိတလီ၊ ရှာမကီ တို့မှာ ခြေရာဖျောက်ပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်။ နိုင်ငံတစ်ခုမှာ နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ နေခဲ့ရင်း မြန်မာပြည်ကို မစွတာ ဒီဇန်း အမည်နဲ့ လာခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ရဲမှူးကြီး ပြောနေသော စကားတွေကြောင့် မစွတာ ဒီဇန်း သည် သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်သလို ကြောက်စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

“မစွတာ ဒီဇန်းနှင့် အတူ ကမ္ဘာ့အန္တရာယ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဆိုတာ ရှိနေတယ်လို့ (F.B.I) အဖွဲ့ကြီးက သတ်မှတ်ထားတယ်။ နောက်ဆုံး ရရှိထားတဲ့ သတင်းအချက်အလက်အရ ဆိုရင် မစွတာ ဒီဇန်းဟာ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့တွေကို နှူကလီးယားလက်နက်ဖော်မြူလာ ရောင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်နေတာကို သိခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဖော်မြူလာတွေဟာ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့တွေလက်ထဲကို ရောက်မသွားသေးဘဲ ပျောက်ဆုံးနေတယ်။ ဒါကြောင့် မစွတာ ဒီဇန်းနဲ့ ကမ္ဘာ့အန္တရာယ်အဖွဲ့ကြီးကို ခြေရာခံနိုင်ဖို့ အရေးကြီးနေတယ်။”

“ဒီကမ္ဘာ့အန္တရာယ်အဖွဲ့ကို ခြေရာခံဖို့ တာဝန်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့တိုင်း ပြည်က ပါဝင်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။”

“ဟုတ်တယ်။ မစွတာ ဒီဇန်းဟာ မြန်မာပြည်ထဲမှာ သေဆုံး

သွားခဲ့တာဆိုတော့ ငါတို့ဘက်က မဖြစ်မနေ ပါဝင်ပတ်သက်နေပြီ။ မစွတာ ဒီဇန်းကို လုပ်ကြံရခြင်းဟာ နှုတ်ပိတ်ခြင်းမဟုတ်ရင် တခြား ပြိုင်ဘက်အဖွဲ့တစ်ခုက လုပ်ကြံခြင်းလို့ (F.B.I) ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ကြီးက ယူဆထားကြတယ်။”

လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်ဖို့ အတွက် ရဲရင့်ဒီပိုမှာ များစွာခက်ခဲနေလေပြီဖြစ်သည်။

“ရဲရင့်ဒီပို ခုကိစ္စပေါ်မှာ (F.B.I) အပါအဝင် နိုင်ငံတကာ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ အတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမယ်။ ဒါဟာ နိုင်ငံတကာ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကတ်လေးပဲ။ ရဲရင့်ဒီပိုနဲ့ အတူ မျိုးလေးပါ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါ။ ကွန်ပျူတာဌာနက သတင်းပေးပို့ချက်ကို သိပြီးပါပြီ။ ဒီထဲက အီးမေးလ်ပါ အချက်အလက်တွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရင်တော့ အဖြေတစ်ခုရနိုင်မှာပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးမြတ်ထက်အောင်ဟာ မစွတာ ဒီဇန်းနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ လူဆိုတော့ သူ့ကို မြန်မာ့ပိုင်နက်ထဲက ထွက်ခွာခွင့်တော့ မပြုတော့ဘူး။ ဖမ်းဆီးဖို့တော့ လုပ်လို့မရသေးဘူး။ သူ့လှုပ်ရှားမှုက သဲလွန်မတွေ့ကို

ထပ်ပြီးရနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ရဲမှူးကြီး၊ ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို ခပ်မျော
မျောလေးထားပြီး ခြေရာခံဖို့လိုအပ်တယ်”

“ဆက်ပြီးကြိုးစားပါရဲရင့်ဒီပါ”

ရဲမှူးကြီးအခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် ရဲရင့်ဒီပါ ပန်း
ထက်တွင် ကြိုးမားသောတာဝန်ကြီးတစ်ခု ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဟု ထင်
လိုက်သည်။

“တိ...တိ...တိ”

ခါးကြားမှ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် နားထောင်လိုက်တော့

“ဟဲ့လို..”

“ဆရာဒီပါလား”

“ဪ...ရို(စ်)ပြော”

“ဆရာဒီပါကို သိပ်အရေးကြီးတဲ့စကားပြောစရာရှိတယ်

မန္တလေးဘက်ကို တက်ခဲ့ပါလား”

“ရို(စ်) ခုဆက်နေတာ မန္တလေးကလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဒီပါ”

“ကောင်းပြီ...လာခဲ့မယ်၊ ဆုံမယ့်နေရာကိုပြောလိုက်”

“မန္တလေး (x x x) ဟိုတယ်မှာ ရို(စ်) စောင့်နေမယ်၊

ဒါပဲနော်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုချက်ချင်းချသွားသည်။

“ဒီပါဘယ်သူ့ဆီကလဲ”

“ရို(စ်)ဆီက မျိုးလေး...မင်းနဲ့ငါမန္တလေးကို အရေးပေါ်ခရီး
သွားရမယ်၊ ပြင်ထားလိုက်၊ ငါ့ရဲမှူးကြီးဆီကို အကြောင်းသွားပြီး ကြား
လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“ခုချိန်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ကားနဲ့ပဲ သွားမယ်၊ တစ်
ယောက်တစ်လှည့်မောင်းသွားတာပေါ့၊ ကြိုခိုင်မှုရှိတဲ့ကားကို ထုတ်ခဲ့
နော်”

မျိုးလေးအား ပြင်ဆင်ခိုင်းပြီး ရဲရင့်ဒီပါရဲမှူးကြီးဆီသို့ ထွက်
ခဲ့သည်။ ရို(စ်) ဘက်မှ တစ်ခုခု ထူးခြားနေပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်၊ ခုသူ့ကို မန္တလေးမှာ ရောက်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့”
“မန္တလေးကနေ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်တယ်ဆိုတာ သိပ်ကို
အရေးကြီးနေလို့ဖြစ်မယ် ဒီပါ”

“ဟုတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ရို(စ်)အသံတွေက တုန်နေသလိုပဲ”

“အန္တရာယ်တစ်ခုခုများ တွေ့နေပြီလား”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ဦးမြတ်ထက်အောင်ဆိုတဲ့လူဟာ ငါတို့
အဝံ့တွက်အန္တရာယ်လူသားတစ်ဦးဖြစ်နေပြီကွ”

“သူ့ကို ကိုင်တွယ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မရနိုင်ဘူး
ထင်တယ်”

“သေချာတယ် မျိုးလေး၊ ငါတို့ဘက်က တစ်ချက်လေးမှား
ကွက်ဖြစ်သွားတာနဲ့ သဲလွန်စလုံးလုံးပျောက်သွားနိုင်တယ်၊ သူ့ရဲ့
ထွက်ပေါက်တွေက အများကြီးပဲ”

“မင်း... မစွတာ ဒီဇန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆက်တွဲရထား
တာရှိသေးလား”

“မရှိသေးဘူး၊ ရဲမှူးကြီးပြောပြသလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“မစွတာ ဒီဇန်း မြန်မာပြည်ထဲဝင်တာ အလည်အပတ်
သဘောမျိုးတော့ ငါမထင်ဘူး၊ မင်းရော”

ရဲရင့်ဒီပါတို့ကားကလေးမန္တလေးမြို့သို့ထွက်တော့ မှောင်
ပြုနေလေပြီ။

“မင်းအိပ်ချင် အိပ်ပြီးလိုက်လေ မျိုးလေး”

“မအိပ်ချင်သေးပါဘူးကွာ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“မအိပ်ချင်လို့မရဘူး၊ ငါအိပ်ချင်ရင် မင်းမောင်းရမှာ၊ မင်းဆီ
ရော အပြည့်ထည့်ခဲ့ရဲ့လား”

“ထည့်ခဲ့ပါတယ်၊ အပိုတောင်ယူလာသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ရို(စ်)
က ဦးမြတ်ထက်အောင်နဲ့အတူ ပုဂံကို ပါသွားတာဆို”

“ဒီလိုလူမျိုးကအလည်အပတ်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ရှိမယ်၊ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ သူ့အတွက် လုံခြုံမှု မရှိလို့ အရှေ့ဘက်ကိုခြေရာဖျောက်ဖို့ပြင်ဆင်တာဖြစ်နိုင်တယ်”

“မြန်မာပြည်မှာဇာတ်မြုပ်မယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“မြန်မာပြည်မှာတော့ သူဇာတ်မြုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာ ပြည်ကနေ တခြားဘက်ကိုကူးဖို့ လာခဲ့တာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါတွေ့မိ တာကအိန္ဒိယနဲ့ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်တစ်ခုပဲ။ ဒီမှာကအကြမ်းဖက်အုပ်စု တွေခိုလှုံနိုင်တဲ့နေရာတွေရှိတယ်၊ နောက်တစ်ချက်က မြန်မာပြည်မှာ ဦးမြတ်ထက်အောင်နဲ့ မစ္စတာဒီဇန်း အဆက်အသွယ်ရှိပုံရတယ်”

“ဟင်...ဘာကြောင့်မင်းပြောနိုင်တာလဲ”

“ရီ(စ်)ပြောတဲ့စကားပေါ့မှာ အခြေခံကြည့်တာပါ၊ ဦးမြတ်ထက်အောင်ဆီကို အထူးစဉ်းစည်တစ်ဦးလာမယ်ဆိုတဲ့ စကားလေ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဦးမြတ်ထက်အောင်ဟာ ရိုးရိုး အဆင့်တောင်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကြောက်စရာကောင်းမနေပြီ”

သူ့ခြေရာဖျောက်ဖို့မရတော့ဘူး၊ သူ့ကို နိုင်ငံခြားသွားလာ ခွင့်မိဇာကိုပိတ်ထားလိုက်ပြီ”

“အောက်လမ်းကထွက်မှာပေါ့”

“မထွက်နိုင်အောင်တော့ ပိတ်ဆို့ထားရမယ်”

“သူ့ကို ဝီဇာပိတ်ထားတာ သိသွားပြီလား”

“မသိသေးဘူး၊ သူ နိုင်ငံခြားမသွားခင်ထိ အသိပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

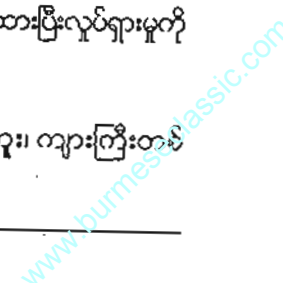
“ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို အနီးကပ်ရုံဒီလိုကိစ္စတွေ လိုအပ် နေပြီ”

“ဒါကြောင့်ငါ့ရီ(စ်)ကို အကူအညီတောင်းတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်၊ ငါတို့ဘက်က အခိုင်ရှိနေတာကို အသိခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုလူတွေက သိတာနဲ့ကိုယ်ပျောက်သလိုပျောက်သွားမှာ၊ သူ့မိသားစုက မြန်မာပြည်မှာရှိတာမဟုတ်တော့ပျောက်သွားပြီဆိုတာ နဲ့ရှာတွေ့ဖို့မလွယ်ဘူးနော်”

“ငါတို့ပုံစံက ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆို ငါးတစ်ကောင်ကို ချေကန်ထဲမှာထွက်ပေါက်မရှိအောင် ပိတ်လှောင်ထားပြီး လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေရသလိုပဲ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင်က ငါးမဟုတ်ဘူး၊ ကျားကြီးတစ် ကောင်ဟေ့၊ မင်းကို ငါချီးကျူးတယ်”

“ဘာလို့လဲကွ၊ ထူးထူးခြားခြားစကားပါလား”

မျိုးလေးနှင့်အတူတွဲခဲ့ကြတာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့်ရဲရင့်ဒီပါကိုချီးကျူးစကားတစ်ခါမှမပြောခဲ့။

“မင်း... ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို သံသယပစ်မှတ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တာ၊ တကယ့်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်သွားတယ်၊ နို့ဖို့ဆိုရင် ပင်လယ်ထဲ အပ်ပျောက်ရှာရသလို ဖြစ်နေမှာကွ”

“ခုဟာက ပင်လယ်ထဲ အပ်ပျောက်တာထက်ဆိုးတယ် မျိုးလေး”

“ဘာလို့ ဆိုးရတာလဲ”

“ပေါက်ကွဲအားကောင်းတဲ့ ဝံ့ကြီးရဲစနက်တံကို မပေါက်ကွဲအောင် ဖြုတ်ရမှာကွ၊ ကမ္ဘာနိုင်ငံတကာထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွေကို လှည့်စားနိုင်တဲ့ အဖွဲ့နောက်ကို ခြေရာခံရတာ၊ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင် နောက်မှာ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရှိနေမလား ဒီပါ”

“ရှိနေဖို့ကတော့ များတယ်”

“ခု ပြန်မှာပြည်ကို ရောက်နေတဲ့ အီတလီသား နှစ်ယောက် ကလည်း သံသယပစ်မှတ်ထဲက လူတွေပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အချက်အလက်တွေ တော့ သက်ဆိုင်ရာ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွေဆီကို သတင်းပို့လိုက် ပါပြီ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲမှာ ရှိနေတာက ကိုယ့်တာဝန်ပဲ”

“(F.B.I) ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ပေးထားတဲ့ အမည်က ကမ္ဘာ့အန္တရာယ်အဖွဲ့တဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအဖွဲ့ဟာ နိုင်ငံတော်တော်များများတော့ ရှိနေတယ်လို့ထင်တယ်”

“ဦးမြတ်ထက်အောင်တို့လို လူတွေဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ညကတဖြည်းဖြည်းနက်လာပေမယ့်ရဲရင့်ဒီပါတို့ကားလေး မှာမရပ်မနား ဆက်မောင်းနေလျက်

“မင်း အိပ်ချင်ရင်ပြောကွာ၊ ငါမှေးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...”

ညဘက်ကားမောင်းသောကြောင့်ရဲရင့်ဒီပါ သတိနှင့်အတူ မောင်းနေရသည်။

အခန်း << ၂ >>

ကားကို မိတ္တီလာတွင် ခဏအနားပေးပြီး ဆက်ပြီးမောင်းထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
မန္တလေးသို့ရောက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်လုံး ခရီးပန်းဇနလေပြီ။

“ဒီပါ...ဟိုတယ်ကို တစ်ခါတည်း သွားမှာလား”
“ဟိုရောက်မှပဲ နားတော့မယ်ကွာ၊ ဆက်ပြီးသာမောင်း”
ဟိုတယ်ထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လာသည်နှင့်
“ဟင်...”

ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ဆေးရုံကားနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့ကား

များရပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရဲရင့်ဒီပါတို့ကားရပ်ပြီးဆင်းလာခဲ့သည်။

နယ်မြေခံစခန်းမှူးနားသို့ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြ

လိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ စခန်းမှူး”

“လူသတ်မှုဖြစ်လို့ပါ”

“ဪ...”

“အသတ်ခံရတာ မိန်းကလေးရန်ကုန်ကလာပြီးတည်းတာ”

“ဟင်...”

ရဲရင့်ဒီပါ...ရီ(စ်)အတွက် စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“ဘယ်သူဆိုတာ သိပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပြီးပါပြီ၊ ရှိစိတဲ့”

“ဘာ...”

“ဟင်...”

ရဲရင့်ဒီပါတို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အလောင်းသယ်သွားပြီလား”

“မသယ်ရသေးပါဘူး၊ ပြန်ယူဖို့ လာကြည့်မယ်ဆိုလို့စောင့်

နေတာ”

“ကျွန်တော်တို့ကြည့်ချင်တယ်”

“ရပါတယ်၊ အပေါ်ထပ် အခန်း (၂၃) မှာပါ။ ဟိုမှာ သတင်း တပ်ဖွဲ့နဲ့ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွေတောင် ရောက်နေပါတယ်”
ရဲရင့်ဒီပါတို့ ရောက်လာခြင်းမှာ နောက်ကျနေလေပြီဖြစ် သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်တော့

“ဟာ...ဆရာရဲရင့်ဒီပါတို့ပါလား...”

နယ်မြေခံထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် ဆရာအောင်သက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်ကိုလာကြတာလဲ”

“ဒီကိုပါပဲ၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ချိန်းထားတာ နောက်ကျသွားပြီ ဟာ...”

ဝိတ်ဖြူအုပ်ထားသည့် အလောင်းကို ရဲရင့်ဒီပါ ဆွဲပြီးဖွင့် လိုက် ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ရှိစိ၏နှုတ်ခမ်းစပ်တွင် သွေးစတွေနှင့် သေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့မြင်နေရသည်။

“အဆိပ်သင့်ပြီး သေတယ်လို့တော့ ယူဆတာပဲ ဆရာ

ရဲရင့်ဒီပါ”

ရဲရင့်ဒီပါ...ရို(စ်)ကိုသေချာစွာစစ်ဆေးကြည့်ပြီး

“သက်သေနဲ့သိလွန်စတာတွေရထားလဲဆရာအောင်သက်”

“ထူးထူးခြားခြားတော့ ဘာမှမရပါဘူး၊ သူ့ရဲ့အဝတ်အစားနဲ့ စာရွက်စာတမ်းလောက်ပဲ သိမ်းဆည်းထားတယ်၊ တော်တော်ကို ခေါင်းစားတယ်ဗျာ၊ သူ့ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တယ်လို့ အပြီးသတ် စွဲချက် တင်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်သလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ် လို့လည်း ပြောလို့မရဘူး၊ ဆရာ ရဲရင့်ဒီပါရော ဘယ်လိုသုံးသပ် ထားလဲ”

“ဒီမိန်းကလေး အသတ်ခံရတာပါ၊ အဆိပ်အပ်သေနတ်နဲ့ ပစ်သွားတာ”

“ဟာ...”

ရဲရင့်ဒီပါ စကားကြောင့် တခြားသူတွေပါ အံ့အားသင့်သွား ကြလေသည်။

“မိန်းကလေးရဲ့ဆံပင်ထဲမှာ စိုက်နေတဲ့အပ်ကလေးရှိတယ်၊

ဒီမှာလေ”

“ဟာ...ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ”

ရဲရင့်ဒီပါ... ရှိ(စ်)ဆံပင်ထဲမှ အပ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး သိမ်းဆည်းဖို့ပေးလိုက်သည်။

“သူ့သေတာကို ဘယ်သူစပြီးတွေ့တာလဲ”

“ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိရတာလဲ”

“သေဆုံးတဲ့ မိန်းကလေးက မနက် (၇:၀၀) နာရီ ထိုးတာနဲ့နို့ သောက်တတ်တာကြောင့် လာပြီး ပို့ရင်း ခေါ်လို့မရတာနဲ့ မန်နေဂျာဆီ ကသော့တောင်းပြီး ဖွင့်ကြည့်တော့ သေဆုံးနေတာကို တွေ့ရတာပဲ”

“အသတ်ခံရတာ တော်တော်လေး ကြာနေတဲ့ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ် မူခင်းဆရာဝန်ကြီးက တော့ ဒီလိုပဲ ယူဆထား တယ်”

“ဆရာအောင်သက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“ကျွန်တော် ဟိုတယ်မှာ ညကတာဝန်ကျတဲ့သူတွေနဲ့တွေ့ ချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ... ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ပြီးရင် မိန်းကလေးဆီက သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ

ကိုကြည့်ချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ဆရာရဲရင့်ဒီပါ”

ရဲရင့်ဒီပါတို့အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာပြီး ဟိုတယ်ဝန်ထမ်း အားလုံးကို အခန်းတစ်ခုတွင် ခေါ်ယူပြီး သိချင်တာတွေကို မေးလေ သည်။

“ညက ဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်အချိန်ထိတွေ့ခဲ့သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... သူ့ကို ညက (၁၀:၀၀) နာရီလောက်ထိ အသက် ရှင်ရက်နဲ့တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲ”

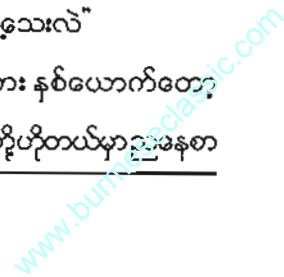
“သူ... ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ မုန့်ပို့ခိုင်းလို့ ပို့ခဲ့ရင်း တွေ့ခဲ့တာပါ”

“ဒီဟိုတယ်မှာ သူ တစ်ယောက်ထဲ တည်းတာလား မန်နေဂျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သူတစ်ယောက်တည်းပါ”

“သူ့ဆီကို ဘယ်သူတွေလာတာတွေသေးလဲ”

“မြန်မာတစ်ယောက်နဲ့ နိုင်ငံခြားသား နှစ်ယောက်တော့ မိန်းကလေးမသေခင် ညနေပိုင်းက ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ်မှာ ညနေစာ

အတူတူစားသွားကြတယ်”

“နိုင်ငံခြားသားတွေက ဒီမှာမတည်းဘူးလား”

“မတည်းဘူးဆရာ၊ သူတို့က လေယာဉ်ကွင်းဟိုတယ်မှာ တည်းပါတယ်”

“ဆရာအောင်သက်၊ ခင်ဗျား တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို ဒီနိုင်ငံခြား သားနဲ့မြန်မာလူမျိုးနောက်ကိုစောင့်ကြည့်ပစ်မှတ်လုပ်ထားခိုင်းလိုက် ပါ၊ သိပ်ကိုအရေးကြီးတဲ့လူတွေဖြစ်လို့ပိရီသေသပ်ဖို့လိုတယ်နော်”

“စိတ်ချလက်ရွေးစင်တွေကို လွှတ်လိုက်မှာပါ”

ရဲရင့်ဒီပါ သိချင်သည်များကို မေးမြန်းပြီး ရို(စ်) ဆီမှ သိမ်း ဆည်းထားသောပစ္စည်းတွေကိုစစ်ဆေးကြည့်လေသည်။ ခရီးဆောင် အိတ်ထဲမှ လိပ်စာလေးတစ်ခုကို ရလိုက်သည်။ မန္တလေးလိပ်စာနှင့် ခင်သန္တာဆိုသော အမည်ပင်ဖြစ်သည်။

ရဲရင့်ဒီပါထိုလိပ်စာကိုမှတ်ပြီး ပြန်အပ်နံ့လိုက်သည်။

“ဆရာအောက်သက်ပြီးမှပဲ ကျွန်တော်တို့ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဌာနမှာ တည်းမှာလား”

“ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့ရဦးမှာဆိုတော့ ဒီညတော့ ခင်ဗျားတို့ ဌာနမှာပဲ အိပ်မယ်၊ ခုလောလောဆယ် အပြင်ကို ခဏသွားဦးမယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟိုတယ်ထဲမှပြန်မောင်းထွက်လာစဉ်

“ခု... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ဒီပါ”

“ရို(စ်) ဆီကသိရတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း သွားပြီး ခင်သန္တာနဲ့တွေ့ ကြည့်မလို့ ရို(စ်) ဘာတွေပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ သိလိုသိခြားပေါ့ကွာ”

“ဒီပါ... ရို(စ်) သေတာ ဦးမြတ်ထက်အောင် လက်ချက်ဖြစ် နိုင်လား”

“ပြောလို့မရသေးဘူးကွာ၊ တစ်ခုတော့ သတိထားမိတယ်၊ သတ်တဲ့ပုံစံက အရမ်းကို ခေတ်မီပီရီသေသပ်တယ်၊ အပြင်က တစ် ယောက်ယောက်ဝင်ပြီး သတ်တဲ့လက်ရာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သပ်သပ်ရပ် ရပ်ကို လုပ်သွားတာပဲ”

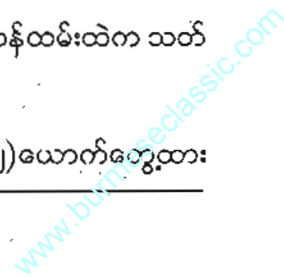
“အခန်းထဲကို ဝင်ပြီး သတ်ရတဲ့အထိ အပြင်လူတွေ ဝင် ထွက်သွားလာတာမျိုး မရှိဘူးလို့ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းအားလုံးက ပြောနေ တယ်”

“အပြင်က မသတ်ရင် အထဲကပဲ သတ်မှာပေါ့ကွာ”

“ဟင်... မင်းဆိုလိုတာက ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းထဲက သတ် တာပေါ့”

“သေချာတယ်၊ ငါ မသင်္ကာတဲ့လူ (၂) ယောက်တွေထား

သစ္စာမွန်စာပေ

တယ်၊ သူတို့ကို အခုမစစ်ဆေးတာ ဦးမြတ်ထက်အောင်တို့လစ်ထွက်
သွားမှာ စိုးလို့ပဲ၊ ပြီးတော့ ရှိ(စ်) ငါတို့ကို ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကို
မသိရသေးလို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးနေလိုက်တာ”

“အမှုကတော့ ရှုပ်ပြီးရင်း ရှုပ်နေပြီ ဒီပါ”

“နောက်ဆို ဒီထက်ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးရုံတင်မကဘူး၊ အန္တရာယ်
တွေကိုပါ ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ထားပေတော့”

“မင်းနဲ့ပေါင်းမိရင် အန္တရာယ်ဆိုတာကို အမြဲဖိတ်ခေါ်နေကျပဲ
ကွား၊ မထူးဆန်းတော့ပါဘူး”

“လိပ်စာအရဆိုရင် ဟိုရှေ့ကအိမ်ပဲ”

ရဲရင့်ဒီပါကားလေးကို အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။
ခြံတံခါးပိတ်ထားသောကြောင့် ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး အော်
ခေါ်လိုက်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဘာကိုစွဲလဲကွယ့်”

“ဒီအိမ်က မခင်သန္တာအိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူရှိလား ဦးလေး”

“ဟို...အဲ...မရှိဘူးကွဲ့”

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးစကားထစ်ထစ်ပေါ့ပေါ့နုနုဖြစ်နေသည်။

“ဦးလေး... ခင်သန္တာကိုပြောလိုက်ပါ၊ ခုလာတဲ့ သူတွေက ရိုစီ
မိတ်ဆွေတွေပါ”

“သူ...မ...မ...မရှိတာပါကွယ်”

“သူအိမ်ထဲမှာ ရှိပါတယ်ဦးလေး၊ ပြတင်းပေါက်ကတောင်
ချောင်းကြည့်နေသေးတယ်”

“ဟေ...”

ရဲရင့်ဒီပါစကားကြောင့် ဦးလေးကြီး အံ့အားသင့်ပြီး ရဲရင့်ဒီပါ
တို့ ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို မကြောက်ပါနဲ့၊ လူကောင်းတွေပါ၊ အစိုးရ
ဝန်ထမ်းတွေဆိုရင် ပိုပြီး သေချာပါတယ်”

“မောင်ရင်တို့က စုံထောက်တွေပေါ့”

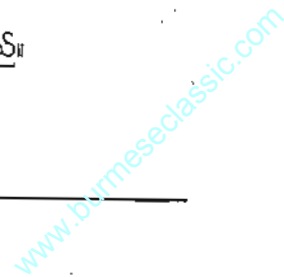
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါ...ဒါဆို...ခဏလေး စောင့်ပါကွယ်”

ဦးလေးကြီး အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ဒီပါ”

“ဘာလဲ မျိုးလေး”

၆၂ နိုင်းမဟာ

“မင်းခင်သန္တာအိမ်ထဲမှာရှိနေတာကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိလဲ၊ ပြတင်းပေါက်ကတကယ်ချောင်းကြည့်လို့လား”

“မျိုးလေးရာပြတင်းပေါက်ကချောင်းကြည့်တာကိုဒီကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတွေ့ရမလဲ၊ ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေပိတ်ထားတာပဲ”

“ဒါဆို”

“အဘိုးကြီးအမူအရာကိုကြည့်ပြီးပြောလိုက်တာ”

“မင်းကတော့တကယ့်စံပါပဲဟေ့”

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးပြန်ရောက်လာပြီးတံခါးဖွင့်ပေးကာ

“မောင်ရင်ကရဲရင့်ဒီပါဆိုတာလား”

“ဟင်...ဟုတ်ပါတယ်”

ခင်သန္တာဆိုသူကိုရဲရင့်ဒီပါတစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးခဲပေမယ့် ရဲရင့်ဒီပါအမည်ကိုတော့ခင်သန္တာသိနေလေပြီ။

ရို(စ်)ကခင်သန္တာကိုသူနဲ့ဆုံမည့်အကြောင်းကိုပြောပြထား ပြီဆိုသည်ကိုရဲရင့်ဒီပါကောက်ချက်ချမိသည်။

“ထိုင်...ထိုင်ပါဆရာရဲရင့်ဒီပါ၊ လူကိုတော့မတွေ့ဘူးပေမယ့် ရို(စ်)ပြောပြထားလို့သိထားတာပါ”

“မခင်သန္တာတို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ တစ်ခုခုက”

ကြောက်လန့်နေတဲ့ပုံစံပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရဲရင့်ဒီပါ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး အန္တရာယ်တွေက ကပ်နေပြီ၊ ရို(စ်)အသတ်ခံလိုက်ရပြီလို့ သိပြီးက တည်းကကျွန်မဘာလုပ်ရမှန်းတောင်မသိဘူးဖြစ်နေတာပါ”

“ရို(စ်)သေတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

“မနက်ကဟိုတယ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီးရို(စ်)ကိုခေါ်ခိုင်းတော့ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးဆီကသိရတာပါ”

“မခင်သန္တာတို့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

“ဒီလိုပါဆရာ၊ ရို(စ်)နဲ့ကျွန်မဟာ သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း တွေဖြစ်သလိုဘာကိစ္စမဆိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်ကြပါတယ်။ ရို(စ်)... မန္တလေးကို သူ့သူဌေးနဲ့ရောက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်မဆီကိုရောက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ စီဒီအစွေလေးတစ်စွေကို ချေးခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်...”

“ဒီတုန်းကဘာမှမပြောဘဲပေးထားခဲ့တာပါ၊ အဲ...မသေခင် တစ်နေ့ကတော့ရို(စ်) ကျွန်မဆီကိုအရေးတကြီးရောက်လာပြီး စီဒီ ချစ်လေးကို ရန်ကုန်က ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဆရာ ရဲရင့်ဒီပါ

လာရင်ပေးဖြစ်အောင် ပေးပါတဲ့၊ ပြီးရင် ကျွန်မကိုလည်း မန္တလေးက
ရောင်တိမ်းဖို့မှာသွားတယ်၊ သူ့ကိုဦးမြတ်ထက်အောင်က သတ်ဖို့ပြင်
ဆင်နေပြီလို့ ပြောသွားပြီး ပြန်သွားတာပဲ၊ ကျွန်မက ဒီမှာ အိပ်ဖို့ပြော
တော့ သူဒီမှာအိပ်ရင် ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ပြန်သွား
တာပါ၊ မနက်ကျတော့ ကျွန်မ စိတ်ထဲထင်နေတာနဲ့ ဖုန်းဆက်တော့
ရို(စ်)အသတ်ခံရတာ သိခဲ့ရတယ်ဆရာ..."

ခင်သန္တာပြောလည်းပြော ဝိုလည်းဝိုသည်။

"သူပေးခဲ့တဲ့ စီဒီချပ်ကလေးဆိုတာရော"

"ရှိ...ရှိပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ သွားယူပေးပါ့မယ်"

ခင်သန္တာ သွားပြီးယူပေးသည့် စီဒီချပ်လေးကို ကြည့်လိုက်
တော့ ကွန်ပျူတာလေဆာချပ်တစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

"ဝူး..."

ခြံအပြင်ဘက်တွင် ကားတစ်စီးထိုးရပ်ပြီး လူ(၅)ယောက်
ခြံထဲကိုကျော်ဝင်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

"မျိုးလေး..."

"ငါသဘောပေါက်တယ်ဒီပါ"

"မခင်သန္တာ...ဟန်မပျက်နေပါ၊ ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲက

စောင့်ပြီးကြည့်နေမယ်"

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့"

ရဲရင့်ဒီပါ နှင့် မျိုးလေး အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး အခြေအနေကို

စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

"ဂျိုင်း...ဂျိုင်း..."

အိမ်ရှေ့တံခါးကို အတင်းရိုက်ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြ
သည်။

"ခင်သန္တာဆိုတာ မင်းလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်တို့ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဓားပြတွေလား"

"မင်းကို အပိုစကားတွေပြောဖို့အချိန်မရှိဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ ရိုစီ
ပေးခဲ့တဲ့အခွေ"

"သူဘာမှမပေးခဲ့ဘူး"

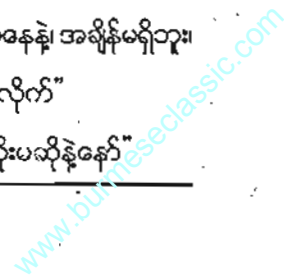
"မင်းမညာနဲ့နော်"

"ညာတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ"

"တောက်ထွန်း...စကားအပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ အချိန်မရှိဘူး၊

မှာတဲ့အတိုင်း တောင်းလို့မရရင် အပြတ်သာရှင်းလိုက်"

"မင်း...ထုတ်ပြီး မပေးရင်...ငါတို့ကိုမဆိုးမဆိုနဲ့နော်"

လူဆိုးက ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး တစ်ယောက်က
ခင်သန္တာကို လှမ်းဆွဲကာ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်သည်နှင့်

“မင်းတို့လိုချင်တဲ့ အခွေက ဒီမှာကွ”

“ဟာ..”

“ဟင်...မင်း...မင်း”

“ဖြောင်း...ခွပ်...အီး...”

ရဲရင့်ဒီပါ တို့ စကားပင် မဆုံးလိုက်၊ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ
တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ လူဆိုးနှစ်ယောက်မှာ အပြင်မှ ခြံစောင့်
ဦးလေးကို ထိန်းထားခြင်းကြောင့် အိမ်ထဲက သုံးယောက်ကို ရဲရင့်ဒီပါ
တို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပင် ရှင်းလိုက်သည်။

အပြင်မှ နှစ်ယောက်လည်း အခြေအနေမကောင်းသော
ကြောင့် ကားဆီသို့ ပြေးပြီး မောင်းပြေးတော့သည်။

အိမ်ထဲက သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ဆွဲမလိုက်ပြီး

“မင်းတို့ကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“ဟို...ဟို..... နသီးဝင်းမြင့်ပါ”

“ဒီကောင်က ဘာလဲ”

“အမှောင်လောကထဲက ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပါ”

“သေချာတယ်နော်”

“သေ...သေချာပါတယ်”

“မင်း နသီးဝင်းမြင့်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်ရင် မင်း
အတွက် သက်သက်ညာညာ ဖြစ်အောင် ကူညီပေးမယ်”

“ပြောနိုင်ပါတယ် ဆရာ..”

လူဆိုးပြောသော နေရာကို မှတ်သားပြီး နီးစပ်ရာစခန်းကို
စုန်းဆက်ခေါ်လိုက်သလို... ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့မှ အောင်သက်
အား နသီးဝင်းမြင့်ကို အမြန်ဆုံး သွားပြီး ဖမ်းရန် ပြောလိုက်သည်။

“မခင်သန္တာ... လုံခြုံရေးအတွက် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါ့မယ်၊ ဘာမှ
မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

မခင်သန္တာတို့မိသားစု လုံခြုံရေးကို နယ်မြေခံ စခန်းမှူးထံ
တွင် ရဲရင့်ဒီပါ သေချာအပ်နှံပြီး ရိုစီပေးခဲ့သော လေဆာချပ်လေးကို
ယူပြီး ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

“ဆက်ပြီး ဘာလုပ်မလဲ”

“ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကို သွားပြီး ဖမ်းဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဦးမြတ်ကျော်အောင် ကိစ္စရော”

“ခုလောက်ဆိုသူတို့ထွက်ပေါက်ကိုရှာနေပြီ၊ အမိလိုက်ဖို့ပဲ
ရိုတော့တယ်မျိုးလေးရေ..”

အခန်း << ၃ >>

နယ်မြေခံစခန်းမှူးကိုရဲထွန်းနှင့်ရဲရင့်ဒီပါ၊ မျိုးလေးတို့ကား
တစ်စီးဖြင့်ဟိုတယ်သို့လာခဲ့ကြသည်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာမှဆီးကြိုပြီး

“ဆရာတို့တိစ္စရှိလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းထဲက သိန်းဖံကို
တွေ့ချင်လို့”

“ခေါ်ပေးပါ့မယ်ဆရာ၊ ခဏလေးစောင့်ပါ၊ မောင်ထူးရေ၊
သိန်းဖံကိုသွားပြီးခေါ်စမ်း”

“ဆရာ.. သိန်းဖံခွင့်တင်ထားတယ်”

“ဘယ်တုန်းကတင်ထားတာလဲ၊ ငါမသိရပါလားကွ”

“ဒီနေ့မနက်မှဆရာ၊ ဟို..ဆရာဇနီးကိုခွင့်တိုင်သွားတာ”

“ဆရာတို့ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“စခန်းမှူးကြီးရေ ဒီကောင့်အိမ်ကိုသာ လိုက်ဖို့ပြင်ပေ
တော့”

ဟိုတယ်ထဲမှချက်ချင်းပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်
တွင်

“ဒီပါ...မင်း... သိန်းဇံကိုလူသတ်တရားခံလိုတိတိကျကျပြော
နိုင်တဲ့ သက်သေရောဂိုလို့လား”

“မျိုးလေးရယ်... မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ငါက သံသယနဲ့ ဖမ်းပျံမလားကွ၊
ဒီမနက်ဒီက စခန်းမှူးနဲ့ ငါအဓိက သက်သေတစ်ဦးဆီကို သွားခဲ့ပြီးပြီ၊
ဒီသက်သေက ဟိုတယ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ ဒေါ်နင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး
ပဲ၊ သူက ရို(စ်) အသတ်ခံရတဲ့ ည (၁၁:၀၀) နာရီလောက်က သိန်းဇံ
ရို(စ်) အခန်းထဲက ထွက်လာတာကို မြင်ခဲ့တာ၊ ဒါကို သိန်းဇံက ခြိမ်း
ခြောက်ပြီး နှုတ်ပိတ်ထားတယ်လေ”

“မင်းက ဒေါ်နင်း သိတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိခဲ့
တာလဲ”

“ငါ... ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းအားလုံးကို မေးမြန်းတုန်းက မူပျက်
နေတဲ့ လူ (၂) ယောက်ကို သတိထားမိတယ်၊ ဒေါ်နင်းနဲ့ သိန်းဇံပဲ၊ အထူး

သဖြင့် ဒေါ်နင်းဟာ ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် စကားတွေက သိပ်မမှန်ဘူး၊
သိန်းဇံကတော့ ဟန်ဆောင်ပြီးပြောနေဝေမယ့် သူလည်း မူမမှန်
ဘူးလေ၊ ဒီကတည်းက လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီဆိုတာကို
ငါသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရို(စ်) နောက်ဆက်တွဲကိစ္စကြောင့် မသိ
ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို မဖြစ်
မနေ ဖမ်းရတော့မယ့် အချိန်ကို ရောက်လို့ လိုအပ်တဲ့ သက်သေတွေကို
ဖော်ထုတ်မှုလုပ်ရတော့မှာ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင် မန္တလေးက မသွားသေးဘူးလား”

“နောက်ဆုံး သတင်းပို့တဲ့ အထိတော့ မန္တလေးမှာပဲ ရှိနေ
တယ်၊ သူ့ကို ပိတ်ဆို့မှုတွေ လုပ်ထားပြီးပြီ”

“ဟို... အိတာလျံ နှစ်ယောက်ရော”

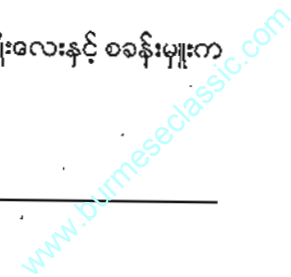
“သူတို့လည်း ယာယီဖမ်းဆီးမှုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဟိုရှေ့က အိမ်ပဲ ဆရာရဲရင့် ဒီပါ”

“ဒါဆို ကားကို ဒီမှာရပ်ပြီး လူစုခွဲပြီး ဝင်မယ်”

ရဲရင့် ဒီပါ နောက်ဘက်မှ ဝင်ခဲ့ပြီး မျိုးလေးနှင့် စခန်းမှူးက
ရှေ့ဘက်မှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကာ

“သိန်းဇံ... သိန်းဇံ...”

စခန်းမှူးခေါ်သံကို သိန်းဝဲကြားသည်နှင့် နောက်ဖေးပေါက် မှပြေးထွက်တော့သည်။

“မင်းပြေးလို့မရပါဘူး”

“ဟင်...ခင်ဗျား...ကဲကွာ”

သိန်းဝဲက သူ့လက်ထဲက စားနှင့်ရဲရင့်ဒီပါကို ဝင်ပြီး ထိုးတော့သည်။

“ဝိုး...ဖြောင်း...အင့်”

ရဲရင့်ဒီပါ... သိန်းဝဲ၏ စားကိုင်ထားသည့် လက်ကို ဖမ်းကိုင် လိမ်ချိုးပြီး ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“အား...ကြောက်ပါပြီ... ဆရာ၊ လက်...လက်ကျိုးပါပြီ”

“မင်းလက်ကို မဖြစ်မနေ ချိုးရမယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူ သတ်ခဲ့တဲ့ လက်ဖြစ်နေလို့... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ရိုစီကို မသတ်ပါဘူး”

“မသတ်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့ပြေးတာလဲ”

“ဒါ...ဒါ...”

“မင်း...ဘာမှ ငြင်းမနေနဲ့၊ ဒေါ်နှင်းဆီက အကုန်သိပြီးပြီ”

“ဗျား”

“မင်းကို ဘယ်သူ သတ်ခိုင်းခဲ့တာလဲ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင် ဆိုတဲ့ လူကြီးပါ”

“ဘာနဲ့ သတ်ခဲ့တာလဲ”

“သူပေးတဲ့ အဆိပ်အိပ်သေ နတ်လေးနဲ့ ခေါင်းကို ပစ်ခဲ့တာပါ”

“တခြားဘာတွေ ရှာခိုင်းသေးလဲ”

“စီဒီအေ ခွေတစ်ခုပါ... မတွေ့ခဲ့ပါဘူး”

“ဒီလောက် ဆိုရပါပြီ၊ စခန်းမှူးကြီးရေ ကျန်တာကို ခင်ဗျားပဲ ဆက်ပြီး လုပ်လိုက်တော့ဗျာ၊ ကျုပ် ဦးမြတ်ထက်အောင် နောက်ကို ဆက်ပြီး လိုက်သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သိန်းဝဲကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားသလို ရဲရင့်ဒီပါ တို့က ဦးမြတ်ထက်အောင် နေထိုင်သော ဟိုတယ်သို့ အမြန်ဆုံး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဟိုတယ်ကို ရောက်တော့

“ဆရာအောင် သက်ရေ... ဦးမြတ်ထက်အောင် ဟိုတယ်မှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ ခံလိုက်ရပြီ”

“ဟင်..ဘာလို့”

“ဒီမနက် (၉:၀၀)နာရီလောက်က လုံးလုံးပျောက်သွား

တယ်”

“စောင့်ကြည့်ပစ်မှတ်မထားဘူးလား”

“ထားထားတယ်၊ ဟိုတယ်အဝင်အထွက်အားလုံးမှာ တပ်ဖွဲ့

ဝင်တွေကို ထားခဲ့တာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျောက်သွားလဲ မသိဘူး”

“သူတို့အခန်းတွေရော ဝင်ပြီး ကြည့်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ၊ ဘာမှ မထူးခြားဘူး”

“ကျွန်တော် သွားပြီး ကြည့်ချင်တယ်”

“ကြည့်လေ”

ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြပြီး ဦးမြတ်ထက်အောင် နှင့် နိုင်ငံ

ခြားသား (၂) ဦး နေထိုင်သော အခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ရဲရင့်ဒီပါ အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး

“ဒီပြတင်းပေါက်တံခါးက အစကတည်းက ပွင့်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရဲရင့်ဒီပါ”

ရဲရင့်ဒီပါ ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ဘက်သို့ ကြည့်ရာ ကား

ဂိုထောင်တစ်လုံးကို လှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီဂိုထောင်က ဟိုတယ်ပိုင်ကားတွေထားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဆရာအောင် သက်တို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဦးမြတ်ထက်အောင်

တို့ မနက်တုန်းက တွေ့ခဲ့ကြတာ သေချာလား”

“သေချာတယ် ဆရာရဲရင့်ဒီပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟင်..ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဟာ ဆရာတို့ကို လှည့်စားခဲ့တာတစ်ခုဖြစ်မယ်၊ ဘယ်လို

ဆွဲခဲ့ကြတာလဲ၊ လူကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တာလား”

“လူကိုတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ အခန်းထဲမှာ စကားပြောသံ

တွေကို ကြားရတာပါ”

ထိုအချိန်တွင် ရဲရင့်ဒီပါသည် အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲပေါ်တွင်

MP3 စက်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုစက်နားကို သွားပြီး ဖွင့်

ကြည့်လိုက်သည်။

အီတလီနိုင်ငံသား (၂) ယောက် အီတလီဘာသာနှင့် စကား

ပြောနေသော အသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သူတို့ညကတည်းက ထွက်သွားကြပြီဗျ..”

“ညက ထွက်တာဆိုလည်း ဂိတ်ဝမှာ ကျွန်တော့်တပ်ဖွဲ့ဝင် တွေရှိနေတယ်”

“ကျုပ်အထင်အရတော့ သူတို့ ဒီပြတင်းပေါက်ကနေ ညဘက်ဆင်းသွားပြီး ဟိုတယ်ကကားနဲ့ထွက်သွားတာဖြစ်မယ်”

“ဟာ...ကားတွေကို ညက အဝင်အထွက် မှတ်တမ်းပြုပြီး စောင့်ကြည့်ပါတယ်၊ ဦးမြတ်ထက်အောင်တို့ ထွက်သွားတာကို မတွေ့ဘူး၊ ပြီးတော့ အောက်ကိုဆင်းတဲ့ ကြိုးတွေ ဘာတွေလည်း မတွေ့ရဘူး”

“သူတို့ကြိုးနဲ့ဆင်းကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာတွေ့လား”

ပြတင်းပေါက် နံရံဘေးတွင် လေးထောင့်အကွက်ကလေး တစ်ခုကိုမထင်မရှားတွေ့လိုက်ရသည်။

“တွေ့တယ်”

“ဒါဟာ နံရံကပ်လက်အိတ်တစ်ခုပဲ၊ ကမ္ဘာကျော် မျက်လှည့် ဆရာတစ်ဦး တီထွင်ခဲ့တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုပဲ၊ မျက်လှည့်ဆရာက နံရံမှာ လက်ဆန့်ပြီး ရပ်ပြခဲ့တယ်၊ မသိရင်လေထဲမှာ ရပ်နေသလိုပေါ့ အင်မတန် ကပ်အားကောင်းတဲ့ လက်အိတ်အိပ်တစ်ခုပဲ၊ ဒါနဲ့ ဆင်း သွားခဲ့ကြတာ”

“ဆင်းတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ အပြင်ကိုဘယ်လိုပုံစံနဲ့ထွက်မလဲ”

“ဟိုတယ်ကကားနဲ့ပဲ ထွက်စရာရှိတယ်၊ ကားရဲ့ နောက်ဖုံးမှာ ဖြစ်စေ၊ ခုံအောက်မှာဖြစ်စေ လိုက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဆရာရဲ့ရင့်ဒီပါပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် ဟိုတယ်ဒရိုင်ဘာ တွေပါဝင်ပတ်သက်နေပြီပေါ့”

“သေချာတယ်၊ ညကအပြင်ထွက်တဲ့ ဟိုတယ်ကကားနဲ့မောင်း တဲ့သူကို စစ်ဆေးရင် အဖြေတော့ ဖေါ်နိုင်တယ်”

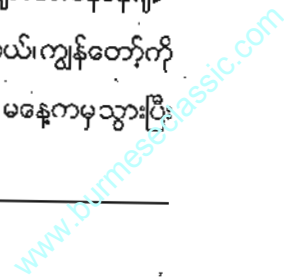
“ဒါဆိုအောက်ကိုသွားကြမယ်”

ဟိုတယ်မန်နေဂျာ နှင့်အတူ ညက အပြင်ထွက်သော ဘိုတယ်ကကားတွေကို စုံစမ်းတော့ ညလုံခြုံရေးတာဝန်ကျသော ညနံထမ်းလေးမှ

“ညကကိုကျင်စိုးကားဘရိတ်လုပ်စရာရှိတယ်ဆိုပြီး ထွက် သွားတာပဲ၊ ကားထဲမှာတော့ ဘယ်သူမှ မပါဘူး”

“ကားကဘရိတ်လုပ်စရာရှိတာရော သေချာလားမန်နေဂျာ”

“ကားဘရိတ်လုပ်တာတော့ သေချာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ဖို့အကြောင်းကြားတာ (၃)ရက်လောက်ရှိပါပြီ၊ မနေ့ကမှ သွားပြီး ချုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

၇၈ နိုင်းမဟာ

“ကိုကျင်စိုးကိုတွေ့ချင်တယ်”

“မောင်ကျောက်... သွားပြီးခေါ်ခဲ့ကွာ”

“မန်နေဂျာ သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်းပါစီစဉ်ပေးပါ။ ကိုကျင်စိုး

နဲ့စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောချင်တယ်”

“ရပါတယ်ဆရာ”

ဟိုတယ်မန်နေဂျာမှ သီသန့်အခန်းတစ်ခန်းကို စီစဉ်ပေးပြီး

သိပ်မကြာ၊ ကိုကျင်စိုးကိုခေါ်လာလေသည်။

“ကိုကျင်စိုး... ထိုင်ဗျာ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆရာ”

“ညက ခင်ဗျားကားဘရိတ်သွားပြင်ခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝင်ရှော့ဆိုင်ကို မေးကြည့်နိုင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကားပေါ်မှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုကျင်စိုး... သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးဗျာ”

“တစ်ယောက်တည်းပါ ဆရာ...”

“ခင်ဗျားကားပေါ်မှာ ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့ကို ခင်ဗျား

မသိလိုက်ဘူးနော်၊ ဒီဟန်းဖုန်းက ဦးမြတ်ထက်အောင် ဟန်းဖုန်း

ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားဘာငြင်းချင်သေးလဲ ကိုကျင်စိုး...”

“ဗျာ... ဟို... အဲ... ဟင်...”

“ခင်ဗျားကိုဦးမြတ်ထက်အောင် ငွေဘယ်လောက်နဲ့လုပ်

ခိုင်းခဲ့တာလဲ”

ကိုကျင်စိုးဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေလေသည်။

“ခင်ဗျားဘက်က အမှန်အတိုင်းပြောမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအမှု

က သိပ်ပြီးကြီးကျယ်တဲ့အမှုမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ကူညီလို့

ရပါတယ်”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောပါမယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်

အတွက် ငွေက သိပ်ပြီးအရေးကြီးနေတဲ့အချိန် ဦးမြတ်ထက်အောင်

က ငွေနဲ့စည်းရုံးခြင်းကို ခံခဲ့ရတာပါ။ သူ့ကျွန်တော့်ကို ငွေ (၁၀) သိန်း

ပေးပြီးခိုင်းတာပါ။ ဒီငွေက ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကိုမက်မောစရာ

ဖြစ်တာနဲ့သူပြောသလိုလုပ်ပေးခဲ့ရတာပါ။ သူတို့ညဘက်ဟိုတယ်က

ဆင်းလာပြီး ကားနောက်ဖုံးထဲက လိုက်ခဲ့ကြတာပါ”

“ဘယ်ထိပို့ပေးခဲ့သလဲ”

“မုံရွာသွားတဲ့ကားဂိတ်ထိပါ”

ရဲရင့်ဒီပါတို့နောက်က သွားလေပြီ။ ဦးမြတ်ထက်အောင်တို့

အိန္ဒိယနယ်စပ်ဘက်ကိုဖောက်ထွက်သွားလေပြီ။

“ဟူး...”

“ကဲ... ဆရာအောင်သက်တို့ လုပ်စရာရှိတာဆက်ပြီးလုပ်တော့ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဌာနချုပ်ကိုသတင်းပို့ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို အမိန့်တောင်းဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

ရဲရင့်ဒီပါ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ခုံကိုမှီချလိုက်တော့သည်။

သူ၏ ကြိုးစားမှုတွေ နောက်ဆုံးချိန်တွင် လက်မတင်လေးလွှတ်ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

မရက် ခရီးစဉ်.....

ရဲရင့်ဒီပါနှင့်မျိုးလေးအထူးတာဝန်ဖြင့် အိန္ဒိယပြည်သို့ခရီးထွက်ခဲ့ရလေပြီ။ လေယာဉ်ပေါ်တွင်

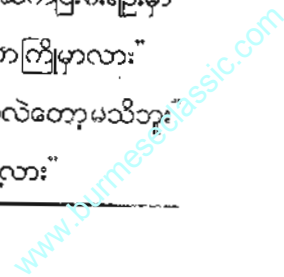
“ဒီပါ... ငါတို့ ခုသွားရမယ့်မြို့က အိန္ဒိယပြည်ရဲ့ အစွန်ဆုံးမြို့လေးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေယာဉ်ကွင်းကနေ ကားဆက်ပြီးစီးရဦးမှာ”

“လေဆိပ်မှာ အိန္ဒိယထောက်လှမ်းရေးက ကြိုမှာလား”

“ကြိုလိမ့်မယ်ကွ။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကြိုမလဲတော့ မသိဘူး”

“ဒီပါ... ငါတို့ခရီးစဉ်က ပြန်လမ်းရော ရှိရဲ့လား”

“တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကတော့ ပြန်လမ်းမသေချာဘူး၊ ငါဒီမြို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိသလောက်ကတော့ အိန္ဒိယအုပ်ချုပ်ရေးအောက်မှာ သိပ်ပြီး မဟုတ်လှတဲ့ မြို့ကလေးတစ်ခုကွ”

“ဘယ်လိုကြောင့်”

“ပြည်နယ်ခွဲထွက်ရေးအစွန်းရောက်သမားတွေရဲ့ ခြေကုတ်ယူတဲ့ နေရာတစ်ခုဖြစ်နေတာ၊ လုံးလုံးကြီးအုပ်ချုပ်ရေးပျက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အန္တရာယ်ကတော့ကြီးတယ်”

“ဦးမြတ်ထက်အောင်တို့က အဲဒီမှာ ခိုအောင်းနိုင်တယ်ပေါ့”

“သေချာသလောက်တော့ရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်းကွာ၊ အိန္ဒိယထောက်လှမ်းရေးကတာဝန်ယူပြီး လုပ်ဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“သူတို့နဲ့ ငါတို့ ပူးပေါင်းတဲ့ သဘောပေါ့၊ ငါတို့လက်ထဲက လွတ် သွားတဲ့အတွက် ရအောင်ပြန်ပြီး ဖမ်းပေးချင်တဲ့ သဘောမျိုး လူကြီးတွေက ဖြစ်စေချင်လို့ လွှတ်လိုက်တာပဲ”

“ဒါနဲ့ ဦးမြတ်ထက်အောင် လေဆာအခွေထဲမှာ ဘာတွေတရရှိခဲ့လဲ”

“နန္ဒကလီးယားဖော်မြူလာတွေကွ”

“ဟင်...”

“ဒီအခွေဟာ မစွတာဒီဇန်းအခွေဖြစ်နိုင်တယ်၊”

“မစွတာဒီဇန်းအသတ်ခံရတဲ့အဖြေကိုရော ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီလား”

“ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေတော့ မရသေးဘူး၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကောက်ချက်ကတော့ ဦးမြတ်ထက်အောင်နဲ့ အတူပါသွားတဲ့ အိတာလုံလူမျိုး ဒေးဗစ်ဆိုတဲ့လူကတော့ လူသတ်မှု တရားခံပဲဖြစ်မယ်”

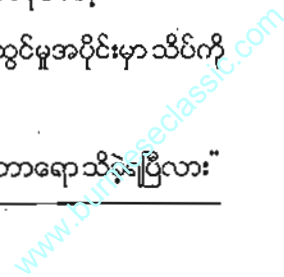
“ငါ မရှင်းတာက မစွတာဒီဇန်းဟာ သူ့ကိုသေစေမယ့် အောင်တိန်ကိုသာ လိုဂုတ်ယူလာရတာလဲ”

“ဒါက ဒီလိုဖြစ်မယ် မျိုးလေး၊ မစွတာဒီဇန်း ဝုတ်ယူခဲ့တဲ့ အောင်တိန်ဟာ သူ့ရဲ့နန္ဒကလီးယားဖော်မြူလာရဲ့အချက်အလက်တွေကို စုဆောင်းထားတဲ့ သော့ချက်လေးတစ်ခုဖြစ်မယ်”

“အရမ်းကိုခေတ်မီတဲ့ နည်းပညာတစ်ခုပဲဟေ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မစွတာဒီဇန်းဟာ တီထွင်မှုအပိုင်းမှာ သိပ်ကို တော်တဲ့သူဖြစ်တယ်”

“သူ့ကိုဘာကြောင့် သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာရော သိဖို့ပြီလား”

“ဒီတိတော့ မသိရသေးဘူး”

လေယာဉ်ဆင်းရန် အချက်ပြနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ခါးပတ် ပတ်ရင်းစကားစ ဖြတ်လိုက်ကြ၏။

လေယာဉ်ကွင်းသို့ လေယာဉ်ဆင်းသက်ပြီးနောက် ရဲရင့်ဒီပါ တို့လေယာဉ်ကွင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

“မြို့လေးက သာသာယာယာပါလား”

“အပြင်ပန်းကြည့်ရင်တော့ သာသာသလို ထင်ရပေမယ့် အတွင်းထဲမှာ လိုက်ပြီးလောင်နေတဲ့ မြို့ကွ”

“တီး..”

“ဟင်..”

ရဲရင့်ဒီပါတို့ နစ်ယောက်နားသို့ အငှားကားလေးတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“မစ္စတာ ရဲရင့်ဒီပါတို့ တက်ပါ”

“ကောင်းပြီ”

အိန္ဒိယ သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့မှ လူဆိုသည်ကို သဘောပေါက် လိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

“ခုလို အငှားကားနဲ့ ကြိုရတာ အားနာမိပါတယ်”

“ရပါတယ်”

“ဒီနယ်မြေမှာ ကသူလူကို ယုံလူတွေက ရောယှက်နေတော့ အစစအရာရာ သိပ်ပြီး တာ့ သတိထားလုပ်ဆောင်နေရတာ၊ ခင်ဗျား တို့လည်း ဒီနယ်မြေအကြောင်းကို သိသင့်သလောက်တော့ သိပြီးရော ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပြီးပါပြီ”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကာနူးလို့ ခေါ်တယ်၊ ဗဟိုထောက် လှမ်းရေးက အရာရှိပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“မစ္စတာ ရဲရင့်ဒီပါတို့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြိုပြီး ပို့ထားလို့ သိနေတာပါ”

အငှားကားလေးမှာ မြို့ထဲကို ကျော်ပြီး ဟိန္ဒူမယ်တော်ဘုရား ကျောင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

“မစ္စတာ ရဲရင့်တို့ ဒီကဆင်းပြီး ဘုရားကျောင်းထဲကို ဝင်သွားပါ၊ ဟိုမှာ ထပ်ပြီး ကြိုမယ့်သူ ရှိနေပါတယ်”

ကာနူးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားကျောင်းထဲတွင် လူသူတစ်ယောက်မှ မတွေ့သဖြင့်

ရပ်ပြီးနေစဉ် ဆာရီအဖြူလေးနှင့်မိန်းကလေးတစ်ဦး အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးများကို သယ်ဆောင်ပြီး မယ်တော်ရုပ်ထုရှေ့တွင် ဘုရားရှိခိုးနေသည်။

“ဒီပါဘယ်လိုလဲတစ်ယောက်မှမတွေ့ပါလား”

“တွေ့မှာပေါ့ကွာ”

အမျိုးသမီးမှာ ရှိခိုးပြီး သူတို့နားမှ ကပ်ပြီး သွားစဉ်

“ကျွန်မနောက်ခပ်ဝေးဝေးက လိုက်ခဲ့ပါ”

သူမက အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့်ပြောဆိုပြီး ရှေ့မှထွက်သွားလေ၏။

ရဲရင့်ဒီပါတို့နှစ်ဦးအဝေးမှ မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

သူမ သွားနေသောနေရာမှာ ချောင်းငယ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး လှေကလေးတစ်စီးပေါ်တွင် တက်ပြီးစောင့်နေသဖြင့် နှစ်ယောက်သာ တက်လိုက်ခဲ့သည်။ လှေကလေးမှာ ကူးတို့ဆိပ်မှ ဣလာပြီး ချောင်းရိုးအတိုင်း လှော်ခတ်လာခဲ့လေသည်။

“ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာက ရန်သူရဲမျက်လုံးတွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“မစွတာရဲရင့်ဒီပါတို့ ဒီနယ်မြေကို လာခဲ့ကြတာ မရကနဲ့ အားပြိုင်တဲ့ပွဲတစ်ခုပဲ”

“ဒါမျိုးမှ ကျွန်တော်က သဘောကျတာ”

“ယုံပါတယ်ရှင်၊ ကိုယ့်နယ်မြေမဟုတ်ဘဲ လာရဲကြတဲ့ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ချီးကျူးပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည်က ဆာရီသွန်းလို့ခေါ်တယ်၊ အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးပါ”

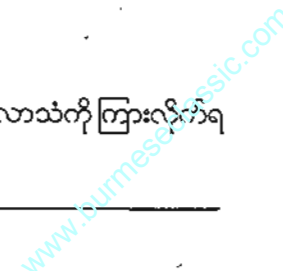
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန်အသိအမှတ်ပြုပြီးပြလိုက်ပြီး စကားမဆိုဘဲ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ရဲရင့်ဒီပါလှေလာနေမိသည်။

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွေမှာ တောကြီးသဖွယ်တွေနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကမ်းပေါ်တွင် သမင်၊ ဒရယ်တွေကိုတောင် တွေ့မြင်နေရပြန်သည်။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်..”

“ဟင်...”

ရှေ့ဘက်ဆီမှ စက်လှေခုတ်မောင်းလာသံကို ကြားလို့ကဲရသည်နှင့်...

၈၈ နှင်းမဟာ

“မစ္စတာဒီပါ...ရော့..”

လှေအံ့ဂုက်ထဲမှ သေနတ်နှစ်လက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး

“သူတို့က အစွန်းရောက်ကောင်တွေ၊ အခြေအနေမကောင်း

ရင်ရှင်းပစ်ရမယ်...။ ရှင်တို့အတွက် ဘာတွေပြင်ဆင်ထားလဲ”

“(NGO) အဖွဲ့အစည်း ပုံစံမျိုးတော့ ပြင်ဆင်ထားတယ်”

“ဒီကောင်တွေက ဘာမှ သိတဲ့ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး၊
တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆွေးနွေးလို့မရရင် ရှင်းပစ်
လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပါပြီ”

ရဲရင့်ဒီပါ သေနတ်ကို ခါးနောက်ကျောတွင် ထိုးထားလိုက်ပြီး

ခပ်အေးအေးကလေးထိုင်လိုက်လာသည်။

“ဟေ့...လှေရပ်စမ်း၊ ဆရီသွန်း၊ သူတို့က ဘာတွေလဲ”

“ငါတို့ရွာကို လေ့လာရေးလာတဲ့ လူမှုရေးအဖွဲ့က လူတွေပါ”

“ဆရီ... နှင် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လုပ်လာပြန်ပြီလား”

“ဘာလုပ်ရမလဲဟ၊ သူတို့က လာချင်တယ်ဆိုလို့ခေါ်လာ

တာ”

“ခေါ်မသွားနဲ့၊ ခုတလော နိုင်ငံခြားက သူလျှိုတွေဝင်ပြီး

ပုံစမ်းမှုတွေ လုပ်နေတယ်၊ မသင်္ကာဘူး၊ ခေါ်သွားမယ်”

ရဲရင့်ဒီပါ စက်လှေပေါ်မှ လူအခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်
တော့ (၃)ယောက်တည်း လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ပုံစံတွေက အရက်မှူး
လာသည့်အသွင်

“နှင်တို့ မဟုတ်တာ မလုပ်နဲ့နော်၊ သူတို့က လူမှုရေးအဖွဲ့”

“မသိဘူးဟာ၊ ဟေ့ကောင်တွေ လှေပေါ်တက်”

သူတို့ပြောသည့်စကားကို ဘာမှနားမလည်ဟန်ဖြင့် ဆရီသွန်း
တိုမေးဟန်ပြင်ပြီး

“ဒိုင်း...”

“အား...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

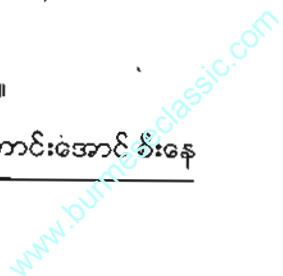
ရဲရင့်ဒီပါနှင့် မျိုးလေးက လက်ရည်တူ ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်း
ကြောင့် သုံးယောက်လုံး လှေပေါ်တွင် မှောက်ကျသွားသည်။ အသက်
တော့မသေသေးပေ။

“ကဲ...ဟာ...”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

ဆရီသွန်းမှ အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်သည်။

ချောင်းထဲတွင် သွေးတွေ မြင်၍မကောင်းမအောင် ခီးနေ

လေတော့သည်။

“ခွေးကောင်တွေ၊ သေချင်လို့ဝင်ပြီးတိုးတာ”

ဆရီသွန်းက တကယ်ပင် ကျေနပ်ဟန်ဖြစ်နေလေသည်။

လှေကလေးဆက်ပြီး လှော်ခတ်လာပြီး ကမ်းတစ်ခုကို အမြန်ကပ်လိုက်သည်။

“မစ္စတာ ရဲရင့်ဒီပါ ဆင်းဆင်း...”

ကမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် ဆရီသွန်း လှေကို ရေထဲတွင် နှစ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...”

စက်လှေအသံတွေကို ထပ်ပြီး ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ခွေးကောင်တွေ သေနတ်သံကြားလို့ လိုက်လာကြတာ သွားကြမယ်”

ဆရီသွန်း ရှေ့မှလမ်းပြပြီး တောထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့ကြသည်။

တောလမ်းလျှိုတွေထဲမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်သွားရင်း

ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဆရီသွန်း ကျောက်ဂူထဲသို့ မဝင်ခင် ဂူပေါက်ဝတွင် ပေါက်နေသော သစ်ပင်လေးကို ဆွဲလိုက်သည်နှင့် ဂူတစ်ဖက်ဆီမှ ကျောက်

တံခါးကြီးပွင့်သွားလေသည်။

“ကျွန်”

“မစ္စတာ ဒီပါ တို့ဝင်ကြရအောင်”

အထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ဟောခန်းမကြီးတစ်ခုထဲတွင် လူတချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လေးစားပါတယ် မစ္စတာ ရဲရင့်ဒီပါနဲ့ မစ္စတာ မျိုးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ဦးက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း

“ကျုပ်က ဒီနယ်မြေရဲ့ တာဝန်ခံပါ။ ဟာနီဂျူးလို့ခေါ်တယ်။

ဆရီသွန်း ဧည့်သည်တွေ အနားယူဖို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ။ လာဗျာ၊ ဟိုမှာ စကားပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ပြင်ဆင်ထားသော ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဒီစခန်းကို တောထဲမှာ အဓိကထားပြီး နေရာယူထားရတာ ဗျ၊ မြို့ပေါ်မှာ သိပ်ပြီး မလွယ်ဘူး”

“ထောက်လှမ်းရေးဌာနတွေကိုမြို့မှာမထားဘူးပေါ့”

“အရင်ကတော့ထားဘူးတယ်၊ မကြာခဏဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ခြင်းခံရတာနဲ့ နောက်ဆုံး ဒီနေရာကို (၁၀)နှစ်လောက်အချိန်ပေးပြီး ပြင်ဆင်ခဲ့ရတယ်။ အဝင်အထွက်ကိုပိတ်ခိရိနေနိုင်လို့ ဒီကနေထွက်ရဖို့ ဟိန္ဒူရွာကလေးတစ်ရွာကိုရောက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဆရီသွန်းနဲ့တစ်ဝင်တွေကိုရွာသူရွာသားပုံစံနဲ့ နေခိုင်းထားရတာ၊ ဒီကနေပြီး ဌာနရုံးကို သတင်းပို့နေရတာ”

“ကျောက်ဂူဘေးမှာဆိုတော့ တော်ရုံသိဖိုက မလွယ်ဘူး”

“ဘေးဘက်မှာလည်း ထောင်ချောက်တွေ ဆင်ထားရတယ်။ ဟိုမှာတွေလား”

“ဟာ... ကျားကြီးပါလား”

“တကယ့်ကျားမဟုတ်ဘူး၊ စက်ရုပ်ကွန်ပျူတာကျားပါ။ ဒီထောင်တွေနဲ့ ဘေးဘက်မှာ လွှတ်ထားပြီး ရန်သူတွေကို ဟန့်တားနိုင်အောင် လုပ်ထားရတာ။ ဒါမှ ဒီနားကို တော်ရုံမလာရဲမှာ၊ ရွာသူရွာသားတွေ လာရင်လည်း ခြောက်လှန့်ပြီး လွှတ်ရတာပဲ။ မစွတာရဲရင့်ဒီပဲခရီးပန်းလာပြီဆိုတော့ နားလိုက်ပါဦး၊ နောက်မှ လုပ်ငန်းပိုင်းကို ဆွေးကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... တောင်းပါပြီ”

ဆရီသွန်းရောက်လာပြီး သူတို့ကို ခေါ်ဆောင်ကာ အခန်းတစ်ခုတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် အနားယူခိုင်းလေသည်။

အခန်း << ၄ >>

“ချက်...”

နံရံတွင်ကပ်ထားသော ပိတ်ဖြူကြီးပေါ်သို့ ရုပ်ရှင် ပြစက်မှ လှမ်းထိုးလိုက်ပြီး ထောက်လှမ်းရေးတာဝန်ခံ ဟာနီမှတုတ်တစ်ချောင်းနှင့်ထောက်ပြကာ

“ဒီစခန်းဟာ အစွန်းရောက်ပြောက်ကျားစခန်းတစ်ခုပဲ နယ်မြေကတော့ ဒီကနေ ဝိုင် (၃၀၀)လောက်မှာရှိတယ်။ ဒီစခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရွာလေးတစ်ရွာရှိတယ်။ နယ်စပ်ရှိအမဲရောင်ရွာတော့ တစ်ခုလုံးဖြစ်နေတာပါ။ အစိုးရတပ်တွေ မကြာခင်ကလာပြီး သိမ်းဆီးဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ သွားရတဲ့ခရီးနဲ့တော့တော့ တွေက အစွန်းရောက်တွေအတွက် အဒါးနှင့်အရေးဖြစ်နေတယ်”

“ချက်...”

ပိတ်ကားပေါ်တွင် လူတစ်ဦးပုံပေါ်လာခဲ့သည်။

“သူက ဒီစခန်းရဲ့ခေါင်းဆောင် ဂျာဇူကာလို့ခေါ်တယ်။ ရက်စက်တဲ့နေရာမှာတော့ ဘီလူးသရဲတစ်ယောက်လိုပဲ။ နောက်ဆုံးရတဲ့ သတင်းအရတော့ ဒီစခန်းကို မြန်မာလူမျိုး တစ်ဦးနဲ့အိတလီလူမျိုး (၂)ဦးရောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ဓာတ်ပုံနဲ့ရခဲ့တယ်”

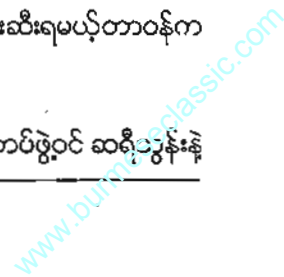
“ချက်...”

ပိတ်ကားပေါ်တွင် ဦးမြတ်ထက်အောင်နှင့် အိတလီလူမျိုး (၂)ဦး၊ ဂျာဇူကာနှင့် ရပ်နေသောဓာတ်ပုံ၊ နောက်ထပ်ဓာတ်ပုံတွေက အိတလီလူမျိုးမှ အစွန်းရောက်တွေကို စစ်ပညာသင်ပေးနေသည့် ဓာတ်ပုံတွေဖြစ်သည်။

“သူတို့ဆီကို မကြာခင် နျူကလီးယားလက်နက်တွေ တပ်ဆင်ပေးဖို့အတွက် ခုလူတွေက ရောက်လာတယ်လို့ သတင်းရထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အစိုးရအနေနဲ့ စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ် ဆင်နွှဲဖို့ ပြင်ဆင်နေပါပြီ။ မစ္စတာရဲရင့်ဒီပါတို့ အနေနဲ့ သူတို့ကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့အတွက်တော့ အရမ်းကို စွန့်စားရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မဖြစ်မနေဦးမြတ်ထက်အောင်ကို ဖမ်းဆီးရမယ့်တာဝန်က ပါလာပါတယ်”

“မစ္စတာရဲရင့်ဒီပါတို့နဲ့အတူ ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ဝင် ဆရီသွန်းနဲ့

ကာနူးတို့ကိုထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်။ သူတို့တာဝန်က ခန့်ခွဲအနီးကပ် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ပဲ။ တာဝန်ချင်းမတူပေမယ့် ခရီးစဉ်ကတော့ အတူတူသွားကြရမှာပါ။

“မစ္စတာဟာနီတို့ဘယ်နေ့ခရီးထွက်ဖို့စီစဉ်ထားပါလဲ”

“ဌာနချုပ်က ခွင့်ပြုချက်ကိုစောင့်နေတာပါ။ ဒီကြားထဲတော့ မစ္စတာရဲရင့်ဒီပါတို့ ဆီရီသွန်းနဲ့အတူ ရွာလေးမှာလွှဲကြပြီး အလည် အပတ်နေပေါ့။ အထက်က အမိန့်ရတာနဲ့ ခရီးစထွက်မယ်”

“ကောင်းပြီဟာနီ”

“ဆီရီသွန်း”

“အမိန့်ရှိပါ”

“မစ္စတာဒီပါတို့ကို မင်းရဲရွာလေးကို ခေါ်သွားကွာ။ ဟိုကောင် တွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေပြီး အန္တရာယ်ကို ရှောင်”

“စိတ်ချပါ..”

ရဲရင့်ဒီပါတို့ အခန်းထဲမှ ပြန်ပြီး ထွက်လာကြပြီး

“မစ္စတာဒီပါတို့ အချိန်ကလေးရှိတုန်း သွားကြရအောင်”

“တော်တော်လေးဝေးသလား”

“မဝေးပါဘူး မစ္စတာမျိုးလေး၊ (၃) မိုင်လောက် သွားရင်”

ဆက်ပါတယ်။ မိုးချုပ်ရင် သွားလို့မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုခွေးကောင်တွေ နေ့ဆိုရင် မထွက်ဘူး။ ညဘက်ဆိုရင် ထွက်ပြီ...”

တာဝန်ခံဟာနီကိုနှုတ်ထောက်ပြီး ဆီရီသွန်းနှင့်လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အဝင်ပေါက်မှမထွက်တော့ဘဲ နောက်ဘက်ချောက်ကမ်းပါး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟာ..ဟိုမှာ..ကျား..”

ကျားကြီးတစ်ကောင်မှာ ကျောက်ဂူကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ရင့်ဒီပါတို့ကို ကြည့်နေသည်။

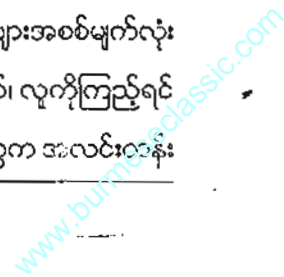
“မျိုးလေးရာ... တကယ့်ကျားမဟုတ်ပါဘူး။ စက်ရုပ်ကျားပါ”

“ဟယ်ရဲလားကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် စက်ရုပ်ကျားပါ။ မစ္စတာဒီပါတို့က ကျားကို ခွဲခြား ဆာတော်သားပဲ။ ဘယ်လိုသိသလဲ”

“အဓိကကတော့ မျက်လုံးပဲ ဆီရီသွန်း၊ ကျားအစစ်မျက်လုံး

တွေက အမြဲတမ်းအလင်းဓာန်းအားကောင်းတယ်။ လူကိုကြည့်ရင် ဆိုက်ပြီးကြည့်တတ်တယ်။ စုကျားရဲ့မျက်လုံးတွေက အလင်းဓာန်း

အားပျော့တယ်၊ မာန်မပါဘူး၊”

“ရှင်ပြောမှပဲ ကျွန်မလည်း သတိထားမိတယ်၊ ကျွန်မက စက်ရုပ်တွေနဲ့တွေ့နေကျ ဆိုတော့မှတ်မိနေတာ၊ ရှင်လိုတော့ ခွဲခြားပြီး မသိဘူး”

ကျောက်ကမူလမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ကြရင်း...

“ဆရီသွန်းရပ်နေ..”

“ဟို...ဒုတ်..”

“ဟင်..”

မြွေနက်တစ်ကောင် ဆရီသွန်းခြေထောက်ရှေ့တွင် ရဲရင့်ဒီပီ
စားမြှောင်စိုက်လျက်

“ဘုရား...ဘုရား...မြွေနက်ဆိုးကြီးပါလား၊ ဒီကောင်ကြီး
ကိုက်မိလို့ကတော့ ဆေးမမိဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မစ္စတာဒီပီ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ရှင်လျင်လို့ပဲ၊ နို့မို့ဆိုရင် ကျွန်မဝိညာဉ်က ကောင်းကင်ဘုံ
ရောက်နေပြီ”

ရဲရင့်ဒီပီစားမြှောင်ကို ပြန်နတ်ယူလိုက်ပြီး ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့
ကြသည်။

တစ်နာရီလောက်လျှောက်ပြီးသည်နှင့် အဝေးမှရွာကလေး
တစ်ရွာကိုလှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီရွာလေးလား”

“ဟုတ်တယ် အိမ်ခြေ (၁၀၀) လောက်ရှိတယ်”

“ရွာသူရွာသားတွေဘာလုပ်ကိုင်စားကြသလဲ”

“တောင်ယာလုပ်ငန်းနဲ့ တောပစ်လုပ်ငန်းပဲလုပ်ကြတယ်၊

သိပ်ပြီးရိုးသားကြတယ်”

“မြို့နဲ့အဆက်အသွယ်မရှိဘူးလား”

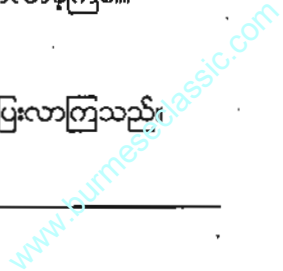
“ရဲ့ပါတယ်၊ တိုက်ပွဲတွေက ခဏခဏဖြစ်နေတော့ ရွာက
လူတွေလည်း ခရီးသွားရမှာကို ကြောက်နေကြတယ်လေ၊ အရောင်း
အဝယ်တိစ္ဆာရှိရင် ကျွန်မတို့လာခဲ့တဲ့ ရောင်းရိုးကနေပဲ သွားကြတယ်၊
ကုန်းလမ်းဘက်က ဟိုကောင်တွေရန်ကမလွယ်ဘူး၊ အစိုးရစစ်တပ်ရှိ
တဲ့အခါမှသာ အပြင်မထွက်တာ”

စကားပြောရင်း ရွာအဝင်ဝသို့ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ဆရာမပြန်လာပြီဟေ့”

ကလေးငယ်များက အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလာကြသည်။

“ဆရီသွန်းပြန်ရောက်ပြီလား”

“ပြန်လာပြီ...အဒါးရေ၊ ရွာမှာ ဘာထူးသေးလဲ”
 “အေးအေးဆေးဆေးပဲ”
 “ဪ...အဒါး... သူက ဒို့လိုပဲ မြန်မာပြည်က”
 “ဟို...ဒို့ဆီရောက်နေတဲ့သူကို ဖမ်းဖို့လာကြတဲ့သူတွေလား”
 “ဟုတ်တယ်”
 “တကယ့်သူရဲကောင်းတွေပဲ”
 “ကလေးတွေကို မုန့်ဝေပေးလိုက်ပါ၊ သူတို့က ဒီမှာ နေဦးမှာ”
 “အေးအေး...”
 ဆရီသွန်းတဲအိမ်ကလေးတစ်လုံးဆီသို့ခေါ်သွားပြီး
 “အားနာတယ်နော်၊ ရွာလေ့အတိုင်း နေရတာဆိုတော့ မြို့
 ပေါ်မှာလို ဧည့်သည်ကို ဧည့်မခံနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်”
 “ရပါတယ် ဆရီသွန်း၊ ကျုပ်တို့က အပျော်ခရီးထွက်လာကြ
 တာမှမဟုတ်တာဘဲ... ဒီလောက်နေရတာကို ကျေနပ်နေပါပြီ”
 “ဆရီသွန်း”
 “ဘာများလဲ မစ္စတာမျိုးလေး”
 “ဟိုမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”
 “ဘုရားပွဲကျင်းပဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ၊ ရွာအယူအရ တော

စောင့်နတ်ကို ပူဇော်တဲ့ပွဲပေါ့၊ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ညကုရင်တွေရမှာ
 ဝါ၊ ကဲ...အနားယူလိုက်ဦး၊ ကျွန်မက ဟိုဘက်တဲမှာ အဒါးနဲ့ အတူရှိ
 သေးမစ္စတာ ဒီပါ”
 “ပြောပါ ဆရီသွန်း”
 “သေနတ်တွေကို ကိုယ်နဲ့မစွာထားပါနဲ့”
 “စိတ်ချ”
 တဲလေးပေါ်ရောက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်သား ခြေပစ်လက်
 ဝစ်လှဲချလိုက်ပြီး
 “ဒီပါ ဝါတို့အတွက် တကယ့်ကို တောတွင်းစွန့်စားခန်းကြီး
 လုပ်ရတော့မယ်”
 “တိုင်းပြည်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်တော့ဦးမြတ်ထက်အောင်
 တို့ရအောင်ပြန်ပြီးခေါ်ရမယ်ကွာ”
 “ဆရီသွန်းကို မင်းသတိထားမိလား”
 “ဘာကိုလဲ မျိုးလေး”
 “ဆာရီအဖြူကို ဝတ်ဆင်တာလေ”
 “သူနှစ်သက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”
 “ဒီတစ်ခါတော့ မင်းညွှင်းသွားပြီ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာလို့လဲပြောပါဦး”

“ဆာရီအဖြူကိုဝတ်ဆင်တဲ့ဟိန္ဒူအမျိုးသမီးဆိုတာမှဆိုးမ
တွေပဲဝတ်ဆင်လေ့ရှိတယ်”

“ဟေ...”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီမှာ လျှို့ဝှက်နေထိုင်ဖို့အတွက်
ဝတ်ဆင်သလားမှမသိတာ”

ညခင်းသို့ရောက်တော့ တီးသံမှုတ်သံ ကခုန်မှုတွေနှင့် ရွာ
ကလေးမှာပွက်လောရိုက်ခတ်နေလေသည်။

“မစ္စတာဒီပါလာ”

ရဲရင့်ဒီပါလက်မောင်းလေးကိုဆီရီသွန်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး လူအုပ်
ကြားထဲမှတိုးထွက်ခဲ့လေသည်။

လူအုပ်အပြင်ဘက်နေရာလေးတစ်ခုသို့ရောက်ပြီး

“ဟိုမှာထိုင်ကြရအောင် မစ္စတာဒီပါ၊ လူတွေကြားထဲမှာ
နေရတာမွန်းကျပ်နေလို့ခေါ်ခဲ့တာပါ”

မျိုးလေးကတော့ အဒါးနှင့် မြွေလမ္မာယ်ပြသောနေရာတွင်
စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဆီရီသွန်းခေါ်လာသောနေရာလေးမှာ သောက်ရေကန်
လုပ်ထားသောကန်ကြီးနားမှသစ်ဇုတ်တိုကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

“တစ်ခါတစ်ခါ ကမ္ဘာကြီးမှာ အကြမ်းဖက်ရက်စက်မှုတွေ

၁၀၄ **နိုင်းမဟာ**

မရှိရင်ကောင်းမယ်လို့တွေးမိတယ်မစ္စတာဒီပါ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ အစွန်းရောက်ပါအတွေးနဲ့လူတွေသတ်
ဖြတ်နေတဲ့ကိစ္စကကောင်းတဲ့အလုပ်မှမဟုတ်တာ”

“ကျွန်မက ဒီအစွန်းရောက်တွေကို အရမ်းကို နာကြည်းနေ
တာ”

“ဟင်...ဘာလို့”

“သူတို့ကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ လူသားတွေ အများကြီးသေဆုံး
ခဲ့တယ်၊ ဒီထဲမှာ ကျွန်မမိသားစုလေးလည်း ပါခဲ့ရတယ်၊ ဒီအပြင် ကျွန်မ
သိပ်ချစ်ရတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူလည်း ပါခဲ့တယ်”

ဆရီသွန်းမျက်နှာတွင် ကြေကွဲခြင်း၊ နာကြည်းခြင်းတွေက
ပြည့်နှက်၍နေလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ဆရီသွန်း”

“ကျွန်မတို့ မိသားစုဘဝလေးကို အရင်ပြောပြမယ်၊ ကျွန်မ
ဖခင်ဟာ တရားသူကြီးတစ်ဦးပါ။ သူဟာ အကြမ်းဖက်သမားတွေကို
အပြစ်ဒဏ်စီရင်တဲ့နေရာမှာ ပြတ်သားတဲ့သူဆိုတော့ အကြမ်းဖက်
အုပ်စုတွေဟာ ကျွန်မအဖေကို အပြီးထားပြီး တစ်နေ့ ကျွန်မမိသားစု
အိမ်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက ကျွန်မက တက္ကသိုလ်ကျောင်း

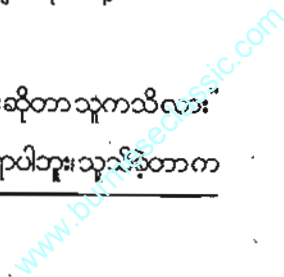
တက်နေလို့သာ ကျန်ခဲ့ပြီး ကျွန်မ မိဘနစ်ပါးရယ်၊ ကျွန်မ
မောင်လေးတို့ အားလုံး သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဒီကတည်းက ကျွန်မဟာ
အစွန်းရောက် အကြမ်းဖက်တွေကို အမှုန့်ချချင်လောက်အောင်
မှန်းတီးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ထဲကိုဝင်ပြီး
အစွန်းရောက် အကြမ်းဖက်တွေရှိတဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို ရောက်
အောင်လာခဲ့တာပါ”

“ခင်ဗျားခင်ပွန်း သေဆုံးရတာကရော”

“ကျွန်မဟာ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာရောက်ပြီး (၅)နှစ်
လောက်အကြာမှာ ဒီရွာကလေးကို ရောက်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒီရွာလေးမှာ
သာမန်ကျောင်းဆရာမလေးဘဝနဲ့နေထိုင်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရင်း ကျွန်မ ခင်ပွန်းနဲ့ဆုံခဲ့ရတယ်၊ သူက ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။
မြို့နဲ့ဝေးလံလှတဲ့ရွာလေးတွေမှာ ဆေးလိုက်ပြီး ကုသပေးတဲ့ဆရာဝန်
တစ်ယောက်၊ အရမ်းကို စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး သနားကြင်နာတတ်တဲ့
သူပါ။ သူနဲ့ ရေစက်ဆုံခဲ့ပြီး အထက်က ခွင့်ပြုချက်ရတာနဲ့ လက်ထပ်
ခဲ့ပါတယ်”

“ဆရီသွန်း ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်ဆိုတာ သူကသိလား”

“သူ့သေဆုံးသွားတဲ့အထိ မသိသွားရှာပါဘူး၊ သူ့သိခဲ့တာက

ကျွန်မဟာကျောင်းဆရာမလေးတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ပါ။ ဒါကလည်းတာဝန်အရ ပေးသိခွင့်မရှိဘူးလေ။ တစ်နေ့နေ့တော့ ဖွင့်ပြောပြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် သူ့သိမ်သွားလိုက်ပါဘူးရှင်”

“သူဘာကြောင့်အသတ်ခံခဲ့ရတာလဲ”

“အကြမ်းဖက်ခေါင်းဆောင် ဂျာဇူကာကြောင့်ပဲပေါ့။ ဂျာဇူကာတိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ဒဏ်ရာရပြီး ကျွန်မ ခင်ပွန်းကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဆေးကုခိုင်းခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းဟာ လူဆိုးလူကောင်း ခွဲခြားတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ လူသားအားလုံးရဲ့အသက်ကို ကယ်နေရရင် ကျေနပ်နေသူပါ။ ဒါပေမယ့် ဂျာဇူကာဟာ တဏှာရူးကျွန်မကို ကျွန်မ ခင်ပွန်းက တွေ့ခွင့်တောင်းလို့ ကျွန်မကိုလာပြီး ခေါ်ခဲ့ရာက ဂျာဇူကာက ကျွန်မကို သိမ်းပိုက်ဖို့ကြံစည်ခဲ့တယ်။ ဒါကို သိပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူတို့စခန်းထဲက ထွက်ပြေးခဲ့ရင် သူတို့သတ်ခြင်းကိုခံလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မကတော့ အစိုးရတပ်ဖွဲ့တွေကြောင့် အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ ခင်ပွန်းကတော့ ဒင်းထဲလက်ချက်နဲ့ သေခဲ့ရပါတယ်”

ဆရီသွန်းမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တွေပင် ယိုစီးကျလာခဲ့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကျွန်မဟာဒင်းတို့ကိုတွေ့တိုင်း သတ်ချင်နေခဲ့တာ။ ကိုယ့်တာဝန်ကြောင့် အများကြီးစိတ်ကို ချုပ်တည်းခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဒိန်းသာရင်သာသလို သတ်ခဲ့တယ်”

ရဲရင့်ဒီပါ... ဆရီသွန်းနှင့်စပြီးလိုက်ခဲ့စဉ်က ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့သည်ကိုပြန်ပြီး မြင်ယောင်လိုက်လေသည်။

သူမရင်မှာ နာကြည်းမည်ဆိုလျှင် နာကြည်းစရာပင်။

တံဖြည်းဖြည်းညှိနက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့်

“ပြန်ကြရအောင်နော်”

“ဘုရားပွဲက မပြီးသေးဘူးလား”

“ကောင်းကင်က အလင်းပေါ်မှသိမ်းကြရတာ။ တစ်ရွာလုံး တတော့ဒီနေ့ညလုံးပေါက်ပျက်ကြပြီး မနက်ဆိုရင် ရွာမှာ လူတောင် မရှိဘူးထင်လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားတာပဲ”

နှစ်ယောက်သားလျှောက်လာခဲ့ကြစဉ်...

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“ဟင်...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရီသွန်း”

“ဒါတို့ကောင်တွေ ဝင်ပြီး ရမ်းကားတာပဲ။ လာ... ခင်မြန်မြန်

သစ္စာမွန်စာပေ

သွားရအောင်”

ဆရီသွန်းနှင့်တဲလေးဆီကိုပြန်ပြီးဝင်အလာ ရွာထဲသို့အနီး ဖွင့်လှစ်ကားတစ်စီးနှင့်လူ(၆)ယောက်လောက်လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဝင်လာကြသည်။

“မစ္စတာဒီပါတဲထဲကမထွက်နဲ့နော်”

ဆရီသွန်း သူ့ကိုတဲထဲမှာ ထားပြီးတစ်ဖက်တဲဆီသို့ ထွက် သွားသည်။

“ဒီပါ”

“မျိုးလေး”

အဒါးနှင့်မျိုးလေးပါပြန်ရောက်လာသည်။

“အစွန်းရောက်အကြမ်းဖက်တွေတော့ ရွာထဲဝင်ပြီးသောင်

ကျန်းနေပြီ၊ ဆရီသွန်းရော”

“ဟိုဘက်တဲကိုသွားတယ်”

“မဖြစ်ဘူး လိုက်သွားဦးမှ၊ သူက ဒီကောင်တွေကို တော လမ်းကစောင့်ပြီးသတ်တော့မှာ”

အဒါးပါ လိုက်သွားသဖြင့် ရဲရင့်ဒီပါတဲပေါ်မှ သေနတ်

ယူပြီး

“မင်းပါလိုက်သွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါပါလိုက်မှာပေါ့၊ ဈေးကောင်တွေကြည့်ရတာ အူကိုယား တယ်”

ဆရီသွန်း သွားသည့်နောက်ကိုအဒါးနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့လေ သည်။

“ဟင်မစ္စတာဒီပါရှင်တို့ဘာလို့လိုက်ခဲ့တာလဲ...”

“မင်းနဲ့အတူပူးပေါင်းချင်လို့ပေါ့”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ဒီလောက်တော့ကျွန်မရှင်းနိုင်ပါတယ်”

“ဆရီသွန်းမင်းဟိုတစ်ခါလိုဖြစ်မယ်”

အဒါးက ဆရီသွန်းကိုသတိပေးစကားပြောလိုက်သည်။

“ဟိုတစ်ခါကငါအရောက်မြန်လို့နို့မို့ဆိုဒီကောင်တွေလက် ချက်နဲ့သေပြီ”

“ကယ်တော်မူပါ”

“ဟင်...”

အစွန်းရောက်ကောင်တွေရွာထဲမှမိန်းကလေး(၃)ယောက် ကိုကားပေါ်တင်ပြီးခေါ်လာကြသည်ကိုတွေ့မြင်နေရသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၁၀ နိုင်းမဟာ

“တောက်... ခက်တော့တာပဲ၊ ငါတို့ပစ်ရင် ဟိုမိန်းကလေးတွေပါသေကြတော့မယ်”

ရဲရင့်ဒီပါအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လာနေသော ကားကိုရင်တန်အောင်လုပ်ပြီးမှ အနီးကပ်ချေမှုန်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

“ဆရီသွန်းမင်းထက်ထဲက ပြောင်းရည်ငါ့ကိုပေး”

ဆရီသွန်းလှမ်းပေးသည့် ပြောင်းရည်သေနတ်ကို ယူပြီး ကားဆီကိုတည့်တည့်ချိန်ကာ အနီးဆုံးရောက်အောင်စောင့်ရ၏။

“မင်းတို့ဘက်ကပြင်ဆင်ထား... ကားကနီးလာပြီ”

“အင်း...”

ဂျစ်အမိုးဖွင့်မှာ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း မောင်းလာရင် ရဲရင့်ဒီပါတို့နှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ရောက်သည်နှင့်

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“ဖောင်း...ဖောင်း...”

ကားရှေ့ဘီးနှစ်ဘီးလုံး ထိမှန်ပြီး ကားမှာ ထိုးရပ်သွားသည်။ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီးဘေးဘက်တွေကို ရမ်းပြီးပစ်လေသည်။ ထိရောက်မှုက မရှိလှပေ။

“နှစ်ဖက်ခွဲပြီးပစ်မယ်”

ဆရီသွန်းနှင့်ရဲရင့်ဒီပါက တစ်ဖက်သို့ကူးလိုက်ပြီး မျိုးလေးနှင့်အဒါးက တစ်ဖက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“အား...အီး...အင်း...”

ရဲရင့်ဒီပါတို့ စိတ်ကြိုက်တစ်ယောက်ချင်း ပစ်ခွင့်ရခြင်းကြောင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကျသွားသလိုမိန်းကလေး (၂) ဦးမှာလွတ်ရာသို့ပြေးခဲ့ပေမယ့် တစ်ဦးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး

“တွေ့လားဆက်ပြီးပစ်ရင် သတ်ပစ်မယ်”

မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ကျန်ရစ်သော အကြမ်းဖက်သမားနှစ်ယောက်မှစားစာခံလုပ်တော့သည်။

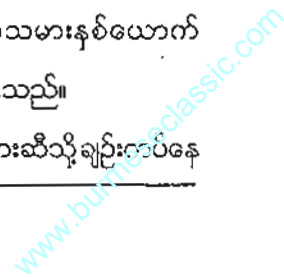
ရဲရင့်ဒီပါတို့ကိုတော့ ဘယ်နေရာမှန်းတော့မသိပေ။

“မစွတာဒီပါ...”

“ခဏလေးစောင့်၊ အပစ်ရပ်လိုက်ပါ”

ရဲရင့်ဒီပါဂျစ်ကားနားကိုချဉ်းကပ်သွားရန်ကြိုးစားလေသည်။ လရောင်အောက်တွင် အကြမ်းဖက်သမားနှစ်ယောက်ကျောချင်းကပ်ပြီးတောထဲသို့ဝင်ရန်ကြိုးစားနေသည်။

သူတို့ဝင်မည့်နေရာသည် ရဲရင့်ဒီပါကားဆီသို့ချဉ်းကပ်နေ

သောနေရာဖြစ်သောကြောင့်

“ဟေ့..”

“ဖြောင်း...အင့်”

ရဲရင့်ဒီပါ ဘက်မှ အမှတ်မထင်အသံပြုပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် အမျိုးသမီးကို စားစာခံလုပ်ထားသောကောင်ကို အရင်ဆုံးရှင်းပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်တစ်ကောင်ကို မျိုးလေးမှ ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်လုံးမြေပေါ်တွင် မှောက်သွားခဲ့စဉ် အသက်တော့ မသေသေးပေ။

“မစ္စတာဒီပါ၊ အပြတ်သာရှင်းလိုက်ပါ။ သူတို့ကို အသက်ရှင်ခွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိပြီး ကြီးသွားမယ်”

“မင်းသဘောပါ ဆရီသွန်း၊ ကျုပ်တို့က အကြောင်းမဲ့ လူမသတ်ချင်ဘူး”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“အား...အား...”

သေနတ်သံ (၂) ချက်ပေါ်ထွက်သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်မှ နှစ်ယောက်လုံး အသက်ပိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်းသွားလေတော့သည်။

“ဒါတွေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့မှာလား”

“တစ်ခါတည်း ခြေရာဖျောက်ပစ်ခဲ့မယ်”

ရဲရင့်ဒီပါ... ဆရီသွန်းနှင့်အအိး လုပ်နေသည်ကို ရပ်ပြီး ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဆရီသွန်းနှင့်အအိး အလောင်းတွေကို ကားပေါ်တင်ပြီး တောင်၏တစ်ဖက် ချောက်ထဲသို့ တွန်းချလိုက်တော့သည်။

“ဂုန်း...”

တောင်ကုန်း၏အောက်ခြေတွင် ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်သံ ခေါ်လာပြီး မီးလုံးကြီးတွေကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

“ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ဒီပါနဲ့မျိုးလေး”

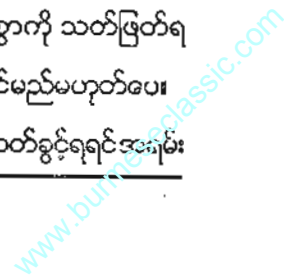
“ရပါတယ်လို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်၊ ဥပဒေမရှိတဲ့ သူတွေကို ဖြေရှင်းရတာပဲ”

အပြန်ခရီးတွင် စကားသံဆိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဆရီသွန်းကတော့ ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

ဆရီသွန်း ရင်ထဲမှာ အကြမ်းဖက်များစွာကို သတ်ဖြတ်ရတောင် သူ့ရင်ထဲက နာကြည်းချက်တွေက ကြော့နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

“ကျွန်မဘဝမှာ ဂျာဇူကာကို ကိုယ်တိုင် သတ်ခွင့်ရရင် အချမ်း

ကိုကျေနပ်မှာပါ”

“ဆရီသွန်းရယ် သတ်ဖြတ်ခြင်းထက် ဥပဒေအတွင်းက အပြစ်ပေးတာဟာ ပိုပြီး ကောင်းပါတယ်ဗျာ.. ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဥပဒေဘက်တော်သားတွေမဟုတ်လား၊ နာကြည်းချက်တွေထက် တာဝန်ကိုပိုပြီး အလေးထားရမှာလေ”

အခန်း << ၅ >>

ရဲရင့်ဒီပါနှင့်မျိုးလေး... ဆရီသွန်းတို့ ရွာကလေး၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသော တောင်တန်းကြီးနှင့် ရေတံခွန်များကို ငေးမောလို့မဆုံးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“တကယ်သာယာတဲ့ နေရာလေးပဲ ဒီပါ၊ ငါ့မျက်စိထဲမှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေရသလိုပဲ”

“ဒီအရပ်ဒီဒေသဟာ တကယ်ဆိုရင် အရမ်းကိုနေဖို့ကောင်းတဲ့ဒေသလေးတစ်ခုပါ။ အကြမ်းဖက်သမားတွေ မသောင်းကျန်းခင် ကာလကဆိုရင် အိန္ဒိယရုပ်ရှင်ကားတိုင်းမှာ ဒီဒေသလေး ပါခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဒီမိစ္ဆာကောင်တွေကြောင့် ဘယ်သူမှ မလာရဲတော့ဘူး”

“တစ်နေ့နေတော့ မစစ်မှန်တဲ့သူတွေ ကျဆုံးမှာပါ”

“ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းနေရတာပဲ မစွတာဒီပါရေ... မစွတာ

ဒီပါက လက်ဖြောင့်တယ်နော်၊ ဟိုနေ့ညက လရောင်နဲ့ပစ်တာ တစ်ချက်
လေးမှ မလွဲဘူး”

“ဒီကောင်တွေ သေချင်လို့ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ”

“ဆရီသွန်းရေ... ဒီတောင်က ကျွန်ုပ်တို့တပ်ဖွဲ့မှာ လက်ဖြောင့်
ဆုကို တစ်ယောက်တည်း သိမ်းပိုက်ထားတာနော်၊ ပစ္စတိုပစ်ရင် ပိုပြီး
တောင် သေချာသေးတယ်”

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ အောက်သို့ပြန်ဆင်းလာပြီး အဝေး
တောင်တန်းဆီမှ မီးခိုးငွေ့တွေကို လှမ်းပြီး မြင်နေရသည်။

“ဟိုခွေးတွေ ဘယ်နေရာကို ဝင်ပြီး မီးရှို့နေပြီလဲ မသိဘူး”

ဆရီသွန်း ခံပြင်းသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောနေ
လေသည်။

“ကဲ... ဆရီသွန်း... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ၊ သွားကြတာပေါ့၊

ပြန်ကြမယ်”

သုံးယောက်သား ရွာဘက်ဆီသို့ ပြန်ပြီး လှမ်းခဲ့ကြစဉ်

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်...”

အဝေးမှ မြင်းတစ်စီး ရဲရင့်ဒီပါတို့ဆီကို ဦးတည်ပြီး လာနေ

ခြင်းကြောင့်

“ဟာ... အဒါးပဲ... ဘာဖြစ်လာလဲ မသိဘူး”

ရဲရင့်ဒီပါတို့နားရောက်တော့ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ

“အဒါး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဆရီသွန်း... အခြေအနေတော့ မကောင်းတော့ဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုကောင်တွေ ရွာကို လူအင်အား အပြည့်နဲ့ ရောက်နေပြီ”

“ဘာ...”

“ရွာသားတွေကို လည်း ဖမ်းပြီး ရိုက်နှက်နေတယ်”

“ဘာအတွက် ဒီလိုလုပ်တာလဲ အဒါး”

“သူတို့လူတွေကို ရွာသားတွေ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တယ်လို့
စွပ်စွဲပြီး ရွာကို မီးရှို့ဖို့ တောင်ပြင်နေပြီ”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

ရဲရင့်ဒီပါတို့ ဘာလုပ်ရမှန်း ပင်မသိဖြစ်သွားကြသည်။

လက်ရှိ သူတို့ (၄) ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ

မလွယ်လှပေ။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရီသွန်း”

“ကျုပ်တို့ဝင်ပြီးတိုက်ရင် အင်အားချင်းက မမျှဘူး”

“ရွာလေးကို အပျက်စီးမခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မစွတာဒီပါ”

“အဒါ... သူတို့လူအင်အား ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“အနည်းဆုံး (၂၀) လောက်ရှိတယ်၊ ကား (၃) စီးနဲ့လာကြတာ၊ သူတို့ထဲမှာ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်တောင် ပါသေးတယ်”

“ဟို... အိတာလျံကောင်နေမှာပေါ့”

“ဆရီသွန်း... အခြေအနေကြည့်ပြီးတော့ လှုပ်ရှားမယ်၊ အရေးကြီးတာက ကျုပ်တို့အတွက် ခါးမှာပါတဲ့ ပစ္စတိုလောက်နဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ကျွန်မမှာ ဒီကောင်တွေဆီက ရထားတဲ့ လက်နက်တွေရှိတယ်”

“သွားပြီး ယူလို့လွယ်မလား”

“လွယ်ပါတယ်၊ ဟိုကျောက်တွင်းထဲမှာ ဖွက်ထားတာ”

“ဒါဆို အချိန်မီ သွားယူကြမယ်”

(၄) ယောက်လုံး ခပ်သွက်သွက်ပင် သွားခဲ့ကြပြီး ဆရီသွန်း ဖွက်ထားသော လက်နက်တွေကို ထုတ်ယူကြတော့သည်။

“ဒီဝုံးတွေနဲ့ အဓိကအားကိုးပြီး တိုက်ရမှာပဲ”

ဝုံးသေတ္တာထဲတွင် လက်ပစ်ဝုံးတွေက အပြည့်မို့ အားရကျေနပ်သွားသည်။

ရွာနားကိုရောက်တော့ ရွာထဲမှ သေနတ်သံတွေကို ကြားနေရလေသည်။

“ခွေးတွေ လူသတ်နေပြီ”

“ကျုပ်တို့လူခွဲပြီး ဝင်တိုက်မယ်၊ မျိုးလေး... မင်းနဲ့အဒါက ရှေ့ဘက်က နေအယောင်ပြုပြီးတိုက်၊ ငါနဲ့ ဆရီသွန်းက နောက်ဘက်က နေဝင်တိုက်မယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်”

ရဲရင့်ဒီပါတို့လူစုခွဲပြီး ရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ရဲရင့်ဒီပါ အိမ်တစ်လုံးနားသို့ ဝင်လိုက်ပြီး

“ဆရီသွန်း ဟိုဆိုင်ကယ်က အကောင်းဖြစ်နိုင်လား”

“အကောင်းပါ မစွတာ ဒီပါ”

“ဒါဆို မီးခိုးခိုင်း ဖောက်ခွဲဖို့ ပြင်ဆင်ထား၊ ဆရီသွန်း ပစ်ပေါက်ခွဲတာနဲ့ ကျုပ်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်ပြီး ဒီကောင်တွေကို ရှုပ်ထွေးအောင် လုပ်ရမယ်”

“မစ္စတာ ဒီပါ”

“ကျုပ်အတွက် စိတ်ချပါ”

ရဲရင့်ဒီပါ ဆိုင်ကယ်ကို စက်စမ်းသပ်ပြီး အသင့်ပြင်သည်။

“ပစ်တော့...”

“ဝုန်း...”

မီးခိုးခိုင်းကြီးမှာ ပေါက်ကွဲထွက်သွားပြီး အမှောင်ထုကျသွား

လေသည်။

“ဆက်ပြီး ပစ်ထား ထွက်ပြီ”

“ဝုန်း...”

မီးခိုးခိုင်းပေါက်ကွဲမှုကြီးက တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲထွက်ပြီး ရွာလမ်းမပေါ်မှာ အမှောင်ထုလွှမ်းသွားသည်နှင့် မျိုးလေးတို့ အရှေ့ဘက်မှ သေနတ်သံပေးလေသည်။

ရဲရင့်ဒီပါ ဆိုင်ကယ်ကို ခုန်းခိုင်းမောင်းထွက်ပြီး လက်ပစ်ဗုံးတွေကို ရန်သူတွေနားသို့ ပစ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...”

ပေါက်ကွဲသံကြီးမှာ ရွာပျက်မတတ်ပေါ်ထွက်လာပြီး အစွန်း

ရောက်အကြမ်းဖက်သမားများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်လေတော့သည်။

“မစ္စတာ ဒီပါ”

“ဆရီသွန်း”

ဆရီသွန်းမှာ ရဲရင့်ဒီပါနားသို့ ရောက်လာပြီး တစ်ဖက်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ဆရီသွန်းထံမှ မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်တစ်လက်ကို ယူပြီး

“တစ်ယောက်ချင်း ဖြိုရမှာပဲ”

အကြမ်းဖက်သမားများ မျိုးလေးနှင့် အဒါးတို့ကို မဲပြီးတိုက်

ခိုက်နေသော ကြောင့် ရဲရင့်ဒီပါတို့ အဒါးငှဲကောင်းရနေလေသည်။

အစွန်းရောက်အကြမ်းဖက်သမားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်

ယောက် ကျဆုံးနေပြီး အခြေအနေမကောင်းတော့ပေ။

“ဝုန်း...”

မျိုးလေးနှင့် အဒါးတို့ထံမှ လက်ပစ်ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပိုပြီး

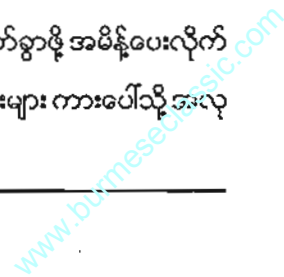
ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။

“ဆုတ်”

ခေါင်းစောင့်လုပ်သူက ပြန်ပြီး ဆုတ်ခွာဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်

ခြင်းကြောင့် ကျန်ရှိသော အကြမ်းဖက်သမားများ ကားပေါ်သို့ အလှ

အယက်တက်ကြလေသည်။

“ဟိုမှာအိတာလျံကောင်”

လျစ်ကားရှေ့ခန်းသို့ ခုန်တက်ပြီးလိုက်သွားသော အိတလီ လူမျိုးဆီသို့ရဲရင့်ဒီပါ သေချာစွာချိန်လိုက်ပြီး

“ဒိုင်း...”

“အား...”

ကားပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသည်နှင့်ကားမှာ ထိုးရပ်ပြီး အိတာလျံကိုကယ်တင်ရန်ကြိုးစားပေမယ့်

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

ရဲရင့်ဒီပါထံမှ ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် အိတာလျံကို ကယ်တင်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကားနှင့်ပြေးထွက်လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲကပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ အိတာလျံကိုလက်ရဖမ်းနိုင် ခဲ့ပြီး အကြမ်းဖက်သမားများမှာ အကျအဆုံးများပြီး ရွာသား(၃)ဦး သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသလို တချို့အိမ်တွေမီးလောင်ပျက်စီးခဲ့လေသည်။

“ဆရီသွန်း”

“ပြောပါမစ္စတာဒီပါ”

“ဒီရွာမှာဆက်ပြီးနေလို့မရတော့ဘူးနော်”

“ကျွန်မသိတယ်မစ္စတာဒီပါ။ ရွာသူရွာသားတွေအားလုံးထံ”

ဒီရွာကနေ ပြောင်းရွေ့ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ရတော့မယ်။ ဒီအတွက် အစိုးရတပ်က ကူညီပေးမှရမှာ။ ညနေဌာနချုပ်ကိုသတင်းပို့ပြီး တပ်ကို အကူအညီတောင်းရတော့မှာပဲ”

“အိတာလျံကောင်ကိုစစ်ဆေးရင်တော့ အဖြေတစ်ခုတော့ ရမှာပဲ”

“ကျွန်မတို့ခုတိုက်ပွဲမှာ ဒီအိတာလျံကို မိလိုက်တာ သိပ်ကို အကျိုးရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဦးမြတ်ထက်အောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာ တွေကို သိခွင့်ရသလို အသတ်ခံရတဲ့ မစ္စတာဒီဇန်းကို စွပ်သိရမှာလေ”

“ဒီကောင့်ဒဏ်ရာကို ချက်ချင်းဆေးကုပေးမှဖြစ်မယ်”

“ဘာလို့လဲ မျိုးလေး”

“သွေးထွက်တာ များနေတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆေးရုံပို့စေချင်တယ်”

“ဒါတွေကို ကျွန်မတို့ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ရဲရင့်ဒီပါ ပျက်လုလုရွာလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ မကောင်းလှပေ။ ရွာသူရွာသားတို့၏ အသက်အာမခံချက်ဆိုတာ ကင်းမဲ့နေ

လေပြီမဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

အခန်း << ၆ >>

အိန္ဒိယအထူးထောင်ထဲမှ ဆေးရုံသို့ ရဲရင့်ဒီမိုနှင့် မျိုးလေး
ဆရီသွန်းတို့လာခဲ့ကြသည်။

“အိတာလျံက ပေါင်သွေးကြောကို ထိသွားတာဆိုတော့
ဆေးရုံကို အချိန်မီတင်နိုင်လို့ အခြေအနေကောင်းသွားတာ”

“ကျုပ်အတွက် ရွေးချယ်စရာပစ်ကွင်းက ပေါင်တစ်နေရာပဲ
ရှိတော့ ကျန်တဲ့နေရာကို ပစ်ရင် အသက်ရှင်ဖို့မမြင်ဘူး”

“ဒီကောင့်ဆီက ဘာထွက်ချွက်တွေပြုလဲဒီပါ”

“မသိရသေးဘူးကွ... ခုမှ သိရမှာလေ”

“ဒီကောင့်ပုံစံက ခေါင်းမာမယ့်ပုံစံပဲ၊ ပြောပါမလား”

“ပြေအောင်တော့လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ”

ထောင်ထဲရှိအခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ထိုင်ကြံ့ချာ”

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်လူတစ်ယောက်နှင့်အိန္ဒိယပုလိပ်
အရာရှိကြီးတို့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဝတ်ထား
သူက နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက အိတလီထောက်လှမ်းရေး
အရာရှိဂျိုးဗင်ဂစ်(စ်)ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ရဲရင့်ဒီမိုတို့ အပြန်အလှန်မိတ်ဆက်ပြီး ဖမ်းမိထားသော
အိတာလျံနှင့် ပတ်သက်ပြီးဆွေးနွေးကြလေသည်။

အိတလီထောက်လှမ်းရေးအရာရှိဂျိုးဗင်ဂစ်(စ်)က ဖမ်းဆီး
ထားသော သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး စတင်ပြောကြားလေသည်။

“ဒီလူအမည်က မိုက်ကယ်ဂျိုင်းဂျိုး(စ်)လို့ခေါ်တယ်၊
အိတလီထဲကို မူးယစ်ဆေးဝါးတင်သွင်းမှုနဲ့ ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ထားတဲ့

သူပါ။ အိတလီကနေ တိမ်းရှောင်ရင်း အကြမ်းဖက်အဖွဲ့တစ်ခုထဲကို
ရောက်သွားတာပါ။ အဲဒီမှာ ဒေးဗစ်ဆီးဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့တွေ့ပြီး အိတလီ

၁၂၆ နှိုင်းမဟာ

ထဲကိုနောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်”

“သူတို့ပြန်ဝင်တဲ့ကိစ္စက မူးယစ်ဆေးဝါးကိစ္စမဟုတ်ဘူး သိပ္ပံပညာရှင် မစ္စတာဒီဇန်းကိုရှာဖွေဖို့ပါ။ ဒီဇန်းဟာ ရုရှားကနေ ရှောင်ပြေးရင်း ရိုးမားပြည်နယ်ထဲမှာ ကားပြင်အလုပ်ရုံကလေးထောင်ပြီး ဘဝပြောင်းနေခဲ့တယ်”

“မစ္စတာဒီဇန်းအမည်ရင်းက ဒါပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မစ္စတာ ရဲရင့်ဒီပါ၊ ရှောက်ကီးဗားဂိုးလ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဒီဇန်းဆိုတဲ့အမည်က နောက်မှပြောင်းတဲ့အမည်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပါဦး”

“မိုက်ကယ်ဂျိုးဂျိုး(စ်)နဲ့ ဒေးဗစ်ဆီးဟာ ဒီဇန်းကို ရိုးမားမြို့လေးမှာ ရှာတွေ့ခဲ့ပြီး သူတို့နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ဖို့စည်းရုံးခဲ့တယ်”

“ကျုပ်မရှင်းလို့တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ဒီပါ”

“ဒေးဗစ်ဆီးတို့နှစ်ယောက်ကို အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ခိုင်းစေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအဖွဲ့အမည်က ကမ္ဘာ့အန္တရာယ်အဖွဲ့ပါ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က ကမ္ဘာကြီးကို အကြမ်းဖက်အဖွဲ့တွေကြီးစိုးနိုင်ရေးပါ”

“တော်တော်အကြံပက်စက်တာပဲနော်..”

“သူတို့ခေါင်းဆောင်က ရေနံသူဌေးတစ်ဦးပါ။ ကမ္ဘာကြီးမှာ ခေါင်းဆောင်လုပ်ချင်တဲ့သူပေါ့၊ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့တွေက ကမ္ဘာကြီးကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်ပြီဆိုရင် သူ့ကိုတစ်ကမ္ဘာလုံးက ခေါင်းညွှတ်ရမယ့် သူဖြစ်ရမယ်လို့ယူဆထားတယ်”

“ရှုံးသွပ်တဲ့စိတ်ကူးပဲ”

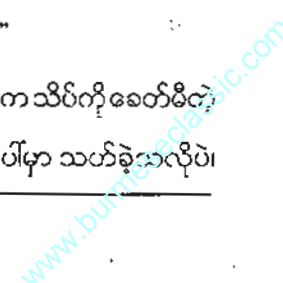
ဆရီသွန်းက ဝင်ပြောလေသည်။

“သူဘယ်သူဆိုတာရော သိပြီလား”

“လူကိုသိခဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုစွဲချက်တင်နိုင်တဲ့အဆင့်ထိကိုမရသေးလို့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရတာပါ။ အာရပ်ခေါင်းဆောင်တွေကလည်း သူ့ကိုမျက်ခြည်မပြတ်မခံကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက အရမ်းကိုပီရိုသေသပ်တယ်၊ သူ့လက်ထောက်ခေါင်းဆောင်တွေ (၂)ယောက် လောက်ကို မိခဲ့ဖူးတယ်၊ ထောင်ထဲမှာပဲ သေဆုံးသွားကြတယ်လေ”

“လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းခံရတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူတွေ သေဆုံးခဲ့ရပုံက သိပ်ကို ခေတ်မီတဲ့နည်းနဲ့ သတ်ခဲ့ကြတာ၊ ဒီဇန်းကို လေယာဉ်ပေါ်မှာ သတ်ခဲ့သလိုပဲ။”

ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရအောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ပထမဦးဆုံးပြင်သစ်မှာ တစ်ယောက်မိခဲ့တယ်၊ အီဂျစ်လူမျိုးတစ်ဦး ဟားမွတ်လို့ခေါ်တယ်၊ သူက အီဂျစ်ပြည်ဆေးသိပ္ပံကျောင်းအုပ်ကြီးတစ်ဦးပါ၊ သူ့ကိုဖမ်းမိပြီး စစ်ကြောရေးမှာ စစ်မေးဖို့ပြင်ဆင်နေတုန်း အသတ်ခံခဲ့ရတယ်”

“ဘယ်လိုအသတ်ခံခဲ့ရတာလဲ”

“ဟားမွတ်ကို ညဘက် သူ့နေတဲ့အခန်းထဲက နှင်းဆီပန်းအိုး ထဲက အဆိပ်တွေနဲ့ သေခဲ့တာပါ”

“ဟင်...နှင်းဆီပန်းအိုးထဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆိပ်တွေက ရောက်ခဲ့တာလဲ”

“ဟားမွတ်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့်ပဲ၊ သူက သူ့အခန်းမှာ နှင်းဆီပန်းတွေ ထားပေးဖို့ တောင်းဆိုတာနဲ့ စီစဉ်ပေးလိုက်တာ”

“နှင်းဆီပန်းအိုးကို အဆိပ်ဖြစ်အောင် လုပ်သွားတဲ့ပုံစံပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ပြီးတော်တဲ့ ဆေးပညာတစ်ရပ်ပဲဗျာ၊ သူ့ကိုယ်သူ နှုတ်ပိတ်တဲ့ သဘောပါ၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ တရုတ်လူမျိုး၊ ကျောက်ကျိုဝူလို့ခေါ်တယ်၊ ဒေါက်ဘားတစ်ဦးပါ၊ တရုတ်ပြည် မျန်ဟိုင်းပြည်နယ်မှာ မိခဲ့တာ၊ သူကတော့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ပြီး ထောင်ထဲကို ပို့တဲ့လမ်းပေါ်မှာ သေဆုံးခဲ့တာ၊ သူက ပိုပြီးဆုံး”

ဩဇာကြောင်းတယ်ဆိုရမှာပဲ၊ သူ့ကြောင့် တရုတ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်(၃)ဦးပါ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ကားပေါ်မှာ သူ့ကို တင်ဆောင်ခေါ်လာတော့ စီးကရက်သောက်ခွင့်တောင်းတယ်၊ ဘေးက အရာရှိက သူ့စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုပေးလိုက်တော့ စီးကရက်မီးခိုးတွေထဲက နှင်းဆီရနံ့တွေ ထွက်လာပြီး အဆိပ်သင့်သေခဲ့တာပဲ”

“အဲ့ဩဇာကြောင်းလိုက်တာ”

“စီးကရက်တွေကို အဆိပ်အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ကိုဖော်ထုတ်လို့ရခဲ့လား”

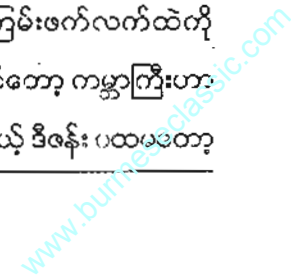
“ရခဲ့ပါတယ်၊ ကျောက်ကျိုဝူရဲ့ သွားထဲက ရခဲ့တာပါ၊

ကျောက်ကျိုဝူရဲ့ သွားတုတ်ချောင်းမှာ စီးကရက်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ နှင်းဆီအဆိပ်တစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်တာပဲ”

“အရမ်းကိုတော်တဲ့နည်းပညာတွေပဲ”

“ဒီဇန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆက်ပါဦး”

“ဒီဇန်းကို သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ပါဝင်စေခဲ့တာကတော့ နျူကလီးယားလက်နက်တွေ လီထွင်ပေးဖို့ပါ၊ အကြမ်းဖက်လက်ထဲကို နျူကလီးယားလက် နဲ့ ငွေ ရောက်သွားရင်တော့ ကမ္ဘာကြီးဟာ အရမ်းကို ကြောက်စရာကောင်းမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီဇန်း ပထမတော့

သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့လက်ခံပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူဟာ အကြမ်းဖက် အလုပ်ကြီးပေါ်မှာ မသတိတာကြောင့် သူတို့နဲ့မပေါင်းဘဲ ရှောင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရင်း ပြင်သစ်မှာ မြန်မာပြည်က ဦးမြတ်ထက်အောင်နဲ့ရင်းနှီးခဲ့တယ်လေ၊ ဦးမြတ်ထက်အောင်ဟာ အတ္တကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကမ္ဘာ့အန္တရာယ်အဖွဲ့ရဲ့စည်းရုံးမှုကိုခံခဲ့ရတယ်။ သူ့ကိုကုန်သွယ်မှုတစ်ခုမှာ နေရာပေးပြီး အိန္ဒိယနဲ့ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်တွေကို တာဝန်ယူပြီး လုပ်ဆောင်ပေးရတယ်”

“အဓိကလုပ်ငန်းက ဘာတွေလဲ”

“အကြမ်းဖက်အုပ်စုတွေကို ငွေကြေးနဲ့ လက်နက်ထောက်ပံ့ပေးတဲ့သဘောပေါ့”

“ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေမှာ သူ့လူတွေက ရှိနေကြတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငွေကြေးအင်အားနဲ့ သိမ်းသွင်းခံရသူများလားတယ်လေ၊ တချို့ဆိုရင် နိုင်ငံ့ရဲ့ ထိပ်တန်းလူတွေတောင် ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်”

“ကမ္ဘာကြီးအတွက် အရမ်းကို အန္တရာယ်ကြီးနေတဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဒါကြောင့် နိုင်ငံတကာအစိုးရတွေက ပူးပေါင်းပြီး နှိမ်နင်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာ”

“မစ္စတာ ဒီဇန်းကို လုပ်ကြံခဲ့ရတဲ့ နောက်ဆုံးယူဆချက်ကို ရောသိပြီလား”

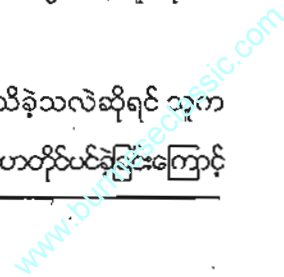
“သိပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အိတာလျံဆီက သိခဲ့ရတာပါ။ မစ္စတာ ဒီဇန်းကို သတ်ခဲ့သူက ဦးမြတ်ထက်အောင်ဆိုရင် မမှားဘူး”

“ဟင်...ဘယ် ဖို့”

“ဒီလို မစ္စတာ ဒီဇန်းပါ။ မစ္စတာ ဒီဇန်းကို မြန်မာပြည်က နေအိန္ဒိယမှာ ခိုလှုံဖို့အတွက် အကူအညီပေးမယ်ဆိုပြီး ဦးမြတ်ထက်အောင်က ကတိပေးခဲ့သလိုနဲ့ ကလီးယားဖော်မြူလာတွေပါတဲ့ မိုက်ခရိုဖလင်တစ်ခုကို ရွှေ့ရောင်ဖောင်တိန်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို အိတ်လီမှာ တုန်းက အပ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို ဦးမြတ်ထက်အောင်ဟာ ပုံစံတူရွှေ့ရောင်ဖောင်တိန်နဲ့ လဲပေးလိုက်ပြီး မစ္စတာ ဒီဇန်းကို ပို့ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါကို မစ္စတာ ဒီဇန်းဟာ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ထုတ်ကြည့်ရင်း အဆိပ်သင့်ခဲ့တာပါ”

“သူတို့က မစ္စတာ ဒီဇန်း သူတို့နဲ့ လက်မတွဲတော့ဘူးဆိုတာကို သိသွားလို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိခဲ့သလဲဆိုရင် သူ့က ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို ယုံကြည်မှုလွန်ကဲပြီး ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့ပြီး ကြောင့်”

ပဲလေ

“သစ္စာမဲ့တဲ့လူပဲနော်”

ရဲရင့်ဒီပါတို့အခြေအနေအားလုံးကိုသဘောပေါက်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးမြတ်ထက်အောင်ကိုဖမ်းဆီးပေးရေးသည်တိုင်းပြည်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပြန်ပြီးဆယ်ယူရမှာဖြစ်သည်။

“ဒီကမစွတာရဲရင့်ဒီပါနဲ့မစွတာမျိုးလေးတို့ကိုအရမ်းလေးစားပါတယ်။ ချီးလည်းချီးကျူးပါတယ်။ ကမ္ဘာ့အန္တရာယ်အဖွဲ့ကြီးရဲ့ အရေးပါတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုဖမ်းပေးနိုင်တဲ့အတွက်အရမ်းကိုဂုဏ်ယူပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ကိစ္စအားလုံးကိုဆက်ပြီးကူညီပါမယ်”

“မိုက်ကယ်ဂျိုင်းဂျိုး(စ်)ကို တစ်ခါတည်းပြန်ပြီးခေါ်သွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အရင်လူတွေလို အဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘူး။ အစစအရာရာ သတိရှိစွာနဲ့ ခေါ်သွားရမှာပါ။ ဪ... မစွတာရဲရင့်ဒီပါ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်အတွက် အသုံးဝင်မယ့် လက်နက်တွေပါလာတယ်။ သွားကြည့်ရအောင်”

“ဂျိုးဗင်ဂစ်(စ်) ခေါ်ဆောင်သောနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြသည်။

အထူးခန်းတစ်ခန်းထဲရောက်တော့ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထား

သောသေတ္တာတစ်လုံးကိုစော့လိုက်ရသည်။

ဂျိုးဗင်ဂစ်(စ်)ကဖွင့်ပြလိုက်ပြီး သေတ္တာထဲမှ ပစ္စတို နှစ်လက်ကိုအရင်ဆုံးထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စတိုဟာ ကျည်ဆံပေါင်း (၃၀၀) ကျော်ထိ ပစ်လို့ရတယ်” ပစ္စတိုကိုကိုင်ကြည့်တော့ သာမန်ပစ္စတိုနှင့်သိပ်ပြီး ကွာခြားမှုမရှိပေ။

“ပြီးတော့ ပစ္စတိုမှာ ပစ်မှတ်ကို လေဆာရောင်ခြည်နဲ့ ရှိန်ထားတဲ့အတွက် တိကျမှုအပြည့်ရှိတယ်။ ဒီမှာကြည့်ပါ”

“ရိုး... ခုတ်”

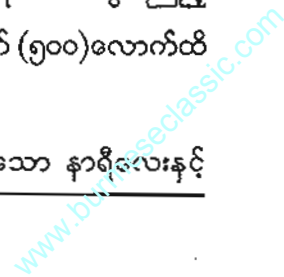
သေနတ်ပစ်ကွင်းထဲမှ ပစ်မှတ်တစ်ခုကို ပစ်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခုဖြစ်တဲ့အထိ အသုံးဝင်သည်။

“သူ့ကိုတော့ အနည်းဆုံး (၃) ခါထက်ပိုပြီး သုံးလို့မရဘူး”

ဂျိုးဗင်ဂစ်(စ်)က ခလုတ်များကိုပြသလိုက်သည်။

“ဒါက ညကြည့်ရုံတင်မက အုတ်နံရံကို ဖောက်ထွင်းကြည့်နိုင်တဲ့ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ပါ။ အဝေးကို ကိုက် (၅၀၀) လောက်ထိ ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်တယ်”

ဆက်သွယ်ရေးစကားပြောစက်ပါသော နာရီလေးနှင့်

ကျည်ကာအကျီလေးတွေပေးခဲ့ပြီး

“မစ္စတာရဲရင့်ဒီပါ၊ တကယ်လို့ရန်သူ့လက်ထဲကို ဒီသေနတ်
ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဒီခလုတ်လေးကိုနှိပ်ပြီးပေးလိုက်ပါ။ ပစ်တာနဲ့
ပေါက်ကွဲထွက်သွားမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂျိုင်းဗက်ဂစ်(ဖ)နှင့်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အဆာက်အဉ်
ထဲမှထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ကဲ..... ဆရီသွန်း၊ ဒီနေ့ ဘယ်မှာ တည်းခိုမှာလဲ၊ ဌာနချုပ်
ကိုပဲ သွားကြမှာလား”

“ဌာနချုပ်ကိုညနေ (၆:၀၀)နာရီမှပြန်ကြရမှာဆိုတော့ ဒီနေ့
မနက်ပိုင်း နယူးဒေလီမြို့မှာ သွားချင်တဲ့နေရာကို သွားလေ၊ လိုက်
ပေးမယ်”

“ဘယ်လိုလဲ မျိုးလေး”

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ဂျိုးဗင်ဂစ်(ဖ) ပေးလိုက်သော သေတ္တာကို မျိုးလေးက ဆွဲ
ဆရီသွန်းက ကားမောင်းကာ ဖြိုထဲသို့ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

“ကားတွေကရှုပ်ထွေးနေတာပဲနော်”

“တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာတဲ့ လူဦးရေရဲ့မြင်ကွင်းတွေပေါ့”

“အရေးကြီးတာတစ်ခု လုပ်ကြရအောင်”

“ဘာလုပ်ချင်လဲ မစ္စတာမျိုးလေး”

“ဗိုက်ပြဿနာကို ဖြည့်ရအောင်”

“စိတ်ချ အကောင်းဆုံးဆိုင်ကို ပို့ပေးမယ်၊ မြန်မာအစား
အစာ စားမလား၊ အိန္ဒိယအစားအစာ စားမလား”

“မြန်မာအစားအစာက စားဖူးနေကျဆိုတော့ အိန္ဒိယအစား
အစာပဲ စားမယ်၊ မင်းရော ဒီပါ”

“စားချင်တာစား၊ ဗိုက်ထဲရောက်သွားရင် ပြီးတာပဲဟေ့”

ကားတွေရှုပ်ထွေးနေတဲ့ လမ်းပေါ်မှ မောင်းထွက်ရင်း

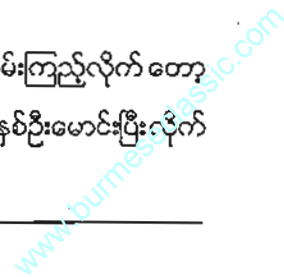
“ဆရီသွန်း”

“ဘာများလဲ မစ္စတာဒီပါ”

“ကျုပ်တို့နောက်မှာ ကားတစ်စီးပါလာတယ်”

“ဟင်..”

ဆရီသွန်း ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်လိုက် တော့
ပြိုင်ကားအမိုးဖွင့်လေးတစ်စီးတွင် မိန်းကလေးနှစ်ဦးမောင်းပြီး လိုက်
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မိန်းကလေးတွေပါလား”

“ဒါသုတိုက မရိပ်မိအောင် လုပ်ထားတဲ့ လှည့်ကွက်ပဲ၊ ဒီကားကို ပုလိပ်အထူးရုံးချုပ်ထဲက ထွက်လာကတည်းက ပါလာတာ သတိထားမိလိုက်တယ်”

“ကားမောင်းပြိုင်ပွဲလေး လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

ဆရီသွန်းကားစက်ရိုက်ကို မြှင့်တင်လိုက်ပြီး ကားတွေကြားမှာ ဖွတ်ကာ သီကာလေး ကျော်ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်မှ ပြိုင်ကားလေးမှာ ဟန်ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ အတင်းတိုးပြီး လိုက်လာလေသည်။

“မစ္စတာ ဒီပါ၊ မျက်လုံးအရမ်းကောင်းတယ်၊ ခုတော့ လုံးလုံး သေချာသွားပြီ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ တက္ကသိုလ်ကားပြိုင်ပွဲမှာ ဆရီသွန်းကို ကားမောင်းဘယ်သူမှ ယှဉ်ရတာမဟုတ်ဘူး”

“သေချာရဲ့လားဗျာ”

“မယုံရင် စောင့်ကြည့်”

ရဲရင့်ဒီပါကတော့ ကားထဲမှာ ပါလာသော အချီရည်ဘူးကို ဖောက်ပြီး သောက်ကာ နေလေသည်။

“ဘော်ဘူ...ဘော်ဘူ...”

အဝေးဆီမှ ရထားတစ်စီး ခုတ်မောင်းလာခဲ့သည်။

ရဲရင့်ဒီပါတို့ ရှေ့တွင် ရထားသံလမ်းဂိတ်က ရှိနေသဖြင့် လွတ်အောင် မောင်းဖို့တော့ မလွယ်ပေ။

“မစ္စတာ ဒီပါနဲ့ မစ္စတာ မျိုးလေး၊ မျက်လုံးသာ မှိတ်ထားပေတော့၊ နောက်ကားက ဟာမတွေ့ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာကို စမ်းသပ်ရမယ်”

“ဘော်ဘူ...ဘော်ဘူ”

ရထားမှာ သံလမ်းဂိတ်နား အနီးဆုံးကို ရောက်လာ၍ ရထားသံလမ်းကို ပိတ်မည်အပြု

“ဗူး...”

“ဟာ...ဘုရား...ဘုရား...”

မျိုးလေး မျက်လုံးကို မှိတ်ပစ်ပြီး ဘုရားတစ်လိုက်လေသည်။

“ဇုန်း...”

“ဟင်...”

“သွားပြီ”

ဆရီသွန်းတို့လိုပဲ ရထားလမ်းကို ဖြတ်ပြီး ကျော်ဖို့ ကြိုးစားသည့် ပြိုင်ကားလေးမှာ ရထားနှင့် တိုက်မိပြီး လွင့်စင်သွားသည်ကို

တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“သူတို့ရဲ့ညှံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ခံရတာပဲစိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဆရီသွန်းကားကိုပြန်ပြီးကွေ့မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

“သူတို့ဘက်က အနံ့ခံတော့ကောင်းတယ်”

“နယူးဒေလီမှာကြာကြာနေလို့တော့ မကောင်းတော့ဘူး”

“အတွင်းသစ္စာဖောက်တွေရှိနေလို့ပါ မစ္စတာဒီပါ”

ကားလေးမှာ ခုံးကျော်တံတားပေါ်မှ မြို့ထဲသို့ပြန်ပြီးမောင်း

ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

“ကျုပ်တော့ဦးမြတ်ထက်အောင်ကိုဖမ်းဆီးချင်နေပြီ”

“ရှင်လို့ပဲလေ၊ သူတို့ဘယ်လို စီစဉ်မလဲဆိုတာကို ဒီညနေ

ကျရင်အားလုံးသိရမှာပါ...”

“ထမင်းစားချင်တဲ့စိတ်တောင်ပျောက်သွားတယ်”

“ပျောက်မသွားပါနဲ့ရှင်၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်လေး

အိန္ဒိယအစားအစာလေးကိုစားသွားလိုက်ပါဦး...”

အခန်း << ၇ >>

တောင်တန်းကြားတွင် စစ်ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ဝဲယုံလျက်..

ထိုရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တွင် ရဲရင့်ဒီပါ၊ မျိုးလေး၊ ဆရီသွန်းနှင့်

တောလမ်းပြကနူးတေ ဆိုသူတို့(၄)ဦးလိုက်ပါလာလျက်..

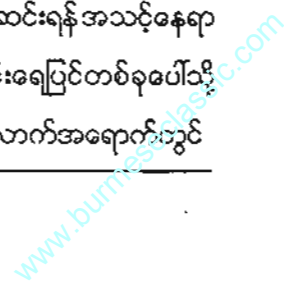
“တီ...တီ...”

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းရန်အချက်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ရဲရင့်ဒီပါတို့အားလုံး အောက်ကိုခုန်ဆင်းရန် အသင့်နေရာ

ယူလိုက်ပြီးသည်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်မှာ ချောင်းရေပြင်တစ်ခုပေါ်သို့

ထိုးဆင်းသွားလေသည်။ အမြင့်ပေ(၁၀၀)လောက်အရောက်တွင်

“ဆင်း...”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း...”

ရဟတ်ယာဉ်မှာ ရဲရင့်ဒီပီတို့ကို ချပေးပြီး ပျံဝဲတက်သွားလေသည်။

ချောင်းထဲမှာတော့ ရဲရင့်ဒီပီတို့(၄)ဦး ရေစီးအတိုင်း မျော

ပါလျက်..

“ရှေ့နားက ကမ်းပေါ်ကို တက်မယ်”

ကနူးတေ လှမ်းပြီးပြလိုက်သော ကမ်းသို့ ကူးခတ်ပြီးလာခဲ့ကြတော့သည်။

“ရေက ရေခဲမြစ်ထဲက ရေတွေကျနေတာပဲ၊ အေးစိမ့်နေ

တာပဲ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ သားရေအင်္ကျီတွေဝတ်ထားလို့”

“အန္တရာယ်ကင်းကင်း ဆင်းနိုင်တာ ဒီနေရာပဲရှိလို့ ရွေးပြီး

ဆင်းရတာ”

ကမ်းပေါ်ရောက်ပြီး အပေါ်မှဝတ်ထားသော ရေစိုသား

အင်္ကျီတွေကို ချွတ်လိုက်တော့သည်။

“ခရီးဆက်မယ်၊ ဒီကနေ တောင်ရဲအရှေ့ဘက်က မူဟာရွာကို ရောက်အောင် သွားရမယ်၊ အဲဒီမှာညအိပ်ပြီး ခရီးဆက်မယ်”

ကနူးတေ ရှေ့မှ သွားပြီး ရဲရင့်ဒီပီတို့ နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နာရီလောက် လျှောက်လာပြီးနောက် ချောက်ကမ်းပါး

တစ်ခုကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ရှေ့ဆက်သွားဖို့ အတွက် လမ်းမရှိတော့ပေ။

“ကြိုးနဲ့ ဟိုဘက်ကို ကူးရမယ်”

အသင့်ပါလာသော ကြိုးပစ်သေနတ်ကို ပြင်ဆင်ပြီး တနူးတေ တစ်ဖက်သစ်ပင်ကို ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

“ဝိုး...ခုတ်...”

တစ်ဖက်သစ်ပင်တွင် စိုက်ဝင်နေသော ကြိုးကို ခိုင်မခိုင် စမ်းသပ်ပြီး သေချာတော့မှ တစ်ယောက်ချင်း ကူးခဲ့လေသည်။

“အားပါးပါး... ကျသွားရင်တော့ အရိုးတောင် ရှာလို့လွယ်မှာ

ဟုတ်ဘူး”

မျိုးလေး... အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလမ်းက ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရပေမယ့် အကြမ်းဖက်ကောင်

တွေဘယ်လိုမှမသိနိုင်တဲ့လမ်း”

“မူဟာရွာကရောငြိမ်းချမ်းရဲ့လား”

“ဒီရွာမှာက အကြမ်းဖက်ကောင်တွေတော့ မရှိဘူး၊ သူတို့ကောင်တွေတော့ရှိတယ်၊ ဒီကောင်တွေက ဓားပြတိုက်မယ်၊ ဆတ်ကြေးတောင်းမယ်၊ ဒီအလုပ်ပဲလုပ်တယ်”

နေ့လည်ခင်း တခဏနားပြီးနောက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ဆရီသွန်းမှာ ရဲရင့်ဒီပီတို့နှင့် ရင်ပေါင်တန်းပြီး လိုက်လာနိုင်သည်။

“သတိထားနော်၊ နွယ်ရှင်တွေရှိတဲ့နေရာကို ရောက်ပြီး ဓားတွေထုတ်ထား”

ရဲရင့်ဒီပီတို့အားလုံးစစ်သုံးဓားတွေထုတ်ပြီးလျှောက်လာခဲ့၏။

“ဝိုး...”

“အား...”

“ဟင်...ဆရီသွန်း”

သစ်ပင်တစ်ပင်မှ နွယ်တစ်ချောင်း ပြုတ်ကျလာပြီး ဆရီသွန်းကို ရစ်ပတ်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားသည်နှင့်

“ကဲကွာ...”

“ထောက်...”

“အမေ...”

ရဲရင့်ဒီပီ ဓားကို ဝှေ့ရှမ်းပြီး ပစ်လိုက်သောကြောင့် နွယ်ကို ဖြတ်ပိုင်းသလို ဖြစ်သွားပြီး ပြတ်ကျလေ၏။

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး...”

“ဟာ...”

နွယ်အရှင်တွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျလာသဖြင့် လက်များအောင့်လာသည်အထိ ဆက်ပြီး ခုတ်ဖြတ်နေရသည်။ ခုတ်လေများလာလေ ဖြစ်သဖြင့် သစ်ပင်အကွယ်တစ်ခုတွင် (၄)ယောက်လုံး နန်းကွယ်နေလိုက်ရသည်။

“ဒီအတိုင်းဆို ဖြတ်သွားဖို့ခက်ပြီ”

“တခြားလမ်းမရှိဘူးလားကနူး”

“မရှိဘူး ဆရီသွန်း”

အားလုံး အကျပ်ရိုက်နေစဉ် ရဲရင့်ဒီပီ နွယ်ရှင်တွေကို သေရာစွာ ကြည့်ပြီး

“ဒီမှာစောင့်နေကြ”

“မစွတာဒီပီ”

ဆရီသွန်းကို လက်ကလေးကာပြုပြီး နွယ်တွေကြားထဲမှ ကွေ့ပတ်ရှောင်ထွက်ပြီး မလွတ်သည့်နွယ်တွေကိုပိုင်းဖြတ်သည်။ နွယ်ရှင်အညိုကြီးတစ်ခုနားသို့ ရောက်အောင်သွားခဲ့သည်။

“ဟို...ဒုတ်...ထောက်...”

နွယ်ရှင်အညိုကြီးနားရောက်တော့မှ ဓားနှင့် ပိုင်းချလိုက်သည်။

“ရွှီ...”

နွယ်အပြတ်ထဲမှ သွေးရောင်သဖွယ် အရည်တွေပန်းထွက်လာပြီး တခြားနွယ်တွေပါ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

“အားလုံးလာလို့ပြီ”

“အံ့ဩစရာပဲနော်၊ အဲဒီနွယ်ကို ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ ကျန်တဲ့ နွယ်တွေပါ ရပ်တန့်သွားတယ်၊ ဒီနွယ်က နွယ်ဘုရင်လို့ခေါ်မှာပေါ့”

“အမှန်တော့ ဒီနွယ်တွေအားလုံးရဲ့အဓိက နေရာပဲ”

“မစ္စတာဒီပါ၊ နွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်လို့တော်သေတာပေါ့”

“နွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခုမှတွေ့ကြုံဘူးတာပါ”

“ဟင်...ဒါဆို...ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနေတာလဲ”

“တွေ့ပြီးကြည့်တာလေ၊ နွယ်တွေထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ နွယ်အညိုကြီးကိုတွေ့ပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်တာပေါ့”

“အေးဗျာ...ခင်ဗျားစိတ်ကူးကောင်းလို့တော်သေးတာပေါ့”

နွယ်အရှင်နေရာကိုအောင်မြင်စွာဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့တော့သည်။

မှောင်စိုဖိုနိုလောက်တွင် မဟာရွာအနီးသို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ရွာထဲဝင်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“အခြေအနေကို အရင်သွားပြီးစုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီကစောင့်နေကြ”

ကနူးတေ... ရဲရင့်ဒီပါတို့ကို ထားခဲ့ပြီး ရွာထဲသို့ ထွက်သွား

လေသည်။

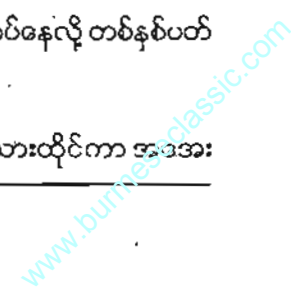
“မစ္စတာဒီပါ၊ ဟို သစ်ပင်ကြီးနားက စောင့်ကြရအောင်၊

အရမ်းအေးလာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဒေသက အချမ်းဓာတ်ပိုပြီးကဲသလိုပဲနော်”

“ဒီဒေသက ရေခဲတောင်တွေနဲ့ နီးကပ်နေလို့ တစ်နှစ်ပတ်လုံးအေးတာ၊ မိုးရာသီဆိုရင် ပိုပြီးဆိုးတယ်”

သစ်ပင်အောက်တွင် သုံးယောက်သားထိုင်ကာ အအေး

ဒဏ်ကိုရင်စည်းခံနေကြရသည်။

“ရှေး...ဒါလေးသောက်လိုက်ပါလား”

ဆရီသွန်းက အိန္ဒိယထုတ်ပိုင်အရက်ပြားလေးကိုထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီအချမ်းဒဏ်နဲ့ ဆိုမှူးမှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ သွေးတော့ နည်းနည်းပူသွားမယ်”

“ဟုတ်တယ်လက်တွေ့တောင် ကျင်ပြီးထုံလာပြီ”

ရဲရင်ဒီပါတို့ ပိုင်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝှမ်း သောက်လိုက်မှ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အချမ်းဒဏ် သက်သာသလိုဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဟိုမှာကနူးတေပြန်လာပြီ”

“အားလုံး အိုကေတယ်၊ သွားကြမယ်ဟေ့၊ အပြင်မှာ ဆက်ပြီးနေရင်ကျောက်ရုပ်တွေဖြစ်သွားမယ်”

ရွာထဲဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ရတည်းမယ့်အိမ်က အိန္ဒိယစစ်မှုထမ်းဟောင်းကြီးအိမ်ပဲ အဆင်ပြေတယ်”

ရွာထဲသို့ရောက်တော့ အပ်ကျသံတောင် မကြားရပေ။

အအေးဒဏ်ကြောင့် လူတွေ အပြင်ကို မထွက်နိုင်ကြ။

“ဒီရွာက ဒီလိုပဲ၊ ခုချိန်ဆို အပြင်ကို အရေးတကြီးကိစ္စမရှိရင် မထွက်ကြဘူး”

“အေးဗျာ... ဒီလောက်အေးတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး”

“ဟိုရှေ့က အိမ်ပဲ”

အိမ်ကလေးကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်တော့ ရွံစေးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အိမ်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်..”

ကနူးတေတံခါးခေါက်လိုက်သည်နှင့် ချိုင်းတောက်နှင့် ဟိန္ဒူ၊

အဘိုးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“လာကြကွယ်”

အိမ်ထဲရောက်မှ တကယ်ပင် နွေးထွေးသွားသည်။

“အလဲ့...တယ်ပြီးဟုတ်ပါလားကွ”

“ဒီရွံစေးတွေက အအေးဒဏ်ကို နိုင်တယ်လေ”

“ကဲကဲ... နားကြဦးဟေ့၊ မင်းတို့စားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်”

“အဘ...ဘာမှ မပြင်နဲ့တော့၊ ကျွန်တို့ဆီမှာ စားစရာပါတယ်”

အသင့်ပါလာသော အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေနှင့် အသားဘူးတွေကို ဖောက်ပြီး ညစာသုံးဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ညစာစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကိုယ်စီနေရာပြင်ကာ ထိုင်နေကြသည်။

စစ်ပြန်ကြီးက ပြောင်းရည်ဆေးတံကြီးကို ရှိုက်ဖွာပြီး ရဲရင့်ဒီပီတို့ကို အဒါးစေ့စွေးလေးကို တိုက်လေ၏။

ခါးသက်သက်ရှိသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရောခေါင်းမှာ ပါကြည်လင်သွားခဲ့သည်။

“အာပါ... ကောင်းလှချည်လား၊ ဘယ်လိုလက်ဖက်ခြောက်လဲ”

“ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဘယ်ကလက်ဖက်ခြောက် သုံးနိုင်မှာလဲ၊ ဒါဟာ တောင်ပေါ်မှာပေါက်တဲ့ ဆေးမြစ်တစ်မျိုးလေ၊ အာရုံကြောအား ကောင်းတယ်လို့ ဆေးဆရာတွေက ပြောတာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ခံတွင်းတွေလို့ သောက်နေတာပါ”

“ရွာလေးက ခုလိုညဘက်ဆို အမြဲတိတ်ဆိတ်နေတာပဲလား အဘ”

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်နှစ်တွေက ဒီလောက်မအေးဘူး၊ ဒီနှစ်ကတော့ အရင်နှစ်တွေထက် ဆယ်ဆလောက်ပိုပြီး အေးတယ်၊ တချို့လူကြီးတွေဆို အအေးဒဏ်ကြောင့် သေကြတာ မနည်းဘူး၊ ဒီက

တည်းက ညဘက်ဆို အပြင်ဘယ်သူမှ မထွက်ရဲတော့ဘူး”

“အဘ ဟိုသူပုန်ကောင်တွေ မလာကြဘူးလား”

“ဒီခွေးမသားတွေလား၊ မလာဘဲနေပါ့မလားကွ၊ မနက်ဖြန်ဆို ဆက်ကြေးပေးရတော့မယ်”

“ဟင်... ဆက်ကြေးပေးရင် ပိုက်ဆံပေးရတာလား”

“ကောင်လေးရယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာက ပိုက်ဆံဆိုတာ အလွန်ရှားပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာတွေပေးရတာလဲ”

“သီးနှံနဲ့ ဂျုံတွေ ပေးရတာ၊ ကိုယ့်မိသားစု စားဖို့ တောင်မနည်း ရုန်းကန်နေရတဲ့ ကြားထဲသူတို့အတွက် ပေးရတာ တစ်ခါတစ်ခါ ရွာမှာ အငတ်ဘေးတောင် ကြုံရမလို ဖြစ်နေတယ်”

“အဘတို့ ဒီအတိုင်း မနေသင့်တော့ဘူး”

“ခက်တာက ရွာကလူတွေက သေနတ်သံကြားတာနဲ့ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိကြတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေ လုပ်သမျှကို ခံနေရတာပေါ့”

“အဘ ဒီကောင်တွေ လူအင်အား ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“ဘာမှ မရှိပါဘူးကွာ၊ (၁၀) ယောက်လောက်နဲ့ ဝိုင်းကျနေ

ကြတာ”

“မစ္စတာ ဒီပါ”

“ဆရီသွန်း ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒီကောင်တွေကိုရှင်းချင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့အတွက် တစ်ရက်ပဲအချိန်ပေးရမှာပါ”

“ကျုပ်တို့နောက်ဆုံးအချိန်ကို ဆက်သွယ်ထားတာ(၃)ရက် လိုသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကနူးတေ”

“ဒါဆိုတစ်ရက်လောက်အချိန်ပေးလို့ရတာပဲ”

(၄)ယောက်လုံးသဘောတူညီမှုကြောင့်ရွာကိုဒုက္ခပေးနေ သောလူများကိုရှင်းလင်းရန်စီစဉ်တိုင်ပင်ကြတော့သည်။

“ဒီကောင်တွေ မြင်းနဲ့လာတာလားအဘ”

“ဟုတ်တယ်၊ မြင်းတွေနဲ့လာတာ”

“ရွာထဲမှာတော့မရှင်းချင်ဘူး၊ လမ်းကနေစောင့်ပြီးရှင်းချင် တယ်၊ ရွာထဲမှာဆိုအန္တရာယ်များတယ်”

“အပြင်ကနေထွက်ပြီး ရှင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီကောင်

တွေကိုရှင်းလို့ကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“မနက်ကျရင်သွားကြတာပေါ့”

“ကဲ...ဒီညတော့အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်ပြီးမနက်ကျရင်သွေး ပူလှေ့ကျင့်ခန်းလေးလုပ်ကြတာပေါ့”

ရွံ့စေးအိမ်လေးထဲတွင် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် အိပ်စက်ကြလေ သည်။

အခန်း << ၈ >>

နံနက်ခင်း မြူနှင်းတွေပိတ်နေပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်နေရသည်။

ရဲရင့်ဒီပီတို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာက တောင်ကုန်းမြင့်
လေးတစ်ခုပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။

“ဒီအတိုင်းပစ်ခတ်ရင်တော့ ရမ်းပြီးပစ်သလိုဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ဒီအတွက် မပူနဲ့တော့”

စစ်ပြန်ကြီးက သစ်ခြောက်တွေကို ဖွဲ့ဖိုက်ပြီး သယ်ခဲ့သည်။

“ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မီးထင်းလို့ခေါ်တယ်။ မီးတောက်ပြီဆိုရင် တစ်ဟုန်တိုး

လောင်းတာ။ ဒီကောင်တွေ ရောက်လာလာတဲ့ မီးထင်းကို မီးရှို့လိုက်
တာနဲ့ နှင်းတွေ အရည်ပျော်ပြီး မြင်ကွင်းရှင်းသွားမယ်။ တစ်ခုတော့
ရှိတယ်။ ဒီမီးထင်းတွေကို မီးလောင်အောင် လုပ်ဖို့ကတော့ နည်းနည်း
ခက်ခဲမယ်”

“ရတယ်အဘ၊ ကျုပ်တာဝန်ထား”

“ကဲ... ဒါဆို... ဟိုမှာ မီးထင်းတွေရှိတယ်။ သွားပြီး သယ်ကြ”

မီးထင်းတွေကို လမ်းဘေးတွင် စုပုံပြီး ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ
သေနတ်ကျည်ဆံထဲမှ ယမ်းမှုန်များကို ဖြန့်ကြဲထားလိုက်သည်။

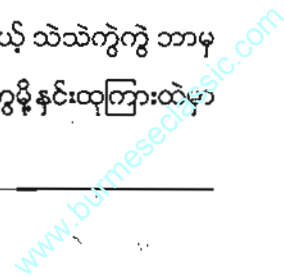
အားလုံးပြင်ဆင်ထားပြီးသည်နှင့် နေရာပြန်ပြီး ယူထား
လိုက်သည်။

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

“လာကြပြီ... ခွေးမသားတွေ၊ ဒီကောင်တွေကို အပြတ်ရှင်းမှ
ဖြစ်မယ်နော်။ နောက်တစ်ကြိမ်လူစုပြီး မလာနိုင်အောင် လုပ်ထားရမယ်”

“စိတ်ချ... အဘရေ...”

မြင်းရွာသံလေးတွေက နီးလာပေမယ့် သဲသဲကွဲကွဲ ဘာမှ
မမြင်ရပေ။ သူပုန်တွေက လမ်းကျွမ်းနေသူတွေဖို့ နှင်းထုကြားထဲမှာ
မြင်းနှင့် လာနိုင်ကြလေသည်။

ရဲရင့်ဒီပါထင်းပုံတွေဆီက ယမ်းဖြူးထားနေရာကို သေနတ်
နှင့်ချိန်ထားကာ မြင်းရွာသံတွေက အနီးဆုံးသို့ရောက်သည်နှင့်

“ဒိုင်း...”

“ဝုန်း...ဒိုင်း...ဝုန်း...”

မီးထင်းများမှာ ယမ်းကြောင့် မီးကူးသွားပြီး တစ်ဟုန်ထိုး
လောင်ကျွမ်းတော့သည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

သေနတ်သံတွေက ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားပြီး သူပုန်တွေ
အကာအကွယ်မဲ့စွာဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျလေတော့
သည်။

တိုက်ပွဲက သိပ်ပြီးမကြာလိုက်၊ သူပုန် (၁၀)ဦးထဲမှ (၂)ဦး
သာဒဏ်ရာနှင့်ကျန်ပြီး ကျန်သော (၈)ဦးမှာ သေဆုံးနေလေပြီ။

“ကဲ...အဘဇိနစ်ကောင်ကို အဘပဲဆက်ပြီး တာဝန်ယူလိုက်
တော့ ကျွန်တော်တို့ခရီးဆက်မယ်”

“ဟာကွာ..ဒီတစ်ညတော့ နေပေးပါဦး၊ ရွာကလူတွေရဲ့
ကျေးဇူးပြုပွဲလေးကို လက်ခံပေးပါ”

တစ်ရက်တည်းနှင့်မထူးတော့သဖြင့် စစ်ပြန်ကြီး၏ ဖိတ်

ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

မူဟာရွာလေးအတွက် သူပုန်ဘေးက လွတ်မြောက်ခဲ့သလို
စစ်ပြန်ကြီးက လနာက်တစ်ကြိမ် သူပုန်များ ရွာထဲသို့ဝင်ရောက်ပြီး ခိုလှ
မကျနိုင်အောင် ရွာသားအားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် ရင်ဆိုင်ဖို့ကို ပြောဆို
ခဲ့သည်။

ရဲရင့်ဒီပါနှင့် မျိုးလေးက ဘေးမှပွဲကြည့်ပရိသတ် အဖြစ်နဲ့
နေပြီး ဆရီသွန်းကတော့ ရွာသားတွေအားလုံး သတ္တိရှိလာအောင်
စည်းရုံးပြောဆိုသဖြင့် အားလုံးတက်ကြွစွာဖြင့် သူပုန်ရန်ကို ကာကွယ်
ရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။

“မင်းတို့ကို ဘုရားသခင်က ငါတို့ရွာလေးအတွက် လက်
ဆောင်ပေးခဲ့တာပဲဟေ့၊ ခုဆိုရင် ခွေးမသားတွေကို ပြန်ပြီး တွယ်ကြ
ပြီ...ဟားဟားဟား...”

စစ်ပြန်ကြီးအားပါးတရ ရယ်မောလေတော့သည်။

“ဒီကရွာသားတွေရဲ့ အစွဲတစ်ခုကိုလည်း ချွတ်ပေးခဲ့ကြဦး
ကွာ”

“ဘာအစွဲလဲအဘ...”

“တောင်တောဘီလူးကို ပူဇော်ရတဲ့ ကိစ္စလေ”

“ဟင်...ဘယ်လိုပူဇော်ရလို့လဲ”

“အရင်ကတော့ (၃)လတစ်ခါ သိုးတစ်ကောင်ကိုလည်ဖြတ်ပြီး ဆက်သရတယ်။ အဲဒါ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“မဆက်သရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘီလူးကို မဆက်သတဲ့ လဆိုရင် ရွာမှာ တစ်ခုခုကြုံရတာပဲ ဟိုနတ်ဆရာက အဆိုးဆုံးပဲ။ သိုးကိုလည်လှီးပြီး ဆက်သလို့ပြီးရင် သူပဲစားရတာ၊ ကြာတော့ သိုးတွေလည်း ကုန်လာပြီ။ ဒီကြားထဲ ရွာက မိန်းကလေးတွေကို သူက သိဒ္ဓိတင်ပေးတယ်ဆိုပြီး သူနဲ့သွားပြီး အိမ်ရသေးတယ်”

“ဟာ... ပုဂံခေတ်က အရည်းကြီးတွေလို ပုဂ္ဂိုလ်ပါလား”

“ငါနဲ့တော့ လုံးလုံး ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲဟေ့။ ဒါကြောင့် ငါ့နတ်ဆရာက သိပ်ပြီး အစာမကြေဘူး။ သူ့လူတစ်ဝက် ငါ့လူတစ်ဝက် ဖြစ်နေတာ”

ရဲရင့်ဒီပါတို့အတွက် နောက်ထပ်အချိန် မပေးနိုင်ဘူးကြောင့် နတ်ဆရာ၏ လိမ်ညာမှုကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ ရွာသားတွေအားလုံး ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် တီးမှုတ်ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ အရှေ့ဘက်မှနေ ထွက်လာကာ နင်းတွေကွဲပြီး သာသနာ

ယာယာလေး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

မျိုးလေးနှင့် ကနူးတေကတော့ ရွာသားတွေနှင့် တွဲပြီး သောက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေသည်။ ရဲရင့်ဒီပါတော့ ရွာ အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မစ္စတာ ဒီပါ”

“ဪ... ဆရီသွန်း ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ဟိုနတ်ဆရာအိမ်ဘက်က”

“ဘာလဲ သွားပြီး လေ့လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာတွေတွေ့ခဲ့ရလဲ”

“တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒင်းက အစွန်းရောက်တွေ အတွက် သူလျှို့ပဲ”

“ဟာ... ဒါဆို ကျုပ်တို့ဆရာက နေတာကို သတင်းပို့မှာ သေချာတယ်”

“သိပ်ပြီး သေချာတာပေါ့။ သူ့အိမ်မှာ စက်တစ်လုံး တွေ့ခဲ့တယ်”

“ပို့များ ပို့ပြီး လောက်ပြီလား မသိဘူး”

“မပို့ရသေးဘူး။ ကျွန်မ ဝင်ပြီး ကြည့်တော့ စက်က တစ်ခုခု ချို့ယွင်းလို့ ပြင်နေတဲ့ပုံစံပဲ”

“သူ မရှိဘူးလား”

၁၅၈ နှိုင်းမဟာ

“မရှိဘူး၊ ဟိုဘက်ကန်မှာ ရေချိုးနေတာ”

“ဒီလူ့ကို အချိန်မီ တားမှဖြစ်မယ်”

“ဒါကို မစွတာ ဒီပါနဲ့ လာပြီး တိုင်ပင်တာပါ”

“ဆရီသွန်း ဒီလူ့ဆီကို သွားမယ်”

“အင်း...”

နှစ်ယောက်သား နတ်ဆရာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

နတ်ဆရာအိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့ နတ်ဆရာအိမ်ထဲမှ ထွက်

လာပြီး

“သူ့ရဲကောင်းတွေ ပါလား၊ ကျုပ်ဆီကို လာကြတာနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကို စွဲလဲ”

“နတ်မေးချင်လို့၊ အရမ်းကို မှန်တယ်ဆို”

“ကျုပ်က ခုချိန် မဟောဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နတ်က ပင့်လို့ မရလို့လား”

“နတ်က ပင့်လို့ ရပါတယ်... ဟောချိန် မရောက်သေးလို့”

“ခင်ဗျား မဟောနိုင်ရန် ကျုပ်တို့က ဟောပေးရမှာပေါ့”

ခင်ဗျားက အစွန်းရောက်အဖွဲ့ဝင် မဟုတ်လား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟာ... မဟုတ်... ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာမှ မညာနဲ့၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ သိပြီးပြီ”

နတ်ဆရာ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး နံရံမှ ဓား

ကို ယူဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်နှင့်

“ဖြောင်း”

“အိး...”

ရဲရင့်ဒီပါမှ နတ်ဆရာအရှိုက်ကို ကန်ချလိုက်ပြီး ဖမ်းချုပ်

လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ငါတို့ သတင်း ပို့ပြီး ပြီလား... ပြောစမ်း”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... မပို့... ရသေးပါဘူး၊ ဆက်သွယ်ရေး

ရေဒီယို ပျက်... ပျက်နေလို့ပါ”

“ရှင်တို့ စခန်းက ဘယ်နားမှာရှိလဲ”

“ဒီကနေ မျောက်တောင်နောက်ဘက် မှရှိပါတယ်”

“အရင်က ဒီနေရာမှာ စခန်း မရှိပါဘူး”

“ခု သူတို့ အနုမြူဓာတ်ပေါင်းဖိုလုပ်ပြီး လက်နက်ဆန်းတွေ

လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ နေရာသစ်ပါ”

“ဘာ...”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟင်..”

ရဲရင့်ဒီပါတို့ မမျှော်လင့်သော သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဆရီသွန်း... သူ့ကို ခင်ဗျားပဲ တာဝန်ယူပေတော့”

“ကျုပ်... ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ရှင်ကို မသတ်ပါဘူး၊ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားမှာပါ”

ဆရီသွန်းသည် နတ်ဆရာကို အနောက်ဘက်ချောက်ကမ်းပါးနားသို့ခေါ်ဆောင်လာပြီး

“ကဲ... ရှင်တာန်နိုးနဲ့ရန်ပြီးဆင်းမလာ၊ ကျွန်မကပိုပေးရမှာလား”

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မဆင်းပါရစေနဲ့”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ရှင်ပြုခဲ့တဲ့ ရက်စက်မှုတွေအတွက် တော့ရှင်အလှည့်ပြန်ပြီးရောက်ပြီလို့မှတ်ပါ... ကဲ..”

“အား...”

ဆရီသွန်း နတ်ဆရာကိုချောက်ထဲသို့တွန်းချလိုက်ပေတော့သည်။

အခန်း << ၉ >>

ရဲရင့်ဒီပါတို့ ရွာကလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ညနေဘက်မှာ ထပ်ပြီးခရီးဆက်ခဲ့တော့သည်။

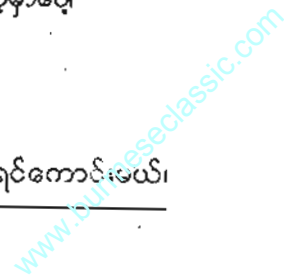
“ခုသွားမယ့်လမ်းက မျောက်တောင်ဘက်လမ်းပဲ”

“ဒီကောင်တွေစခန်းသစ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့”

“သေချာသလောက်ပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မစွတာဒီပါ”

“နောက်တန်းဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့ရင်ကောင်မယ်၊

ကျုပ်တို့သွားရမှာက ဒီပစ်မှတ်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဆက်သွယ်ရေးရေဒီယိုနဲ့ သတင်းပို့”

ဆရီသွန်း ဆက်သွယ်ရေးရေဒီယိုဖြင့် ဌာနချုပ်ကို သတင်း

ပြီး ဆက်လုပ်ရမည့်တာဝန်ကို မေးလေသည်။

“ဆရီသွန်း ဘာတဲ့လဲ”

“ဒီစခန်းကို ရှောင်ပြီး သွားရမယ်”

“ဟာ... ဒါဆိုရင်တော့ ခရီးက ပိုပြီးကြမ်းမယ်၊ ပြီးတော့

ဟိုလူရိုင်းနယ်မြေထဲက ဖြတ်ရမှာ”

“ဘာ... လူရိုင်းနယ်မြေထဲက ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်တွေ အာဖရိက လူရိုင်းတွေလားမှတ်ရတယ်၊ လူသားကိုဟိုက အစိမ်းစာ တာ၊ ဒီကောင်တွေက မီးကင်ပြီး စားကြတာလေ၊ လူတွေတာနဲ့ ဘီလူး သရဲကို စီးနေကြတာ”

“ဟူး...”

“မဖြစ်မနေ သွားရမှာဆိုတော့ ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲရှိတယ် ကနူးတေ”

“ဒါဆို သွားကြမယ်၊ ရေမှိုင်ဝက်လောက် ရောက်ရင် ချောင်း အတိုင်း သွားရမှာပဲ”

“ချောင်းအတိုင်းဆိုရင် ဘယ်လိုသွားမလဲ”

“ဖောင်လုပ်ပြီး သွားရမယ်”

“သတ်မှတ်ရက်ကို ရောက်ပါ့မလား”

“လမ်းမှာ အန္တရာယ်မကြုံဘူး၊ ဟိုအရိုင်းကောင်တွေ အနှောက်အယှက် လွတ်မယ်ဆိုရင်တော့ သတ်မှတ်ချိန်အတိုင်း ရောက်မှာပေါ့”

ခရီးဆက်ပြီး ထွက်လာကြရင်း ချောင်းဆီသို့ ရောက်ကာ

ထိုးဖောက်တစ်ခုကို ပြုလုပ်ကာ ချောင်းအတိုင်း မျှောလာခဲ့ကြ၏။

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းဆီမှ ကျေးငှက်သံတွေက သာယာ

နာပျော်စွယ်ကောင်းစွာ ကြားနေရလေသည်။

“တီ...တီ...တီ...တူ...တူး”

“ဟင်...ဘာသံတွေလဲ”

“ငှက်သံလိုလိုပဲနော်”

“ဒါ...ဟိုအရိုင်းကောင်တွေ အချက်ပေးသံပဲ”

ချောင်းထဲမှ ခရီးအတော်လေးကို ရောက်ချိန်တွင် စတင်ပြီး

ကြားလိုက်ရသော အန္တရာယ်အသံတစ်ခုပင်..

“အားလုံး သတိထားကြဟေ့”

ဖောင်ကို ရေလယ်တက်သို့ ပြောင်းပြီး မျှောလာခဲ့သည်။

“စိုး...စိုး...ဒုတ်...ဒုတ်...”

“ဟင်...ဟာ...”

ဝါးဖောင်ဆီသို့ မြားတံတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ရောက်လာသဖြင့် ကမ်းဘက်ဆီသို့ သေနတ်နှင့်ပစ်ခတ်လိုက်ရသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဝုန်း...”

သေနတ်အပြင် မိုင်းမိုးတွေပါ မဖြစ်နေအသုံးပြုလိုက်တော့ မှုကမ်းဘက်ဆီမှ မြားပစ်ခတ်မှု ရပ်တန့်သွားသည်။

ရဲရင့်ဒီပါ ဖောင်တွင်စိုက်နေသော မြားတံလေးတွေကို

ကြည့်၍

“လုပ်ထားတဲ့ပုံစံကတော့ မဆိုးဘူး၊ လက်ရာမြောက်သားပဲ၊ ခပ်တုံးတုံးလူရိုင်းတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့အုပ်စုတွေက အမြင်တော့ကျယ်တယ်၊ စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးတွေတောင် လုပ်ထားတယ်”

“ဒါနဲ့များဘာလို့လူသားကိုစားကြတာလဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“လူသား...ကောင်းလို့နေမှာပေါ့ဗျာ၊ ဟားဟားဟား...”

မျိုးလေးက နောက်ပြောင်ရယ်မောပြီးပြောလေသည်။

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီလူရိုင်းကောင်တွေကို သံသယဖြစ်တယ်”

“ဟင်...မစ္စတာဒီပါကဘယ်လိုသံသယဖြစ်တာလဲ”

“သူတို့ဟာ သိပ်ပြီး ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူရိုင်းအမျိုးအနွယ်တွေတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနယ်မြေဟာ အရမ်းကိုခေါင်တဲ့နယ်မြေ အဆင့်မျိုးမဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ချက်ရှိရမယ်”

အချိန်က မှောင်စပျိုးလာပြီဖြစ်သဖြင့် ဖောင်လေးပေါ်တွင် အားလုံးသတိနဲ့လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

“ကနူးတေ ခင်ဗျား ဒီကောင်တွေနယ်ကိုရောက်ဘူးလား”

“ရောက်ဘူးပါတယ် မစ္စတာဒီပါ”

“ရောက်ခဲ့တာ ကြာပြီလား”

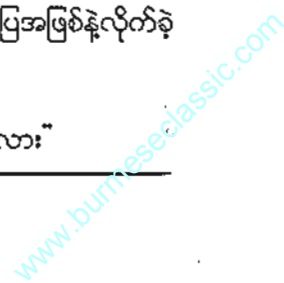
“မကြာသေးပါဘူး၊ (၃)နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“မှဆိုးအနေနဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရေနံရှာဖွေတဲ့အဖွဲ့ကို လမ်းပြအဖြစ်နဲ့လိုက်ခဲ့

ဘုန်းကပါ”

“ခင်ဗျားအတွေ့အကြုံလေးကို ပြောပြပါလား”

“ဒီအကြောင်းကိုပြန်ပြီးပြောရင် ခုထိကြက်သီးထတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ဒီလမ်းကြောင်းကို သွားဘူးပါတယ်။ တစ်ခါမှ အရိုင်း အုပ်စုကို မတွေ့ခဲ့ဘူး။ သူတို့လမ်းပြငှားပြီး သွားတော့မှ ဘယ်ကနေ ပေါ်လာလဲမသိပါဘူးဗျာ။ ဒီနယ်ကိုရောက်တာ အားလုံးအဖမ်းခံ ခဲ့ရတယ်။ ပထမတော့ လူရိုင်းရိုးရိုးတွေပဲထင်ပြီး နေခဲ့တာ။ နောက် တော့ တကယ့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေဖြစ်နေတာတွေ ရတာပဲ”

“ရှင်တို့က ဘယ်နှစ်ယောက်သွားတာလဲ”

“အားလုံး စုစုပေါင်း (၆)ယောက်လေ။ မိန်းကလေး (၂)ဦး ယောက်ျားလေးက ကျုပ်အပါအဝင် (၄)ယောက်”

“လက်နက်တွေမပါဘူးလား”

“ပါတယ်... ရိုးရိုးရိုင်းဖယ်သေနတ်နဲ့ ပစ္စတိုပဲပါတယ်”

“ရှင်တို့ဘယ်လိုကြောင့် အဖမ်းခံခဲ့ရတာလဲ”

“ညဘက် စခန်းချပြီးနေတုန်း ပိတ်ပြီးဖမ်းကြတာ”

“ဆက်ပါဦး၊ သူတို့ရှင်တို့ကို ဖမ်းပြီးဘာလုပ်လဲ”

“ဖမ်းပြီးတစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ကတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူး သစ်သားတိုင်တွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ထည့်ထားတယ်”

“အစားအသောက်ရော ကျွေးသေးလား”

“တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းတယ်။ ဒီလူရိုင်းတွေက ဂျုံတွေ ဘာတွေလုပ်တတ်တယ်နဲ့တူတယ်။ ဂျုံနဲ့လုပ်ထားတဲ့ မုန့်အလုံးတွေကို စားရတယ်။ (၃)ရက်မြောက်နေရောက်တော့မှပဲ သေမင်းနှုတ်ခမ်း ဝကိုရောက်တော့တာပဲဗျာ။ ပထမဆုံးအဖွဲ့ထဲက မိန်းကလေးတစ်ဦး ကိုခေါ်ထုတ်ပြီး သတ်ဖြတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အလောင်းကို မီးဖုတ် ပြီး အားရပါးရ စားကြတော့တာပဲဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ထဲက (၃)ယောက်မြောက်သေတော့မှ အချုပ်ကိုဖောက်ပြီး ပြေးခဲ့ကြရတာ။ (၃)ယောက်လုံးတော့ မလွတ်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်ယောက်က သူတို့လက် ချက်နဲ့ပဲ လမ်းမှာသေဆုံးခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရယ်၊ နိုင်ငံခြားသား တစ် ယောက်သာ မြို့ကိုပြန်ရောက်ခဲ့တာ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် လူရိုင်းအစစ်တွေမဟုတ် ဘူး”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ဘယ်လိုလူတွေလဲ မစ္စတာ ဒီပါ”

“လူရိုင်းယောင်ဆောင်ပြီးနေတဲ့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပဲဖြစ်မယ်”

၁၆၈ ❀ နိုင်းမဟာ

“သေချာရဲ့လား၊ ကျုပ်က မျက်မြင်တွေ့ခဲ့တာနော်”

“သေချာသလောက်ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားအရ ရော့ သူတို့သုံးတဲ့လက်နက်တွေရော၊ လူရိုင်းတွေသုံးတဲ့လက်နက်မျိုးနဲ့ တူနေတာပဲရှိတယ်၊ အစစ်တွေမဟုတ်ဘူး၊ မြားတွေက တစ်ချောင်းချင်းလုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ စက်နဲ့ ပုံထုတ်ပြီး ထုတ်လုပ်ထားတာလေ”

ရဲရင့်ဒီပါစကားကြောင့် အားလုံးအံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

“ပထမဆုံးထူးခြားချက်က အချက်ပေးသံက ပါးစပ်နဲ့အော်တဲ့အသံမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ တူရိယာတစ်ခုခုက ထွက်တဲ့အသံမျိုး”

ထိုအချိန်တွင် ကမ်းတစ်ဖက်ဆီမှ ရေသံလိုလိုကို ရဲရင့်ဒီပါကြားလိုက်ရသည်။

“အားလုံးလက်နက်တွေပြင်ထားတော့၊ မျိုးလေး... မီးကျည်ကိုပါတစ်ပါတည်းပြင်ထား”

ရဲရင့်ဒီပါတို့သည် အသင့်အနေအထားပြုလုပ်ပြီး ရေသံကို နားစွင့်နေလေတော့သည်။

“ဝီ...တူ”

“မီးကျည်ကိုဖောက်တော့”

“ဖောက်...”

မျိုးလေး မီးကျည်ကို ဖောက်လိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးလင်းထိန်သွားပြီး ကမ်းနံဘေးမှ လေတိုဖြင့်လာနေသော အရိုင်းကောင်တွေကိုတွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

“ပစ်...”

“ဒိုင်...ဒိုင်...ဒိုင်...”

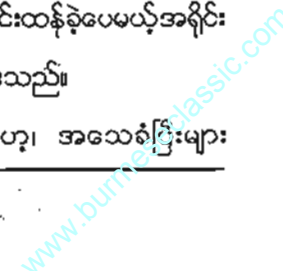
သေနတ်သံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားပြီး အော်ဟစ်သံများ၊ ညာသံပေးသံများပါပေါ်ထွက်လာသည်။ ဒါပေမယ့် ရဲရင့်ဒီပါတို့၏ စနစ်တကျ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် အရိုင်းကောင်များမှာ ဖောင်နားသို့ မကပ်နိုင်၊ အတင်းအထပ်ထပ်ကြိုးစားပြီးကပ်ပေမယ့် မရပေ။

“ကမ်းကိုမီးမြှိုက်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ ကနူးတေ၊ တောမီးကူးစက်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ ဒီကောင်တွေကပ်လို့မရနိုင်ပါဘူး”

တစ်နာရီနီးပါးလောက်တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်ခဲ့ပေမယ့် အရိုင်းကောင်တွေလက်လျှော့ပြီး တပ်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

“ဟူး... တကယ့်ကောင်တွေပဲဟေ့၊ အသေခံပြီးများ

ကပ်တယ်လို့”

“သာမန်လူတွေဆိုရင် မြားလုံကိုင်ပြီး သေနတ်ကိုရင်ဆိုင်ရဲ
မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေကတော့ အရိုင်းစိတ်ပေါက်နေလို့သာ
ဘာအသိဉာဏ်မှမရှိဘဲ ကပ်ခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဒီကောင်တွေ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တာက သေချာတယ်
ကနူးတေ ခုလိုဖြစ်အောင် စိတ်ကြွဆေးတွေ တိုက်ထားတဲ့ပုံပဲ”

“ဟင်...”

“ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေကို ခင်ဗျား သိပ်ပြီးယုံကြည်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ သေချာတဲ့အဖြေပေးဖို့ ကျုပ်ဘက်မှာ သက်သေပြစရာ
မရှိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် လွဲခဲ့တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ”

“ဒီညတော့ အိပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဖောင်လေးပေါ်မှာ ဖိပ်ခံပြီး
တောင်မစီးရတဲ့ဘဝပါလားဟေ့”

“မအိပ်လို့တော့မရဘူး၊ အလှည့်ကျအိပ်ပေါ့၊ နှစ်ယောက်
တစ်တွဲအိပ်မယ်၊ မင်းနဲ့ကနူးတေ အရင်အိပ်၊ ငါနဲ့ ဆရီသွန်း အရင်
စောင့်မယ်၊ ကနူးတေ”

“ပြောပါဒီပါ”

“ဖောင်ကိုဘယ်ထိဆက်ပြီးမျောရမှာလဲ”

“မနက်မိုးလင်းမှကမ်းအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကပ်မယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ...အိပ်၊ နားကြ”

ကောင်းကင်ထက်က ကြယ်စင်အလင်းကလေးများနှင့်
ဖောင်လေးကိုမျောလာခဲ့ကြ၏။

မြူနှင်းငွေငွေလေး ကျနေတဲ့ နံနက်ခင်းကို စောင့်ထဲ
အားလုံးဖောင်ပေါ်မှာရှိနေကြလေပြီ။

“ကျေးဇူးရှင်တွေ နောက်ထပ် ဒုက္ခမပေးလို့ အိပ်ခေါ်
အောင်အိပ်လိုက်ရတယ်”

“ဒီကောင်တွေလက်လျှော့မှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နှုတ်
တစ်ဖုံတော့ ဒုက္ခပေးမှာ သေချာတယ်”

“ရှေ့နားမှာ ကမ်းကပ်ရင်ကောင်းမယ်၊ ဒီကနေ ခြေလှမ်း
ခရီးဆက်ရမယ်၊ ရှေ့ဆိုရေတံခွန်ချောက်ကိုရောက်ပြီ”

ဖောင်ကိုကမ်းသို့ကပ်ပြီး ကမ်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ကနူးတေ၊ ကျုပ်တို့ ဒီကောင်တွေ နယ်နိမိတ်ထဲက လူ
လောက်ပြီလား”

“မစ္စတာ-မျိုးလေး၊ မလွတ်သေးဘူးပျ၊ ရှေ့က တောင်ကြော
ကိုကျော်ပြီးမှ လွှဲကမ်းမှာ”

တောလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြရင်း

“ဟင်..”

“ဟာ..”

မထင်မှတ်သော မီးခိုးလုံးကြီးထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်

“အဟွတ်...အဟွတ်”

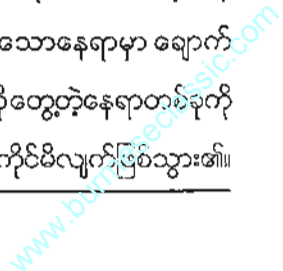
အားလုံး မွန်းကျပ်သွားကြတော့သည်။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မမြင်ကြရတော့ပေ။

“ဒီပါ”

“မျိုးလေး... သတိထား... အဟွတ်”

ရဲရင့်ဒီပါ မီးခိုးငွေ့ကို မရှုမိအောင် ကြိုးစားပြီး အပြင်ကို
ရအောင်ထွက်ခဲ့၏။ အားလုံးလူစုကဲ့သလိုဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ရဲရင့်ဒီပါ အနိမ့်ဘက်ကုန်းပေါ်မှဆင်းရင်း အောက်သို့ ဟန်
ချက်ပျက်ပြီး လိမ့်ဆင်းသွား၏။ သူ ကျသွားသောနေရာမှာ ချောက်
ကမ်းပါးသဖွယ်ဖြစ်နေသောကြောင့်လက်ကိုတွေ့တဲ့နေရာတစ်ခုကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ နွယ်သစ်ပင်တစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်မိလျက်ဖြစ်သွား၏။

“ဟူး...”

အားတင်းပြီး အပေါ်သို့ရအောင်ပြန်ပြီး တက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ဘက်မှ အသံတချို့ကို ကြားရသောကြောင့် ဘေးဘက်ရှိ ချောက်နံရံကို ကျောနှင့်ကပ်ပြီး နေလိုက်သည်။

“ချောက်ထဲကျလို့ သေလောက်ပြီ၊ ဟိုကောင် (၂)ကောင်ကိုပဲ ခေါ်ခဲ့... သွားမယ်”

“ဟင်...”

သူတို့ပြောနေသောစကားမှာ ဟိန္ဒူစကားတွေဖြစ်သည်။ အပေါ်ဘက်မှ ခြေသံတွေ လုံးလုံးပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ အပေါ်သို့ရောက်အောင်ပြန်ပြီး တက်ခဲ့သည်။

အပေါ်သို့ရောက်တော့ ချိုင်းကြားမှ သေနတ်ကို စစ်ကြည့်တော့ ပြုတ်မကျသဖြင့် တော်သေးသည်။ ခဏမျှ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်ပြီး အမောဖြေနေစဉ်

“ဒီပါ..”

“ဟင်... ဆရီသွန်း”

ချိုကြွယ်မှ ထွက်လာသော ဆရီသွန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကနူးတေ့နဲ့ မျိုးလေးကို လူရိုင်းတွေဖမ်းသွားပြီ”

“ဒီကောင်တွေ လူရိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဟိန္ဒူစကားပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မလည်း ကြားလိုက်တယ်”

“မင်း... မေ့ဆေးငွေ့မရှူမိဘူးလား”

“မရှူမိအောင် လုပ်ခဲ့ရတာပေါ့၊ ကျောင်းသူဘဝတုန်းက ရေငုပ်ခဲ့ရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေပဲလေ၊ ကျွန်မတို့တာဆက်လုပ်မလဲ”

“သူတို့ကို ရအောင်ပြန်ကယ်ရမယ်၊ မင်းမှာ လက်နက်တွေ ရှိသေးလား”

“ရှိတယ်... ချုံထဲမှာ အိတ်ပါထားခဲ့တာ”

ရဲရင့်ဒီပါသည် လက်နက်အိတ်ကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး လူရိုင်းအတုတွေနောက်ကို ခြေရာခံပြီး လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဒီလူတွေဘာအကြံအစည်နဲ့များ လူရိုင်းယောင့်ဆောင်နေတာလဲမသိဘူး”

“အကြံအစည်တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပဲ”

“လူသားစားတာရော ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ လူစိတ်ပျောက်တဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေကို သုံးစွဲခိုင်းပြီး စားခိုင်းတာဖြစ်မှာပေါ့”

“သူတို့နောက်မှာ ကြိုးကိုင်တဲ့ သူရှိနေတာသေချာပြီ”

“သေချာသလောက်ပဲ”

ရဲရင့်ဒီပါကို ခြေရာခံပြီး လိုက်ခဲ့ကြရင်း

“ဟို...ဟိုမှာ...”

အဝေးချိုင့်ဝှမ်းကြီးအောက်တွင် လူရိုင်းကျေးရွာလေး သဖွယ်ပြုလုပ်ထားတာကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကုန်းမြင့်ထက်မှ အောက်သို့ နွယ်တွေကို အားပြုပြီး ဆင်းခဲ့ ကြရတော့သည်။

လူရိုင်းစခန်းနှင့်အနီးဆုံးနေရာတွင် နေပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်လျက်..

“ဝေး...ဝါး...”

“ခုံး...ခုံး...ခုံး...”

လူရိုင်းအတုတွေက အော်ဟစ်ကခုန်နေကြလျက်

“ဟို...ဟိုမှာ...ကနူးတေနဲ့ မျိုးလေး”

တိုင်ကြီးတစ်ခုတွင် ကြိုးတုပ်ပြီး ချည်နှောင်လှားပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံး သတိမကြေသေးပေ။ လူရိုင်းတစ်ယောက်က ရေပုံးကို

ဆွဲလာပြီး မျိုးလေးကို အရင်ခေါင်းမှလောင်းချလိုက်သည်။

ဒီပါ...ဟိုလူကို ကြည့်စမ်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပြောက်ကျားဝတ်စုံနှင့်ခါးတွင် ပစ္စတိုထိုးထားသော အိန္ဒိယ မျိုးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သူ့ကို ကျွန်မ တွေ့ဘူးသလိုပဲ၊ ဟာ..ဟုတ်ပြီ၊ တမူဒါဆိုတဲ့ ငန်းဘုရင်ပဲ၊ ထောင်ဖောက်ပြီး လွတ်သွားတာ ကြာပြီ၊ အစွန်းရောက် တောင်တွေကို ဘိန်းနဲ့ ဘဏ္ဍာငွေရှာပေးနေတဲ့ လူပဲ ဒီပါ”

“အကြမ်းဖက် အဖွဲ့ဝင်ပေါ့”

“အဖွဲ့ဝင်အဆင့်တောင် မကဘူး၊ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင် အဆင့်မှာရှိတယ်၊ သူ့ကို ထောင်ထဲက ရအောင် ကယ်သွားတယ်ဆို တော့ သူ့အဆင့်က မသေးလှဘူး”

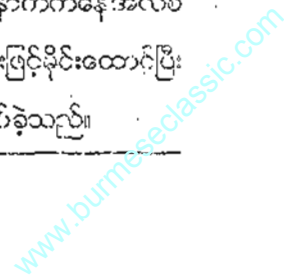
မျိုးလေးကို လူရိုင်းအတုနှစ်ယောက်က ခေါ်သွားပြီး တဲ ဆစ်လုံးထဲသို့ ငင်သွားသည်။

“ဆရီသွန်းမင်း ရှေ့ပေါက်က စောင့်နေ၊ ငါအထဲကို ရအောင် ခင်ပြီး ဒို့လူနှစ်ယောက်ကို ရအောင် ကယ်ထုတ်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ ဒီပါ...”

ဆရီသွန်းကို ထားခဲ့ပြီး ရဲရင့်ဒီပါ တဲတွေ နောက်ကနေ အလစ် အထိတ်ဖမ်းပြီး ဝင်ခဲ့သည်။ တဲနားတွင် လက်ပစ်ခုံးဖြင့် ခိုင်းထားပြီး မျိုးလေးကို ခေါ်ဆောင်သွားသည့် တဲနားသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟေ့ကောင်...မင်းမြန်မာပြည်ကလွတ်လိုက်တဲ့စုံထောက်
မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး... ငါတို့က သုတေသနလုပ်ဖို့
တောထဲကိုလေ့လာရေးလာခဲ့တာ”

“ဟားဟားဟား...မင်းညာလို့ရမယ်ထင်နေလား၊ မင်းတို့
အိန္ဒိယပြည်ထဲ ခပြီးရောက်ကတည်းက သတင်းကရပြီးသား၊
ဟိုကောင်မဆရီသွန်းနဲ့လာခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ရှာ”

“မင်းတို့လာရင်းကိစ္စကဘာလဲ”

“ကျုပ်တို့လူကိုလာပြီးဖမ်းတာ”

“ဦးမြတ်ထက်အောင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟားဟားဟား... တကယ့်ကိုအံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ ရူးသွပ်မှု
တစ်ခုပဲ၊ မင်းတို့မြန်မာနယ်နိမိတ်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဖမ်းချင်တိုင်းဖမ်းလို့
ရမလား”

“ရအောင်ပြန်ပြီးခေါ်မယ်”

“ဘာကွ... သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်မနေနဲ့၊ အခြေအနေကိုကြည့်

လေ့လာလိုက်ဦး၊ သေမင်းခံတွင်းဝမှာ ရောက်နေပြီ၊ ညကျရင်
မင်းအသားကိုဟိုကောင်တွေကျွေးရမယ်”

တမူဒါ... မျိုးလေးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီကောင်ကိုရှင်းဖို့ပြင်ထား...ရာဂျူး”

“ဆရာပြောပါ”

“မင်းကောင်တွေကိုဆေးတိုက်ပြီးဒီကောင်အသားကိုစား
ခိုင်းလိုက်”

“စိတ်ချ...ဆရာ”

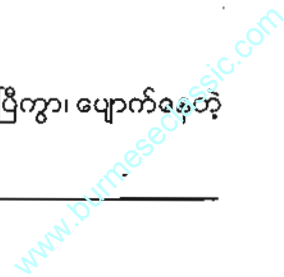
“မနေ့က လက်နက်တွေပို့လိုက်တာသိမ်းဆည်းပြီးပြီလား
ရာဂျူး”

“သိမ်းဆည်းပြီးပါပြီ၊ ရှေ့ကတဲမှာ”

“ဒီလက်နက်တွေကိုဂရုစိုက်နော်၊ အဲဒါအဖွဲ့အတွက်အရေး
ကြီးတဲ့ယမ်းတွေပဲ၊ အိန္ဒိယမြို့တွေကိုအသေခံဖောက်ခွဲရေးတွေလုပ်
ဖို့ငါသွားမယ်၊ မနက်ဖြန်လောက်မှပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဆရာ...ဟိုတစ်ကောင်ရော...”

“ဆက်ပြီးသာ ရှင်းလိုက်...၊ သွားပြီကွာ၊ ပျောက်နေတဲ့
ဟိုကောင်မကိုရအောင်ရှာခဲ့ကြ”

“တောနင်းပြီးရှာမယ်ဆရာ”

တမူဒါထွက်သွားပြီးမျိုးလေးကိုအခန်းထဲမှာတိုင်တွင်ကြီး
ဖြင့်ချည်နှောင်ထားကာ

“မင်းကို အရင်သတ်ရမှာဆိုတော့ ခဏလေးနေခဲ့ကွာ၊ ငါ
အတွက်အရေးကြီးတာလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ရာဂျူး အိတ်ထဲမှ ဘိန်းဖြူမှုန့်ကို ထုတ်ပြီးဆေးထိုးအပ်နှင့်
ထိုးသွင်းရန်လုပ်နေလေသည်။ တဲထဲတွင်ရာဂျူးမှလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိ
ကြတော့ပေ။ ရဲရင့်ဒီပါပြတင်းပေါက်မှကျော်၍အထဲကိုဝင်လိုက်သည်။

“ဟင်...မင်း...မင်း...”

ရဲရင့်ဒီပါ ... ရာဂျူးကို စကားပြောချိန်မပေးတော့ပေ။ တစ်
ချက်တည်းနှင့် သိပ်လိုက်သည်။

“ဒီပါ...ဟူး...တော်ပါသေးရဲကွာ”

“အချိန်မရှိဘူး ပြန်ထွက်မယ်”

“နေဦး...ဟိုမှာ ငါတို့လက်နက်အိတ်ကွာ”

မျိုးလေး... ချိတ်ဆွဲထားသော လက်နက်အိတ်ကို ဖြုတ်ယူ
ပြီးထဲပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

“မျိုးလေး... မင်း...ဟိုလက်နက်ထဲကို ဒီကနေလှမ်းပြီး ပစ်

လိုက်လေ”

“သေနတ်နဲ့ပစ်ရင် ပေါက်ကွဲပွဲမလား”

“မင်းကတော့ ရူးပြန်ပြီ၊ မင်းသေနတ်မှာ ရောင်ခြည်တန်း

ပါတယ်လေကွာ”

“ဟာ...ဆောရီးကွာ...”

“မင်း...ပစ်ပြီးတာနဲ့ ငါကနူးတေကိုဝင်ပြီးကယ်မယ်”

“စိတ်ချ”

“ပစ်တော့”

“ခွီ...”

“ဝုန်း...”

မျိုးလေးပစ်လိုက်သော ရောင်ခြည်တန်းနှင့်အတူပေါက်ကွဲ
သံကြီးမှာ ကြောက်မက်စွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ပေါ်လာခဲ့
တော့ သည်။

ထိုပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူစခန်းတစ်ခုလုံးရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“ဒိုင်...ဒိုင်...ဒက်...ဒက်...”

ဆရီသွန်းက အပြင်ဘက်မှ လှမ်းပြီး ပစ်ခတ်သလိုမျိုးလေး
ကလည်းဆက်တိုက်ပစ်ခတ်သည်။

ရဲရင့်ဒီပါ...ကနူးတေနားသို့ရောက်ပြီး

“ကနူးတေ”

“မစ္စတာဒီပါ”

ကြီးစကို ဓားဖြင့်ဖြတ်တောက်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ယမ်းများထားသောတံထဲမှ မီးလောင်ကျွမ်းပြီး စခန်းတစ်ခုလုံးကို စက္ကန့်ပင်မခြားကူးစက်လောင်ကျွမ်းသွားလေတော့သည်။

(၄)ယောက်လုံး ဆုံသည့်နေရာရောက်တော့ လောင်ကျွမ်းပေါက်ကွဲမှုတွေက အင်အားကြီးမားစွာ ရှိနေသေးသည်။

“ဟိုမှာတမူဒါပြေးပြီ”

တောင်ကုန်းမြင့်ထက်သို့ပြေးတက်သွားသော ဘိန်းဘုရင်တမူဒါကို တွေ့လိုက်ရပြီး ဆရီသွန်းလက်ထဲမှ ပြောင်းရှည်ကိုယူကာ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း...ဂုန်း...”

ရဲရင့်ဒီပါက သေစေလောက်သောနေရာကို ပစ်ခွဲခြင်းမဟုတ်ပေမယ့် ကံဆိုးစွာ တမူဒါခါးတွင် ချိတ်ထားသော လက်ပစ်ဗုံးကို ထိမှန်သွားခြင်းကြောင့် ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ ဘိန်းဘုရင်တမူဒါဘဝနိဂုံးချုပ်သွားလေသည်။

“သူ့ရဲ့ကံပဲကွာ”

“ဒီလိုလူမျိုးသေတာပဲကောင်းတယ်”

လူရိုင်းစခန်းကြီးကို အဝေးအမြင့်မှကြည့်လိုက်တော့ ပြာကျသလောက် ဖြစ်သွားပြီး လူရိုင်းအတုတွေလည်း ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဒီကောင်တွေရဲ့ဘဝလည်း ကျွတ်လွတ်သွားတာပေါ့”

“မစ္စတာဒီပါ”

“ဘာများလဲ၊ ကျေးဇူးတင်စကားပြောမလိုလား”

“ခင်ဗျားဟာ နတ်မျက်စိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့သူပဲ”

“ဘာလို့လဲ ကနူးတေ”

“ခင်ဗျားပြောခဲ့တာတွေဟာ အားလုံးမှန်နေလို့ပါ”

“ဒါကတော့ဗျာ၊ ဆက်စပ်ပြီးတွေးကြည့်တာပါ။ ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ဦးမှာ ဒီလောက်အရည်အချင်းကတော့ ရှိရမယ်လေ၊ ခရီးဆက်ကြရအောင်”

ကနူးတေမှာ ရဲရင့်ဒီပါပန်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“လေးစားလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဗျာ၊ သွားကြမယ်”

www.burmeseclassic.com

အခန်း << ၁၀ >>

အစွန်းရောက်အကြမ်းဖက်သမားများ၏စခန်းသို့ခရီးဆတ်
ခဲ့ကြသော ရဲရင့်ဒီပါတို့ (၄)ယောက်လုံးခရီးပန်းနေကြလေပြီ။

“ဒီပါ...ကျွန်မတို့နားမှဖြစ်တော့မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒီပါ...ငါတို့ဆက်ပြီးသွားနေရင် တကယ်
ရင်ဆိုင်တဲ့အခါကျရင် လက်ပန်းကျသလိုဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ကနူးတေကျုပ်တို့နားလို့ရမယ့်နေရာရှာဗျာ”

“ကျုပ်ကတော့ဒီတောထဲမှာမနေစေချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒီနယ်မြေကမကောင်းဘူး၊ မြေတွင်းသားတွေကကြောက်

ဖို့ကောင်းတယ်မစွတာဒီပါ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့မြေတွင်းသားဆိုတာဘာလဲဗျ”

“မြေအောက်မှာရှိတဲ့အကောင်တွေ...ဒီမြေကိုမြေရိုင်းနယ်
နိမိတ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ၊ ညဘက်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေအပြင်
ထွက်ပြီးအန္တရာယ်ပြုတတ်ကြတယ်”

“ဒါဆိုဘယ်မှာနားမှာလဲ”

“နောက်ထပ် နာရီဝက်ခရီးဆက်ရင် ရှေးဟောင်းသင်္ချိုင်း
ကြီးတစ်ခုကိုရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာနားကြတာပေါ့”

“ဒီလောက်တော့နက်ကြီးထဲမှာဘယ်လိုလုပ်ပြီးသင်္ချိုင်းက
ရောက်နေရတာလဲ”

“ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက စစ်သင်္ချိုင်းလို့ပြောတာပဲ၊ တိတိ
ကျကျတော့မသိဘူး၊ သရဲတော့အရမ်းခြောက်တယ်နော်”

“ဒါတွေကိုသိပ်ပြီး အယုံအကြည်မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကဲမိုးမချုပ်
ခင် သွားကြမအောင်”

အားလုံးရိက္ခာရောရေပါပြတ်နေကြလေပြီ။

“ကနူးတေဟိုရောက်ရင် ခင်ဗျားအစာအတွက်ရှာဦးလေ”

“စိတ်ချဒီပါရေ၊ ယုန်သားလေးတွေစားရမယ်”

“ယုန်ပေါလို့လား”

“အရမ်းကိုပေါတဲ့နေရာပဲ”

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့်ကြားထဲက သရိုင်းဆီသို့ ရောက်

အောင်လာခဲ့ကြသည်။

“တီ...တီ...”

ဌာနချုပ်ဆက်သွယ်ရေးစက်မှခေါ်သံကြောင့် ဆရီသွန်းနား

ထောင်လိုက်သည်။

“ဘာသတင်းပိုလဲ”

“နောက်နှစ်ရက်ဆိုရင် စစ်ဆင်ရေးစမယ်”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ကျွန်မတို့ဆီက ရန်သူနယ်မြေသတင်းအချက်အလက်
တွေကို အမြန်ဆုံးပို့ပေးပါတဲ့။ ခုစစ်ဆင်ရေးက အထူးစစ်ဆင်ရေးတဲ့”

“ကနူးတေ ကျုပ်တို့မိပါ့မလား၊ ပထမပေးထားတဲ့ သတ်မှတ်
ရန်ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ ရန်သူစခန်းကို ရောက်ဖို့ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဒီညနားပြီးရင် မနက် ခရီးဆက်၊ ညပိုင်းလောက်ဆို ရောက်
နိုင်ပါတယ်”

“ဟူး...”

ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို မြန်မာပြည်သို့ မခေါ်နိုင်မှာကို
တွေးပြီးရဲရင့် ဒီပါစိတ်ပူမိသည်။

“ဒီပါ...မင်းစိတ်ပူပန်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မျိုးလေး၊ ငါတို့ခုလို အသက်နဲ့ရင်းပြီးလာတာ
ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို အရှင်ဖမ်းနိုင်ဖို့လေ၊ ခုစစ်ဆင်ရေးပုံစံက တစ်
ယောက်မကျန်ရှင်းပစ်မယ့် ထိုးစစ်ဆိုတော့ ဝင်ပြီးဖမ်းနိုင်ဖို့က အခြေ
အနေမကောင်းတော့ဘူး”

“အင်းပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားလို့
မဖြစ်လာတာကတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ”

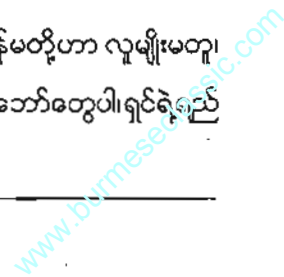
“မခွတာ ဒီပါ”

“ဆရီသွန်းပြောပါ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မကြိုးစားပြီးကူညီပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ လူမျိုးမတူ၊
နိုင်ငံမတူပေမယ့် ခုချိန်မှာ သေဖော်ရှင်ဖက်ရဲဘော်တွေပါ၊ ရှင်ရဲ့ရှည်
ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှာပါ”

မှောင်စပျိုးလောက်မှ စစ်သင်္ချိုင်းဟောင်းတစ်ခုကို ရောက်
ရှိခဲ့လေသည်။ အဆောက်အအုံတစ်ခုကို တွေ့ရပေမယ့် နှစ်ပေါင်း
များစွာ သဘာဝဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးနေလေပြီ။

အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်ကာ အနားယူဖို့ ပြင်ဆင်ကြ
တော့သည်။

“အားလုံးနားကြ၊ ကျုပ်ညစာအတွက် ထွက်ပြန်ရလိုက်ဦးမယ်”
တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားသောက်ခဲ့ရသဖြင့် ဆာလောင်နေကြ
လေပြီ။

နာရီဝက်နီးပါးလောက် ကနူးတေ ထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်
လာတော့ ယုန် (၄) ကောင်ကို လက်တွင် ကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“မြန်လှချည်လား”

“ဒီကောင်တွေကို အငိုက်ဖမ်းလာတာလေ၊ ဂူပျက်ထဲမှာ စု
ပြီး ဝပ်နေတုန်း လှောင်ပိတ်မိသွားတာ၊ ကဲ... မီးဖွေးပြီး တစ်ယောက်
တစ်ကောင် နှုန်းစားကြတာပေါ့”

အဆောက်အအုံထဲမှာပဲ ထင်းခြောက်တွေကို စုပုံပြီး ယုန်ကို
မီးကင်ပြီး စားကြရသည်။

“တကယ်ကောင်းပါလားဟေ့၊ ချိုနေတာပဲ”

“ငိုက်ဆူနေလို့လားမသိဘူး၊ စားလို့ကောင်းလိုက်တာဟေ့”

“စားတာ... တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ရေက ပြဿနာနော်”

“မပူပါနဲ့ဗျိုး... ရေရှိတဲ့နေရာတွေနဲ့တယ်၊ မစွတာမျိုးလေး
ကျွန်ုပ်လိုက်ခဲ့ဗျာ”

ကနူးတေ နဲ့ မျိုးလေး... ထွက်သွားပြီး ရဲရင့်ဒီပီတို့ အဆောက်
အအုံပျက်ကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“အင်္ဂလိပ်တွေ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ပုံစံပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အိန္ဒိယသစ်တောကြီးပိုင်းတစ်ခုဖြစ်မယ်”

“ရှါး...”

ရဲရင့်ဒီပီ၊ ဆရီသွန်းကို အသံမပြုရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး တစ်
ခက်အခန်းပျက်ဆီသို့ ကပ်သွားလိုက်သည်။

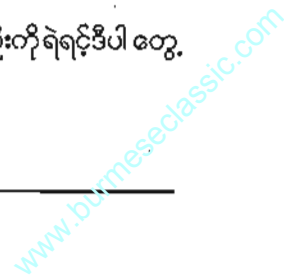
“ဖြောင်း...”

“အား... သေပါပြီ...”

“ဟင်...”

အခန်းတံခါးပျက်ထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ရဲရင့်ဒီပီ တွေ့
ပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးမှာ အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ဦးပင်

၁၉၀ နိုင်းမဟာ

“မင်း...ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ...ဟို...ဟို...သူပုန်စခန်းကနေထွက်ပြေးလာတာပါ”

“ဘာ..”

“ဟိုအကြမ်းဖက်စခန်းကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ဂျာဇူကာ မတရားသိမ်းပိုက်ထားတဲ့ကြားက သူတို့ကို အယုံသွင်းပြီး ခြေဦးတည့်ရာထွက်ပြေးရင်း ဒီကို ရောက်လာတာပါ”

“မင်းကဘယ်မှာနေလဲ”

“ခါမူရာရွာလေးကပါ”

“သူပုန်စခန်းရဲ့အနီးကရွာလေးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းကရွာကိုမပြန်ဘဲ ဘာလို့ဒီထိအောင်ပြေးရတာလဲ”

“ကျွန်မရွာကိုပြန်လည်း သူတို့လက်ထဲကိုပြန်ရောက်မှာပဲ ဆိုပြီး ခုလို လွတ်ရာကိုပြေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မကိုပြန်ပြီး မပို့ပါနဲ့ရှင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းကိုပြန်ပို့စရာမရှိပါဘူး၊ ငါတို့အစိုးရဘက်ကပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“တစ်ခုတော့ မင်းဆီက အကူအညီလိုချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

“မင်း ဂျာဇူကာ စခန်းမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင်နေခဲ့လဲ”

“(၁)နှစ်နီးပါး..”

“ဒါဆို အဝင်အထွက်ပေါက်တွေကို မင်းသိနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“မင်း... ငါတို့ကို အဲဒီ သူပုန်စခန်းရဲ့ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် တွေကို ပြောပြနိုင်မလား”

“ပြောပြပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းကလေး၊ မင်းဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ မကြာခင် ဂျာဇူကာ စခန်းကို အစိုးရတပ်တွေ သိမ်းပိုက်တော့မှာပါ”

“တကယ်ပြောနေတာလားရှင်”

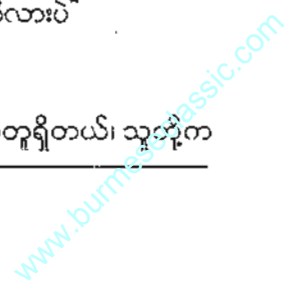
“တကယ်ပြောနေတာ၊ ဂျာဇူကာ စခန်းမှာ မြန်မာတစ်ယောက်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်၊ ဟို...ဦးမြတ်ထက်အောင်ဆိုလားပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ အခု နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးနဲ့အတူရှိတယ်၊ သူတို့က

သစ္စာမွန်စာပေ

အနုမြူလား ဘာလားတော့မသိဘူး၊ ထုတ်လုပ်ဖို့ရောက်နေတာတဲ့ ကျွန်မတို့ရွာဘက်ကိုမကြာခဏဆိုသလိုရောက်တယ်”

“ဟေ့...ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလူတစ်ယောက်တိုးရတာလဲ”

ကနူးတေနှင့်မျိုးလေးရေခပ်ရာမှပြန်လာပြီးအံ့အားသင့်နေလေ၏။

“သူကအကြမ်းဖက်သူပုန်စခန်းကနေပြေးလာတာတဲ့”

“ဟာ...ဒါဆို ငါ တို့အတွက် အကူအညီရတာပေါ့၊ မင်းဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ ရှင်တို့စားနေတာကိုကြည့်ပြီးငိုထဲထဲမှာပြောင်းဆန်နေတာပဲ”

“ရှေး...ငှက်ပျောသီးစားလိုက်၊ လမ်းမှာတွေ့လို့ခူးခဲ့တာ”

မျိုးလေးကမိန်းကလေးကိုငှက်ပျောသီးပေးရင်း

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရှုဒီနာ...ပါ”

ခါးမူရာရွာကလေးကိုမိုးချုပ်မှရောက်ကြသည်။

“ရှုဒီနာ..မင်းရွာထဲကို လူမတွေ့အောင်ဝင်တဲ့လမ်း မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်အစ်ကို...ဘုရားကျောင်းနောက်ဘက်ကနေဝင်ရင် ကျွန်မတို့အိမ်ကိုရောက်ပြီ”

“မင်းအိမ်ကစိတ်ချရဲ့လား”

“စိတ်ချရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့မိသားစုက အဲဒီသူပုန်တွေကို အရမ်းမုန်းတီးနေတာပါ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို သွားကြမယ်”

ရူဒီနာ ခေါ်ဆောင်သောလမ်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ရင်း

“အားလုံးဝပ်ကြ”

ကားတစ်စီး၏ မီးရောင်ကိုလှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝပ်ရေး လိုက်၏။ ကားပေါ်တွင် လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ သူပုန်တွေကို မြင် လိုက်ရသည်။ ကားကပျောက်ကွယ်သွားမှ ပြန်ပြီးထလာခဲ့ကြသည်။

“ဒီလိုတောထဲမှာတောင် ကားတွေသာတွေ့နေပါလား”

“ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နယ်စပ်ကိုရောက်တော့မယ်လေ”

“ဟင်..”

“ခုနကကောင်တွေက အိန္ဒိယထဲကကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်ဘက်ကကောင်တွေ”

ဘုရားကျောင်းကြီးအနောက်ဘက်မှ ရူဒီနာတို့အိမ်သို့လာခဲ့ သည်။

“ဒီနာ”

“မာမား..”

သားအမိနှစ်ယောက်ဖက်ပြီး ငိုကြွေးနေစဉ်

“သူ...သူတို့က”

“သမီးကိုကယ်ခဲ့တဲ့သူတွေပါ။ အစိုးရတပ်ဖွဲ့က”

“ဪ...လာကြလာကြ”

အိမ်ထဲသို့ အမြန်ဆုံးဝင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်လေသည်။

“ဆရီသွန်း...မင်းဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့ဖို့ပြင်ထား”

“အင်း..”

ရဲရင့်ဒီပီတို့ရောက်ရှိပြီဆိုသည်ကို ဆက်သွယ်ရေးဧရိယာ မှတစ်ဆင့် သတင်းပို့လိုက်ပြီး သူတို့လှုပ်ရှားချိန်မှာ (၂၄) နာရီပဲအချိန် ရလေတော့သည်။

“ဂူး..”

“ဟင်..”

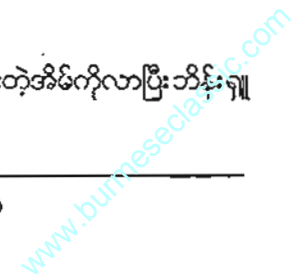
အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြောင့် တံခါးပေါက်မှ ထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အကြမ်းဖက်သူပုန် (၅) ယောက် ဂျစ်ကားဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်ကိုလာတော့မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်ကိုလာတာလဲ မာမာ”

“ငါတို့ခြေရင်းအိမ်က ဘိန်းရောင်းတဲ့အိမ်ကိုလာပြီး ဘိန်းရှာ

ကြတာ”

“ဒီကားကစခန်းကိုပြန်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကင်းလှည့်ထွက်လာတဲ့ကားပါ”

“ဒါဆိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဒီပါ...မင်းတာလုပ်မှာလဲ”

“ငါဒီကားအောက်ကနေလိုက်ပြီးဝင်သွားမယ်၊ မင်းတို့အပြင် မှာလုပ်စရာရှိတာတွေကိုလုပ်ထားကြတော့၊ ငါ့ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို ရအောင်ဖမ်းခဲ့မယ်”

“ဒီပါ...”

“မျိုးလေး... ဒီလိုမှ မစွန့်စားရင် ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ ဆရီသွန်း မင်းလုပ်ရမယ့်တာဝန်ကို ဆက်လုပ်ပေးတော့၊ ငါ့ကိုမငဲ့ကွက်နဲ့၊ သတ်မှတ်ချိန်မှပြန်မရောက်ဘူး ဆိုရင် စစ်ဆင်ရေးအတိုင်းသာလုပ်ကြ”

ရဲရင့်ဒီပါ အပြင်သို့တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ သူပုန်တွေ အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီး ဘိန်းရှူနေလေ၏။

ရဲရင့်ဒီပါအမှောင်ထုကိုအကာအကွယ်ယူပြီး ကားအောက် ကိုလှိုမှိုပြီးဝင်ကာ နေလိုက်သည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ အကြမ်းဖက်ကောင်တွေ ပြန်

ထွက်လာပြီး ကားမောင်းထွက်သွားလေသည်။ မြေနုင့်လက်ကို မြနေအောင်ထားပြီး လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ကားမှာ မိနစ် (၂၀)နီးပါးလောက်သွားပြီး စခန်းဝဆီသို့ ရောက်သည်။

“ဟေ့...ရာဂျစ် ငါတို့အတွက်ရော”

“ပါတယ်ရော...”

အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပစ်ပေးပြီး ကားမောင်းဝင်လာခဲ့ကြ သည်။

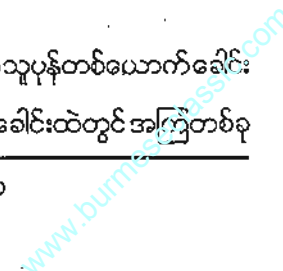
ကားရပ်ပြီး အားလုံးဆင်းသွားတော့မှ ရဲရင့်ဒီပါ ကား အောက်မှထွက်ခဲ့ပြီး စခန်းတဲနားမှာ ကပ်လိုက်လေသည်။

ရှုဒီနာပြောသော အနေအထားအတိုင်း အကဲခတ်ပြီး ဦးမြတ်ထက်အောင်ရှိသောနေရာသို့သွားဖို့က မလွယ်ကူလှပေ။

အကြမ်းဖက်သူပုန်တွေက စခန်းနေရာအနံ့အပြားမှာ အုပ်စု နှင့်ရှိနေသောကြောင့် လှုပ်ရှားဖို့မလွယ်ကူလှပေ။

“ဟင်...”

ရဲရင့်ဒီပါပုန်းနေသောနေရာဆီသို့ သူပုန်တစ်ယောက်ခေါင်း ဝိုက်စိုက်ဖြင့်လျှောက်လာသဖြင့် ရဲရင့်ဒီပါခေါင်းထဲတွင် အကြံတစ်ခု

ရသွားပြီး ထိုသူပုန်ကို နောက်မှ အသံတိတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ အမှောင်ထုထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။

အားလုံးပြီးစီးသည်နှင့် ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်လေးဆောင်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟိုကောင်...ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဟိုမှာ လက်နက်ကြီးတွေ ရောက်တော့မယ် သွားပြီးလုပ်”

“တုတ်ကဲ့”

သူပုန်ခေါင်းဆောင်က လှမ်းပြီး အော်လိုက်သောကြောင့် အနောက်ဘက်သို့ ပြေးလွှားသွားနေသော သူတွေနှင့် ရောထွေးပြီး လိုက်ခဲ့သည်။ စခန်း၏ အပြင်ဘက်ကွင်းပြင်တွင် ရဟတ်ယာဉ် (၂) စီး ဆိုက်ထားပြီး သေတ္တာတွေကို သယ်ယူနေကြသည်။

“ဟင်...”

ဦးမြတ်ထက်အောင်နှင့် အိတာလုံ၊ ဒေးဗစ်ဆီး၊ ဂျာဇူကာတို့ (၃) ယောက် အတူတူရပ်ကာ နေသည်။

ရဲရင့်ဒီပါသေတ္တာတစ်လုံးကို ပုခုံးပေါ်ထမ်းပြီး သယ်လာခဲ့သည်။ စခန်းထဲသို့ ရောက်တော့ မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ဝင်ကာ ဦးမြတ်ထက်အောင် နေထိုင်ရာ အိမ်တက်သို့ လာခဲ့တော့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အကြမ်းဖက်သူပုန်တွေ လက်နက်သယ်ယူနေသဖြင့် ရဲရင့်ဒီပါအတွက် အခြားအရေးရခဲ့သည်။

ဦးမြတ်ထက်အောင် နေထိုင်သော အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြီး အခန်းလွတ်တစ်ခုတွင် ပုန်းပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။

အချိန်တော်တော်ကြာထိ အောင် စောင့်ပေမယ့် ပေါ်မလာပေ။ အပြင်ဘက်သို့ ခေါင်းထွက်ပြီး ကြည့်တော့ စားသောက်ပွဲတွေနှင့် အောင်ပွဲခံနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ရဲရင့်ဒီပါ စိတ်ရှည်စွာ ဆက်လက်စောင့်ရတော့သည်။

“တီး...”

“ဟင်...”

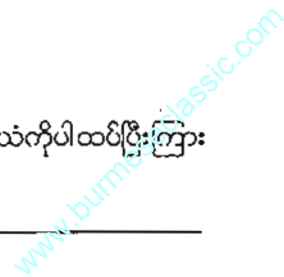
သူ့နှာရီ ဆက်သွယ်ရေးစက်မှ အရေးပေါ်ဆက်သွယ်မှု ကြောင့် ကြည့်လိုက်ရာ... စစ်ဆင်ရေးကို မနက် (၆:၀၀) နှာရီ ထိုးတာနဲ့ စတင်မှာ ဖြစ်ကာ၊ လေကြောင်းမှ စတင်ပြီး တိုက်ခိုက်မည် ဖြစ်သည်။

“ဘော်...ဘူး...”

“ဟင်...”

အပြင်ဘက်မှ အရေးပေါ်အချက်ပေးသံကို ပါထပ်ပြီး ကြားရပြန်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“အားလုံးပြင်ထားကြ”

“ရှိ”

ခရာမူတ်သံတွေနှင့်အတူ အကြမ်းဖက်သူပုန်တွေ စစ်ပွဲ တစ်ပွဲအတွက်ပြင်ဆင်နေရာယူကြကုန်လေပြီ။

အစိုးရဘက်မှစစ်ဆင်ရေးကို သိရှိသွားလို့ဖြစ်မည်။

“လက်နက်ကြီးတွေ ပြင်ဆင်ထားကြ၊ အစိုးရတပ်တွေ ကို

တစ်ယောက်မကျန်အောင်ချေမှုန်းရမယ်၊ ဟားဟားဟား...”

ဂျာဇူကာ သူလူတွေကို အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး ရယ်မောနေ လေသည်။

အိတာလုံဆေးပစ်ဆီးမှလက်နက်ကြီးတွေကိုတပ်ဆင်ပေး ပြီး ဦးမြတ်ထက်အောင်မှ အဆိပ်ဓဇ္ဇလက်နက်တွေကို တပ်ဆင်ပေး သည်။

“ဟင်...”

ရဲရင့်ဒီပါ ထိုလက်နက်တွေကို ကာကွယ်ပေးနိုင်မှ အစိုးရ တပ်တွေအတွက်အခြေအနေကောင်းနိုင်မှာဖြစ်သည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး၍ နေရာယူထားကြပြီဖြစ်သည်။ ဒေးပစ်ဆီးနှင့်ဦးမြတ်ထက်အောင် သူတို့အခန်းဆီသို့ပြန်လာသဖြင့်

ရဲရင့်ဒီပါ အပြင်သို့ပြန်ထွက်ကာ လက်နက်ကြီးတွေကို ဖျက်ဆီးနိုင် ရေးအတွက်ကြိုးစားရတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်မင်းဒီမှာနေဦး၊ ငါအပေါ်သွားမလို့”

ရဲရင့်ဒီပါအတွက်ကံကောင်းသွားလေပြီ။ လက်နက်ကြီးကို အသင့်စောင့်ကြပ်ပေးနေသော ကောင်က သူ့နေရာတွင် စောင့်ခိုင်း သောကြောင့်လက်နက်ကြီးနားသို့ကပ်ပြီးပစ်ခတ်မည့်ကောင်ကို

“မင်းဆေးမချဘူးလား”

“ချချင်တာပေါ့ကွာ၊ ချမယ့်ဆဲဆဲ အရေးပေါ်လာလို့ ဒီမှာ သာပြီးစောင့်နေရတာ”

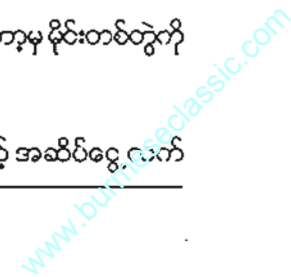
“အစိုးရတပ်တွေ မလာနိုင်သေးပါဘူး၊ မင်းချချင်ရင် သွားလေ၊ ငါစောင့်ပေးထားတယ်၊ သိပ်တော့ မကြာစေနဲ့”

“အေးပါကွာ၊ ခဏလေးရှုပြီးတာနဲ့ လာခဲ့မယ်၊ မင်းဘယ်မှ သွားနဲ့”

“စိတ်ချပြီးသာသွား”

ပစ်ခတ်ရေးသမားနှစ်ယောက်လုံးမရှိတော့မှ မိုင်းတစ်တွဲကို လက်နက်ကြီးထဲမှာတပ်ဆင်လိုက်သည်။

လက်နက်ကြီးကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားပေမယ့် အဆိပ်ဓဇ္ဇလက်

၂၀၂ ❀ နှင်းမဟာ

နက်ကြီးကို ဖျက်ဆီးဖို့ကျန်သေးသည်။

အဆိပ်ငွေ့လက်နက်ကိုတော့ ကွန်ပျူတာဖြင့် ထိန်းချုပ်ပြီး ပစ်ခတ်မှာဖြစ်သောကြောင့် ကွန်ပျူတာကိုင်တွယ်မည့်သူက ဦးမြတ်ထက်အောင်... သူ့လက်က နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ မနက် (၄:၀၀) နာရီထိုးနေလေပြီ။

သူ့လှုပ်ရှားမှုက နောက်ထပ် နှစ်နာရီသာ ကျန်လေတော့သည်။ ရဲရင့်ဒီပါ... လက်နက်ကြီးသမားတွေပြန်ပြီးရောက်လာ သည် နှင့်သူပြန်အထွက်မှာ

“ဟင်...မင်း...”

သူပုန်ကောင်က ရဲရင့်ဒီပါကို မသင်္ကာဖြစ်သွားပြီး

“ဟေ့ကောင်...မင်းရပ်စမ်း၊ မင်းဦးထုပ်ချွတ်စမ်း”

ရဲရင့်ဒီပါအတွက် နောက်ဆုံးအခြေအနေကိုရောက်ရှိ

သွားပြီး

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ ဒီမှာကြည့်”

“ဖြောင်း...အင့်...ခွပ်...”

“ဒိုင်း...”

“ဟာ...”

သစ္စာမွန်စာပေ

တစ်ယောက်ဆီမှသေနတ်ကျည်ဆံထွက်သွားပြီး ရုတ်ရုတ်

သဲသဲဖြစ်သွားလေ၏။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

ရဲရင့်ဒီပါကို ဝိုင်းပြီး ပစ်ခတ်လေ၏။ လေးဖက်လေးတန်မှ

ဝိုင်းပြီး ပစ်ခတ်နေသောကြောင့် ထွက်ပေါက်မရှိတော့ပေ။

ရဲရင့်ဒီပါသူ၏သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး ပစ်တော့မှ

“ဝိုး...ဝုန်း...”

လက်နက်တိုက်ကို အရင်ဆုံး ပစ်ခတ်လိုက်ပြီး ပေါက်ကွဲမှု

နှင့်အတူ ထွက်ပေါက်ကိုရှာလေ၏။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“ဒီပါ...ဒီဘက်ကိုပြေးခွဲ”

“ဟင်...ဆရီသွန်းနဲ့မျိုးလေး”

ဆရီသွန်း မျိုးလေးနှင့် ကနူးတေတို့ လိုက်လာပြီး ပစ်ခတ်

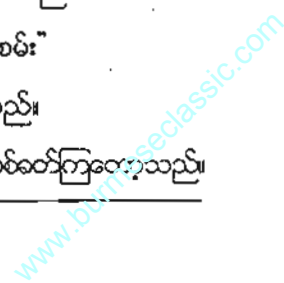
ပေးတော့မှ နောက်ဘက်ထွက်ပေါက်ကို ရခဲလေသည်။

“ခွေးကောင်တွေ အသေရအောင် ပစ်စမ်း”

ဂျာနုကာ အော်ဟစ်ပြီး ပြောနေလေသည်။

ရဲရင့်ဒီပါတို့ (၄)ယောက်ကို သဲကြီးမဲကြီး ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“မျိုးလေးနဲ့ ဆီရီသွန်း မင်းတို့ အမြန်ဆုံး ထွက်ဖို့ လုပ်တော့၊ အချိန်ကနီးလာပြီ”

“ဒီပါ... ဒီလိုလာခဲ့တော့၊ မင်းနဲ့ ငါက သေတူရှင်တူပဲ မထွက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလည်း မထွက်ဘူး။ ရှင်နဲ့ အတူရှိနေမယ်”

ကျည်ဆံတွေက မိုးရွာသလို ပစ်ခတ်နေသည်။

“ငါ့ကို ကာပစ်ပစ်ပေးထား၊ ငါ့ဦးမြတ်ထက် အောင်နေရာကို ရအောင် သွားမယ်”

“ဒီပါ...”

မျိုးလေး... ဒီပါ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး ကာပစ်ပစ်ပေးနေသည်။

ရဲရင့်ဒီပါမှာ ကျည်ဆံများ ကြားမှ လျှောက်ပြီး ဦးမြတ်ထက်အောင်နေရာကို ရောက်အောင် သွားခဲ့သည်။

ဦးမြတ်ထက်အောင်နှင့် ဒေးဗစ်ဆီးက အပြင်တွင် ရပ်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။

ရဲရင့်ဒီပါ လှမ်းပြီး တွေ့မနေရပေမယ့် အနီးကို သွား၍ မရပေ။

ဦးမြတ်ထက်အောင် ရှေ့တွင် အစွန်းရောက်ကောင်တွေက

ဘန်ကာထဲမှ ပစ်ခတ်နေသော ကြောင့် ရှေ့ကို ဆက်ပြီး တက်လို့ မရရဲရင့်ဒီပါ အနီးကို စောင့်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့်

ခုလို ပစ်အားနှင့် သူငဲ့ကြာကြာ တောင့်ခံနိုင်ဖို့ မလွယ်ပေ။

မနက် (၅:၀၀) နာရီထိုးနေပေမယ့် တစ်နာရီတည်း ဆိုသော အချိန်ကို တောင့်ခံနိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

“မင်းတို့ အညံ့ခံလိုက်ရင် မသတ်ဘူး၊ ဆက်ပြီး ခုခံနေ ရင်တော့ သေအောင် သတ်မယ်”

လက်ကိုင်စစ်ကာနှင့် လှမ်းပြီး အော်နေလေပြီ။

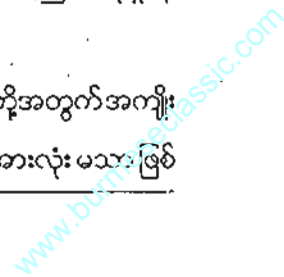
“ဟင်... ဆီရီသွန်း...”

ဆီရီသွန်း လက်မြှောက်ပြီး ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

မျိုးလေးနှင့် ကနူးတေက တော့ ပုံမှန်ပဲ ရှိနေသည်။

ဆီရီသွန်း ဘာသဘောနဲ့ လုပ်ဆောင်သည်ဆိုတာကို နားလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပေမယ့် ဆီရီသွန်း ဆီမှာ အကြံတစ်ခုရှိနေသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ကျန်တဲ့ ကောင်တွေ ခေါင်းမစားနဲ့၊ မင်းတို့ အတွက် အကျိုးရှိဘူးနော်... မင်းတို့ စစ်တပ်ကို အားကိုးမနေနဲ့၊ အားလုံး မသာ ဖြစ်

၂၀၆ ❀ နိုင်းမဟာ

ချင်လို့ ငါဆီကိုလာတိုက်ကြတာ၊ ဟားဟားဟား...”

ဂျာဇူကာ အောင်မြင်သောလေသံကြီးဖြင့်ပြောနေချိန်တွင် ဆရီသွန်းကို နှစ်ယောက်က ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ အသည်းလေးပဲ၊ မင်းက အရင် လိုပဲလှနေတာကိုး”

ဂျာဇူကာ ဆရီသွန်း လက်ဖဝါးလေးကို ကိုင်တွယ်ပြီး နှင်းလေသည်။

“မင်းကောင်တွေကို အညံ့ခံခိုင်းလိုက်ပါ”

“ကျွန်မပြောပေးပါ့မယ်”

ဆရီသွန်း... ရဲရင့်ဒီပီတို့ဘက်ကို လှမ်းပြီးပြောမလိုနှင့်

“ကဲဟာ...”

“ဟင်... မင်း... မင်း... ခွေးမ...”

“ရှင်မလှုပ်ရှားနဲ့တော့နော်၊ ရှင်လူတွေကိုပြောလိုက်၊ ကျွန်မလူတွေကို မပစ်ရင် ရှင်ကိုမသတ်ဘူး”

“မင်းကွာ... တောက်... ဟေ့ကောင်တွေ မပစ်နဲ့ရပ်လိုက်”

ရဲရင့်ဒီပီ ထိုအခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝအသုံးချရတော့မည်ဖြစ်လေသည်။

“ဒီပါရှင်တို့ထွက်သွားကြပါ”

ရဲရင့်ဒီပီ နေရာမှထပြီး ဆရီသွန်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ထွက်သွားလေ...”

“မင်းနဲ့အတူ အဖမ်းခံမယ်၊ ငါထွက်မသွားဘူး”

“အို... ဒီပါ... ရှင်...”

ရဲရင့်ဒီပီ အမှန်တော့ ဆရီသွန်းဆီကို သွားခြင်းမဟုတ်၊ ဦးမြတ်ထက်အောင်တို့နားကို ချဉ်းကပ်ဖို့အတွက် ဆက်ပြီးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို ဆရီသွန်းက သဘောပေါက်ပေမယ့်

“ဒီပါ... ရှင်ပြန်ထွက်သွားပါ”

“မင်းနဲ့ငါက သေတူရှင်တူလာခဲ့တာပဲ၊ မသွားနိုင်ဘူး”

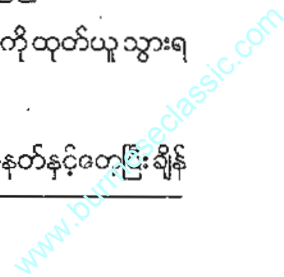
“ဟားဟား... ဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာကွ”

ဦးမြတ်ထက်အောင်နားသို့ရဲရင့်ဒီပီ ရောက်တော့မှ

“ဟင်...”

“ခင်ဗျားကိုယ်ပြီတော့ရှင်လို့လိုက်ခဲ့တာပါ ဦးမြတ်ထက်အောင်၊ မလှုပ်နဲ့နော်၊ လှုပ်တာနဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားအသက်ကို ထုတ်ယူ သွားရမှာပဲ၊ ဒါမှတာဝန်ကျေမှာ”

ရဲရင့်ဒီပီ... ဦးမြတ်ထက်အောင်ကို သေနတ်နှင့်တူးပြီး ချိန်

လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ဖမ်းပြီးခေါ်သွားလို့ရော မြန်မာပြည်က ခြေလျင် လျှောက်ပြီး သွားလို့ရတဲ့နေရာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ စိတ်ကူးယဉ်မနေပါနဲ့၊ ဒီမခန်းထဲက မင်းထွက်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူး”

“ခင်ဗျားကို မြန်မာပြည်ကို ရအောင်ကို ပြန်ခေါ်သွားမှာပါ ဦးမြတ်ထက်အောင်”

“ဟားဟားဟား... အင်းလေ... စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ငါ့ကိုခေါ်သွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကိုခေါ်သွားမှာ”

“လိုက်ပြီကွာ..”

“သိပ်ပြီးကောင်းတဲ့ သဘောထားပဲ”

ဦးမြတ်ထက်အောင် နားထင်ကို ဝေဒနာနှင့်တွေ့ပြီး အပြင်

သို့ခေါ်လာခဲ့စဉ်...။

“ဒီပါ နောက်မှာ..”

“ဖြောင်း..”

“အီး...အင့်..”

အေးဗစ်ဆီးက ရဲရင့်ဒီပါကို အတင်းခုန်ပြီး ကန်လိုက်သော

ကြောင့်လက်မတင်လေးနောက်ကျသွားပြီး ရှေ့သို့ခိုက်ကျသွားသည်။

“ဟားဟားဟား... ဘယ်လိုလဲ၊ မြန်မာပြည်ကိုပြန်ပြီးခေါ်မယ့် ကောင်က ဒီလောက်လေးတောင် ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ပါလား။ ကြာတယ်ကွာ..”

ဦးမြတ်ထက်အောင် ခါးကြားမှ သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး ရဲရင့်ဒီပါကို ပစ်ရန် ပြင်ချိန်တွင်

“ဂျာနကာ... ရှင့်လူကို ရပ်ခိုင်းလိုက်နော်”

“ဟေ့... ကဲကွာ..”

“အင့်..”

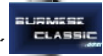
ဆရီသွန်းကို ဂျာနကာ အတင်းတိုက်ခိုက်ပြီး သေနတ်ကို လုယူလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဟေ့၊ အရသာရှိသွားပြီလား”

ရဲရင့်ဒီပါရော ဆရီသွန်းပါ သူတို့လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

ထို့အပြင် မျိုးလေးနှင့်ကနူးတေပါ အဖမ်းခံလိုက်ရပြီဖြစ်သောကြောင့်

“ခေါ်ခဲ့ကွာ၊ ဒီကောင်တွေကို”

www.burmeseclassic.com

ဂျာဇူကာ သူပုဂ္ဂိုလ်ကို ထုတ်ပြီး တစ်ခါတည်း ရှင်းပစ်ဖို့ ပြင်
တော့သည်။

“နေဦး...ဂျာဇူကာကိုယ်က မြန်မာနိုင်ငံသားဆိုတော့ မသတ်
ခင်လေး မျက်နှာကို တဝကြီး ကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဟားဟားဟား...”

ရဲရင့်ဒီပါ လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ (၆:၀၀)နာရီ
ထိုးရန် ၁ မိနစ်သာလိုတော့သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

“ဝေါ...”

“ဟာ...”

“တိုက်လေယာဉ်တွေလာနေပြီ...”

အော်ပြောချိန်မှာ နောက်ကျသလိုဖြစ်သွားလေပြီ။ တိုက်
လေယာဉ်များမှ ခုံးကျည်များနှင့် စတင်ပြီး ပစ်ခတ်လေတော့ သည်။

တိုက်လေယာဉ်များမှ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် စခန်းတစ်ခုလုံး
ပေါက်ကွဲမှုတွေ၊ မီးလောင်မှုတွေ ဖြစ်သွားသလို မြေပြင်ထိုးစစ်မှ
လည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေသည်။

“ရှိုင်း...ခိုင်း...”

“ဝုန်း...”

လက်နက်ကြီးဘက်မှ ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ အကြမ်း
ဖက်သူပုန်များအတုံးအရုံးကျဆုံးကုန်ပြီး အဓိကလက်နက်တစ်ခုသာ
ကျန်တော့သည်။ ထိုလက်နက်ကို ပစ်ခတ်မည့်ဦးမြတ်ထက်အောင်
ကွန်ပျူတာဆီသို့ ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရဲရင့်ဒီပါ
နောက်မှပြေးလိုက်သွားသည်။

အခန်းထဲကိုဝင်ကာ အဆိပ်လက်နက်ပစ်ခတ်ရန်ကွန်ပျူတာ
ခလုတ်ကိုနှိပ်မည်အပြု...

“ကဲ...ဖြောင်း...”

ဦးမြတ်ထက်အောင်ရှေ့သို့ စိုက်ကျသွားပြီး လက်ထဲမှ
ကွန်ပျူတာလွတ်ကျသွားသည်။

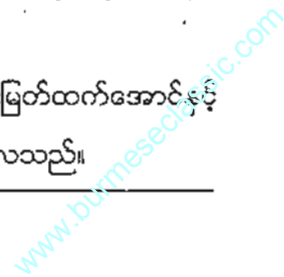
“ဝုန်း...”

ရဲရင့်ဒီပါ ကွန်ပျူတာကိုယူကာ အနီးရှိ ချောက်ထဲသို့ ပစ်ချ
လိုက်ပြီး ဦးမြတ်ထက်အောင်ကုတ်ကိုဆွဲပြီး

“ကျွန်ကပြောထားတဲ့စကားကိုဘယ်တော့မှအပျက်မခံဘူး”

“ချောက်...”

ခါးကြားမှ လက်ထိထံကိုဖြုတ်၍ ဦးမြတ်ထက်အောင်နှင့်
အတူတူပြီး ခတ်လိုက်ကာ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဝုန်း...”

ပေါက်ကွဲသံတွေနှင့်အတူအစွန်းရောက်အကြမ်းဖက်သူပုန်
စခန်းတစ်ခုလုံးပျက်စီးနေလေတော့သည်။

“ဟင်...ဆရီသွန်း...”

ဆရီသွန်းကိုဂျာဇူကာ ဓားစာခံလုပ်ပြီးထွက်ပြေးဖို့ပြင်ဆင်
နေသည်။

“ဒီပါ...”

“မျိုးလေး... မင်းသူ့ကို ရအောင်ခေါ်ထုတ်သွားပါ။ ငါ
ဆရီသွန်း နောက်ကိုလိုက်သွားမယ်”

မျိုးလေးလက်ထဲသို့ဦးမြတ်ထက်အောင်ကိုလွှဲပြောင်းပေး
လိုက်ပြီးနောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းရှေ့တိုးတာနဲ့ ငါအသတ်ပဲနော်...”

“ဒီပါ... ပစ်ထည့်လိုက်၊ ကျွန်မကို မငဲ့နဲ့၊ ဒီလိုလူ လွတ်သွား

လို့မဖြစ်ဘူး...”

ရဲရင့်ဒီပါ... စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာထားပြီး သေနတ်ခလုတ်ကို
လက်ကလေးကွေးချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း...”

“အား...”

ဂျာဇူကာလက်ထဲမှသေနတ်လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။
ထို့နောက် ဆရီသွန်း... ဂျာဇူကာကို သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး ခေါ်ဆောင်
လာလေသည်။

“ဒိုင်း...”

“အား...”

“ဟင်...ဒီပါ...”

အိတာလုံဒေးဗစ်ဆီးက လှမ်းပြီး ပစ်ခြင်းကြောင့် ရဲရင့်ဒီပါ
ရင်ဘတ်ကိုထိမှန်သွားလေသည်။

“ဒိုင်း...အား...”

ကနူးတောကနောက်မှဒေးဗစ်ဆီးကိုပစ်ချလိုက်တော့၏။
သူပုန်စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အစိုးရတပ်မှ သိမ်းပိုက်လိုက်
ပြီဖြစ်သည်။

“ဒီပါ...ဒီပါ...”

“ကျုပ်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ရှင်ရယ်...”

ရဲရင့်ဒီပါကို ကျည်ကာအကျီလေးမှ ကယ်တင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်ထက်တွင် အလင်းရောင်တွေက ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေပြီ။ (၃) နာရီကြာတိုက်ပွဲက ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

“ဒတ်...ဒတ်...”

စခန်းသို့ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ပျံဝဲဆင်းသက်လာပြီး သတင်းထောက်များနှင့် သက်ဆိုင်ရာထောက်လှမ်းရေးမှူးများ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

“လေးစားပါတယ် မစ္စတာ ရဲရင့်ဒီပါ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စွန့်စားမှုကြီးက အိန္ဒိယပြည်မှာ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတင်စေခဲ့မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သတင်းကောင်းပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကမ္ဘာ့အန္တရာယ်ခေါင်းဆောင်ကြီးကို နိုင်ငံတကာ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဝင်ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီ”

“ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ”

“ရှားသွယ်နေတဲ့ လူ့ရေတပ်သိမ်းကို ရောက်သွားခဲ့ပြီလို့ဆိုရမှာပေါ့”

“ကဲ... မစ္စတာ ရဲရင့်ဒီပါ... ခင်ဗျားတို့လူကို ပြန်ပြီး ခေါ်သွားနိုင်ပြီပေါ့ဗျာ...”

◀◀ ကာတ်ယိမ်း ▶▶

ရဲရင့်ဒီပါနှင့်မျိုးလေးတို့ကို လေယာဉ်ကွင်းဆီသို့ အထူး
ရဲတပ်ဖွဲ့ကားနှစ်စီးနှင့်လိုက်ပြီးပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ရှေ့ကားပေါ်တွင် အိန္ဒိယတာဝန်ရှိသူတွေ့လိုက်ခဲ့ပြီးနောက်
ကားတွင် ရဲရင့်ဒီပါ၊ မျိုးလေးနှင့် ဦးမြတ်ထက်အောင်တို့ လိုက်ပါခဲ့
သည်။

လေယာဉ်ကွင်းကိုရောက်တော့ အထူးလေယာဉ်ဖြင့်ပြန်
ရမည်ဖြစ်သည်။

“သွားခွင့်ပြုပါ...”

“ကောင်းပါပြီ... မစွတာရဲရင့်ဒီပါ...”

“ရလို... အိန္ဒိယနယ်နိမိတ်ထဲမှာ ဖမ်းဆီးခွင့်ပြုပေးတာ

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျုပ်တို့က ကျေးဇူးပြန်ပြီးတင်ရမှာပါဗျာ ခင်ဗျား... အစွန်း
ရောက်သူပုန်စခန်းတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့
ရဲဘော်တွေ အဆိပ်ငွေ့ဒဏ်က ကာကွယ်ခဲ့တဲ့ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ဆောင်
ချက်တွေကိုမှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။ ဒီမှာ နယူးဒေလီသတင်းစာ
လေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ယူသွားလိုက်ပါဦး”

ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်ပေးသော သတင်းစာကို ယူကြည့်
လိုက်တော့ ရဲရင့်ဒီပါနှင့်မျိုးလေး၊ ဆရီသွန်း၊ ကနူးတေတို့ကို ဂုဏ်ပြု
ဖော်ကျူးထားသော သတင်းတွေကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဪ... ဆရီသွန်းတစ်ယောက်မတွေ့ပါလား”

“သူက ခင်ဗျားတို့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့မအားလို့ မလာနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ...”

လေယာဉ်ကြီးပေါ်သို့တက်ပြီး သိပ်မကြာ မြန်မာပြည်သို့
စတင်ပြီး ပျံသန်းလေတော့သည်။

“ဒီပါ...”

“ဟင်... ဆရီသွန်း...”

လေယာဉ်မယ်ဝတ်စုံနှင့်တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် အံ့အား

သင့်သွားရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ရှင်တို့အတွက်လုံခြုံရေးလိုက်ပါရတာလေ၊ မြန်မာပြည်မှာ (၅)ရက်လောက် နေခွင့်ရဦးမှာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်အလှည့်ပဲနော် မစွတာရဲရင့်ဒီပါ...”

“ကိုယ်မြေတိုရောက်ရင်ကိုယ့်ဘက်ကတာဝန်ကျေစေရမှာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်မဘက်ကတာဝန်တွေလည်းကျေခဲ့ပါတယ်နော်...”

နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူပြီးလိုက်မိတော့သည်။

တဖတ်ပရိသတ်များအား အစဉ်လေးစားလျက်

နိုင်းမဟာ